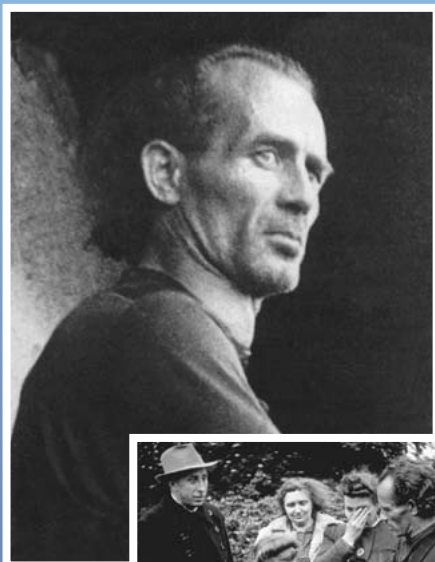

Působení Bruno Gröninga

*za
jeho
života*

a

dnes

Thomas Eich

Bruno Gröning

Působení Bruno Gröninga

za jeho života a dnes

PŮSOBENÍ BRUNO GRÖNINGA

za jeho života a dnes

od
Thomase Eicha

Kruh přátel Bruno Gröninga

Tato kniha je neprodejný exemplář
Kruhu přátel Bruno Gröninga,
který byl předán na základě dobrovolného daru.

1. vydání 2013

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6, D-93107 Thalmassing, Německo

Internet: www.bruno-groening.org

Dílo je včetně všech svých částí autorsky chráněno.
Každé využití je bez písemného souhlasu Kruhu pro duchovní pomoc v životě
reg. sp. (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nepřípustné. To platí obzvláště pro
rozmnožování, překlad, uložení na mikrofilm a ukládání a zpracování v elektro-
nických systémech.

ISBN 978-3-86769-178-9 tschechisch

Německé originální vydání:
Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

OBSAH

Předmluva	11
Úvod	13

I. část: Osobnost Bruno Gröninga

1.kapitola: Jeho život	23
------------------------------	----

Dětství a mládí 23 – Léta přípravy 25 – „Zázračný doktor z Herfordu“ 27 – „Fenomén Gröning“ a věda 30 – Traberhof 31 – Kšeftaři kolem Gröninga 34 – Podvodníci jsou trpěni 35 – První větší proces 37 – Gröningovy pilulky 38 – Gröningův svaz 40 – Velký proces 41 – Odluka od Gröningova svazu 46 – Jeho slovo spoutává nemoc 48 – Pokračování procesu 50 – Jeho cesta končí v Paříži 50

2. kapitola: Jeho učení	55
-------------------------------	----

Mistr v duchovní říši 55 – Velký obrat 56 – Heilstrom 58 – Einstellen 60 – Reglungen 61 – Svobodná vůle 63 – Dobro a zlo 64 – Boží vedení 66 – Myšlenky jsou síly 67 – Člověk je duch 69 – Bůh je největší lékař 71 – „Oslovené“ předměty 72 – Vyléčení se dějí i nadále 73 – Životní moudrosti Bruno Gröninga 74

3. kapitola: Šarlatán nebo vykonavatel zázraků?	77
---	----

Biskup jako svědek doby 77 – K heidelbergským vyšetřováním 79 – Nepoznané jádro Gröningova působení 81 – Heidelbergské dobrozdání 83 – Bruno Gröning a lékařské odborné názvy 84 – Gröningův duchovní způsob léčení 84 – Skrze Gröninga působí Boží síla 86 – Proti materialistickému způsobu myšlení 87 – Gröning působí na člověka v jeho celistvosti 89 – Gröning a lékařství 89 – Gröning z pohledu mezioborové vědy 92

4. kapitola: Zprávy svědků doby	95
Svědectví otce 95 – Zvláštní schopnosti již v Gdaňsku 96 – Sousedství s Bruno Gröningem 97 – Synovec vypovídá 100 – Nevlastnil žádné peníze 101 – Kdo léčí, má pravdu 101 – Dojmy z Traberhofu 103 – Jedno uzdravení za druhým 104 – Jsi zdrav! 106 – Odkrýt podvod 107 – Opravdový člověk 111 – Vyléčení pomocí kuličky 113 – Vstaňte! 114 – Vyléčení z rakoviny 114 – Budu pomáhat i nadále 116 – Všechno je připraveno 117	

II. část: Kruh přátel Bruno Gröninga

5. kapitola: Smysl a účel společenství	122
Vznik společenství 122 – Hodina společenství 123 – Význam hodiny společenství 127 – Dílo lásky k bližnímu 128 – Prospěšnost hodin společenství 129	
6. kapitola: Struktura Kruhu přátel	139
Vedoucí společenství, pracovní kruhy a úzký kruh 139 – Skupiny, zaznamenávající zprávy o úspěchu 140 – Lékařsko-vědecká odborná skupina 141 – Archiv Bruno Gröninga 144 – Poznatky ve světle spásy 144 – Práce s veřejností 146 – Překladatelská práce 148 – Nakladatelství Grete Häuslerové 149	
7. kapitola: Je Kruh přátel Bruno Gröninga sekta?	151
Nevázanost na žádné náboženství 151 – Odhalená nouze 153 – Uzdravení je milost 155 – Žádná sekta! 155	
8. kapitola: Zprávy o úspěchu	157
Lékařská dokumentace 157 – Z uzdravení se stává posvěcení 158 – Vyléčení z astmatu 159 – Ochrunutí zmizelo 161 – Artróza ustoupila 163 – Postižení zmizelo 164 – Čekání se vyplatilo 168 – Pro Boha není nic nemožné 170 – Úspěch za úspěchem 171 – Zprávy o	

uzdravení v tisku 173 – Bolesti ustoupily 176 – Podle činů poznáte je 177

III. část: Nabízí Bruno Gröning možnosti řešení aktuálních problémů naší doby?

9. kapitola: Vše se vrací do pořádku 180

Pocit bezpečí místo strachu 180 – Ztráta energie 184 – Nalezení víry 185 – Žít ve víře s Bruno Grönigem 187 – “Životní filozofie” rockové hudby 188 – Harmonie v manželství 191 – Namísto rozvodu harmonie 194 – Nalezení bytu 195 – Nalezení pracovního místa 196 – Pomoci při zkouškách 198 – Boží ochrana 200 – Stát se mistrem života 203

10. kapitola: Podmaňte si Zemi! 205

Uzdravení zvířat 205 – Zvěrolékařem odepsán, skrze Einstellen uzdraven 206 – Uzdravení jezevčíka z obrny 207 – Uzdravení rostlin 209 – Boží síla namísto chemie 209 – Bůh chce pomoci 211 – Ochořelé stromy se uzdravují 212 – Další uzdravení u stromů 213 – Člověk nese za přírodu odpovědnost 215 – Země je naší matkou 217– Příroda je Bůh 219

11. kapitola : Kořeny veškerého zla 220

Proti materialismu 220 – Nouze dnešní doby 221 – Duch doby 223 – Vláda peněz 224 – Jen Bůh může pomoci 226 – Neklanět se penězům 226 – Láska překonává egoismus 228

12. kapitola: Falešní proroci 230

a) Medicína a farmacie:

Dobrodinci nebo metla lidstva? 231

Lékař: Pomocník nebo dobře výdělečně činná osoba? 231 – Následky 232 – Praktiky farmacie 234 – Zamořit lidské tělo 237 –

Pokusy na zvířatech jako pouhý alibismus 239 – Namísto úspěchů katastrofy 240 – Lékařům to není dáno 241

b) Geny: Člověk chce být stvořitelem243

Genová terapie 243 – Patentování života 244 – K dobru člověka? 245 – Manipulovaná pravda 246 – Umělé zásahy do živého 248 – Polovičaté pravdy jako podklady vědeckého konání 250 – Člověk je tvor, ne stvořitel 251

c) Atom: Stavební kámen života253

Vlk v rouše beránčím 253 – Na konci stvoření? 255 – Jednání proti Božímu plánu 257

d) Východisko: Důsledný obrat259

Skoncovat se starými zvyklostmi 260 – Síla k obrácení: láska 261 – Budoucí vývoj 262

Závěrečná poznámka: Proč Bruno Gröning? 263

Prameny a literatura 267

* Vysvětlivky:

Heilstrom (výslovnost: hajlštrom)

Tímto výrazem označoval Bruno Gröning duchovní sílu, která způsobuje vyléčení.

Einstellen (výslovnost: ajnstelen)

Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen (výslovnost: regelungen)

Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očištný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od nemoci vyčišťuje. Tento očištný proces nazýval Bruno Gröning Regelung.

Předmluva

V roce 1949 ohromil Bruno Gröning celý svět. Putovaly za ním tisíce nemocných a děla se podivuhodná uzdravení. V roce 1959 tento „zázračný léčitel“ zemřel, avšak Kruh přátel Bruno Gröninga udržuje jeho odkaz stále živý. K uzdravením tedy dochází i dnes.

V roce 1985 jsem byl i já upozorněn na Kruh přátel a ze zájmu jsem se k němu připojil. Přitom jsem se obohatil o nevšední zkušenosti. Například jsem zažil spontánní vyléčení mého zrakového zatížení.

Více než deset let jsem musel nepřetržitě nosit brýle o síle +3,5 dioptrií. V srpnu roku 1985 jsem je mohl ze dne na den odložit, aniž bych přitom měl nějaké potíže. Síla zraku byla od tohoto okamžiku taková, jako předtím s brýlemi.

Celá záležitost byla udivující o to víc, že jsem do té doby o svých zrakových potížích nikdy s nikým z Kruhu přátel nemluvil. Prosil jsem pouze v myšlenkách Bruno Gröninga o pomoc. Nevěděl o tom kromě mě nikdo.

Kontrolní oční vyšetření v prosinci roku 1985 prokázalo, že se mé oči skutečně uzdravily. Síla zraku byla vynikající a nošení brýlí už nebylo nutné.

Tato zkušenost a jí podobné mne přesvědčily o působnosti léčivé síly Bruno Gröninga a já jsem se rozhodl, že budu v jeho díle pomáhat. Získal jsem náhled do struktury Kruhu přátel, do jeho způsobu postupu při řešení úkolů. Přitom jsem poznával učení Bruno Gröninga stále důkladněji. Nyní už jsem v tomto Kruhu osm let, během nichž jsem byl svědkem nespočetných případů vyléčení a znovunalezení radosti ze života. Jako vedoucí společenství jsem velmi často zažíval, jak se lidé uzdravili pouze tím, že si vzali učení Bruno Gröninga k srdci.

Z těchto zkušeností ve mně vyrostlo přání sepsat knihu, ve které bych představil působení Bruno Gröninga i práci Kruhu přátel. Výsledek držíte právě v ruce. Má to být pravdivá rekonstrukce událostí kolem muže, jehož Anita Höhneová nazvala ve své knize „Geisthei-

ler heute“ (Duchovní léčitelé dnes) prvním a nejslavnějším léčitelem ve Spolkové republice. Naleznete zde popis působení „zázračného doktora z Herfordu“ od jeho prvního veřejného vystoupení na konci čtyřicátých let až k jeho smrti v roce 1959 i v době následující.

Za tímto účelem považuji za smysluplné rozdělit knihu do tří částí. První část se zabývá osobou Bruno Gröninga, jeho životem a učením a také dojmem, který z něho získali doboví svědkové. Druhá část představuje Kruh přátel Bruno Gröninga v jeho dnešní formě a část třetí poukazuje na to, že učení a působení Bruno Gröninga dalece přesahuje aspekt léčení nemocí. Jeho pomocí se dají řešit dokonce takové celosvětové problémy, jako je umírání lesů, ničení životního prostředí, zneužívání drog atd.

Chtěl bych poděkovat paní Gretě Häuslerové za to, že mi k mé práci zpřístupnila archiv Bruno Gröninga, jakož i všem spolupracovníkům Nakladatelství Grete Häuslerové, kteří mi byli při sestavování této knihy nápomocni.

Doufám, že tak bude moci každý čtenář poznat dění kolem Bruno Gröninga bez jakýchkoliv předsudků a že se bude moci o pravdivosti jeho slov přesvědčit. Ne bezdůvodně neustále opakoval:

„Důvěřuj a věř,

Boží síla pomáhá a léčí!“

Úvod

Když Bruno Gröning v roce 1949 - čtyři roky po skončení druhé světové války - vystoupil poprvé na veřejnost, přijímali ho lidé s údivem a zaraženě. Nikdo si případy nečekaných uzdravení nebyl schopen vysvětlit. V mnichovském časopisu „Münchner Merkur“ jsme mohli dne 24.června 1949 číst:

„Herford se stal díky Bruno Gröningovi poutním místem tisíců lidí ze všech koutů Německa. Pověsti o jeho ‚zázračných vyléčeních‘ kolují od úst k ústům. Vědecké kontrolní komise, vláda Severního Porýní-Westfálska, policie, tisk, všichni se zabývají tímto mužem. Jedni ho nazývají dobrodincem nebo ho pokládají za vyslance Božího, ti druzí ho označují za šarlatána. [...]

‚Zázračnému doktoru‘ z Herfordu se skutečně nedají upřít podivuhodné úspěchy. Chromí lámou své berle, slepí pojednou vidí, jiným se uzdravují plíce, žaludek, astma. Gröning uvádí lidi do vytržení.“

Svět stál před hádankou. Jak je to všechno možné? Jak může Bruno Gröning způsobit vyléčení, která lékaři nedokáží vysvětlit? On sám to vysvětluje slovy:

„Neléčím já, nýbrž léčí Boží síla skrze mne.“

A na jiném místě říká:

„Když věříte, že se vám dostane spásy, tak už tím je vám pomoheno. Jen tomu věřte!“

Co si ale může strážlivě myslící, osvícený člověk dvacátého století počít s nějakou Boží silou? Jakým způsobem by měla víra, která není racionálně pochopitelná, způsobit taková vyléčení, která se kolem Gröninga dennodenně děla?

Abychom mohli tyto otázky zodpovědět, musíme jít daleko do minulosti a prozkoumat pravé příčiny nemocí. Mnoho lidí dnes žije

v představě, že nemoc je něco nahodilého, co se najednou objeví a z ničehož nic člověka napadne. Bruno Gröning k tomu říká:

„O co více se člověk od Boha odvrátil, ať už vědomě či nevědomě, o to méně života pulzuje v jeho těle. Nakonec už je v něm tak málo života, že to nestačí k tomu, aby jeho orgány pracovaly tak, jak to Bůh určil. Už nedokáže jít životem plný síly, protože se od jejího pramene odklonil a nedokáže ji přijímat. Ztratil spojení s Bohem, velkým a jediným pramenem této síly. Jeho tělo se stalo vrakem.“

Podobně píše rakouský spisovatel Hans Sterneder ve svém pozoruhodném románu „Der Wunderapostel“ (Zázračný apoštol):

„A nakonec ti chci ještě vyprávět o hlubokém smyslu nemocí, kvůli jejichž léčení lidé sbírají rostliny a byliny.

Vidíš přece, jak jsou lidé napadeni nekonečně mnoha nemocemi a jak se nevýslovně mnoho trpících vleče po této zemi, sténajíc pod tíhou svých postižení. To by přece muselo lidi již dávno přivést k otázce, co je vlastně původem nemocí. Neboť jestliže Bůh, jak se to říká a jak je to i pravda, stvořil člověka ke svému obrazu, tak Bůh, který je dokonalý, musel takto o člověku smýšlet a musel ho stvořit rovněž dokonalého. A jelikož člověk pochází z Boha, je duchem z jeho ducha a částí jeho bytí, tak musí být také zdravým, neboť u Boha neexistuje žádná nemoc.

A když by ti někdo odpověděl, že člověk je zkrátka nemocemi napadán, tak mu klidně odpověz: Ne, žádný člověk není ‚napadán‘ nemocemi, vůbec ne! Jsou to lidé sami, kteří ty nemoci přivolávají, přitahují, kteří si je k sobě přinášejí a na sebe nakládají!

Neboť každá nemoc je něco nepřírozeného, neduchovního, protibožího, démonického!

Když tomu tak je, tak se musíme ptát, proč vzniká, jak se jí může člověk vyhnout nebo jak ji může přemoci.

Jestliže hlouběji pozoruješ život v přírodě i člověka, brzy si uvědomíš, že neexistuje žádná náhoda, nýbrž že všechno je postaveno na skálopevné Boží půdě moudrosti a zákona.

Musí to tedy platit i pro zdraví a nemoc! A není to tak těžké vyvodit z toho důsledky: Dokud člověk stojí ve světle Božích zákonů, zůstane zdravý, avšak jakmile z milosrdného kruhu. Božích zákonů vystoupí nebo se proti nim proviní, tak onemocní!

Harmonie s Bohem znamená zdraví.

Odklon od Boha znamená nemoc.“

Jakob Lorber píše:

„Kdyby se lidé nikdy od Boha neodtrhli, nikdy by nepropadli do takové nouze a utrpení. [...] Nemoci těla jsou vždy pouze hořkými následky toho, že se člověk neřídil příkázáními, které jim Bůh vždy jasně dával najevo.

Kdo se jich již od svého útlého mládí drží, ten nebude až do svého pozdního stáří potřebovat žádného doktora. [...] Ale jak se lidé začali zvrhávat, velké utrpení začalo napadat jejich těla a oni začali poznávat následky svého chabého či dokonce žádného dodržování Božích příkázání.

Neboť jestliže člověk dokáže využít svých schopností k tomu, aby vyrobil stroj, tak je také jistě schopen ho použít ke stanovenému účelu. Ví také, jak s ním má správně zacházet, aby ho nepoškodil. A jestliže zhotovitel tohoto stroje řekne a ukáže kupujícímu, na co si musí dávat pozor, aby mu tento stroj mohl po dlouhou dobu sloužit, tak to musí kupující vzít na zřetel. Jestliže to však kupující časem ať už z vlastní svévolnosti či lehkomyšlnosti na zřetel nebere, tak si musí připsat sám na vrub, že se stroj pokazil a stal se úplně nebo zčásti neupotřebitelný.

Bůh je velkým ‚strojmistrem‘ lidského těla, které zcela jistě uspořádal tak, aby člověku sloužilo jako ten nejdokonalejší stroj. Používá-li duše tento oživlý ‚stroj‘ podle rad, které jí

byly jasně a zřetelně uděleny, které sestávají z příkázání Božích, zůstane také tělo neustále zdravé. Pokud se zpohodlnělá a smyslům propadlá duše příkázáními velikého ‚strojmistra‘ řídit přestane, musí si připsat na svůj vrub, když její tělo začne trpět.“

V knize Američana Ralpa Waldo Trineho „In Harmonie mit dem Unendlichen“ (V harmonii s nekonečnem) nacházíme tyto řádky:

„Zdraví, dokonalé a překypující zdraví je normálním a přirozeným stavem života. Všechno ostatní je abnormální. Abnormální stavy však spočívají zpravidla v nějaké nezřízenosti. Bůh nikdy nestvořil nemoci a utrpení. Ty jsou toliko lidskými výtvoři. Vznikají tím, že lidé porušují zákony, podle kterých mají žít. My už jsme se však s nemocemi natolik szili, že jsme je začali považovat za něco ne-li normálního, tak alespoň přirozeného, co k životu zkrátka patří.“⁴

Hans Sterneder nechává zázračného apoštola vysvětlovat, jak dochází porušováním Božích příkázání k nemocem, pocítovaným pak na těle:

„Bůh vyzaruje ustavičně Svou životní sílu do celého vesmíru. Každé stvoření je tímto zářením živeno, tak jako je dítě živeno mlékem své matky, takže se musí těšit skálopevnému zdraví.“

Kdo tedy žije v Bohu, ten bude mít tuto náplň a tím i zdraví. Neboť takový se nachází v plném souladu s dokonalou harmonií! [...]

V tomtéž okamžiku však, kdy člověk tuto harmonii s Bohem roztrhne, kdy se vědomě či nevědomě od Boha odkloní a proviní se proti jeho věčným zákonům, musí se objevit nějaká porucha, musí dojít k menšímu či většímu zkratu. Takový člověk, který porušil Boží příkázání, tedy vypadl z jednoty a harmonie s Bohem, se dostal s Bohem do protikladu, do disharmonie. Duchovně onemocněl, neboť každý odklon od Boha je onemocněním ducha!

A nyní slyš! Tento duchovní otrěs, tato roztržka s Bohem přináší s sebou nutně to, že ten čirý, neposkvrněný životní

proud Boží už nemůže bez zábran a plně do tohoto hříšného stvoření vtékat.

Následkem tohoto zmenšeného proudění se člověku zatemňuje světlo Boží jiskry. A dalším následkem je, že tato tak málo živená Boží jiskra už není schopná naplňovat duši plně Boží silou. [...]

Právě tak, jak to Bůh zařídil, že je Jeho životní síla Boží jiskrou přijímána a dále předávána duši, [...] – právě tak má naproti tomu [duše] nepřetržitě vyživovat fyzické tělo a udržovat je při zdraví.

A nyní si vyslechni něco o největším zázraku v domě lidského života! Bůh sestavil lidské tělo takovým způsobem a postavil je do vztahu k Sobě tak, že každý orgán člověka odpovídá nějaké Boží vlastnosti!

Proviní-li se člověk proti některé z těchto Božích vlastností nebo ctností, duše začne postonávat, nebo, řečeno světsky, není už schopna přijímat plně Boží životní sílu do toho orgánu, který ztělesňuje ctnost, proti které se člověk prohřešil. A tak následkem toho tento orgán onemocní, stejně tak jako rostlina schovaná ve sklepe, které se nedostává plného slunečního světla.

Tak je cesta nemoci vždy trojitá: nejprve provinění ducha, tedy onemocnění ducha, pak onemocnění duše [...]; a jako poslední stupeň onemocnění fyzického těla.

A tak vidíš, že každé tělesné onemocnění je pro lidi, kteří nerozpoznali ten duchovní rozkol ve své duši, tím posledním a nebezpečným signálem, že dostali do disharmonie s Bohem.

Každé tělesné a duševní onemocnění je výstražným upozorněním k obratu. Vyzývá nás, abychom opět nastolili soulad a harmonii s Bohem, než bude příliš pozdě. Má nás vést k zamyšlení nad tím, proti kterému Božímu zákonu jsme se prohřešili. “

Bruno Gröning to vysvětlil prostými slovy:

„Bůh stvořil člověka hezkého, dobrého a zdravého. Chce ho takového i mít. Původně byli lidé s Bohem v úplném spojení,

byla tu jen láska, harmonie a zdraví, všechno bylo v jednotě. Když však první člověk začal poslouchat hlas zla, které mluvilo zevně této jednoty a dal na jeho špatné rady, roztrhl toto spojení. Od té doby stojí Bůh zde a člověk tam. Mezi Bohem a člověkem vznikla hluboká propast. Není tu žádného spojení. Člověk je odkázán jen sám na sebe a může být jak chce věřící a může se modlit jak chce, na své životní cestě bude pořád napadán zlem a bude stahován do této propasti. Na své životní cestě jste došli až tam do té hloubky. Prožíváte jen neštěstí, bolesti, nevyléčitelné utrpení. Říkám vám: Nechodte ještě hlouběji, volám vás všechny k velkému obratu! Pojdte sem nahoru a přes tu propast vám postavím most! Jděte od cesty utrpení na cestu Boží! Na této cestě není žádného neštěstí, žádných bolestí, není tu nevyléčitelné. Tady je jen dobro. Tato cesta vede zpět k Bohu!“

Onemocnění těla je podle Sternedera posledním upozorněním na rozkol s Bohem. Jak však píše Trine, lidé si mezitím na nemoci do té míry zvykli, že v nich vidí něco docela přirozeného a toto upomínání přeslechnou. Dnes už to vidíme docela zřetelně, kam až to došlo: Člověk už vůbec nerespektuje varování Boha, čímž se nasměroval beze všech pochybností ke katastrofě. Zničení Země a tím i celého lidstva se zdá být pouze otázkou času.

Avšak Bůh chce zabránit tomu, aby lidé učinili i ten poslední krok k této katastrofě a všechno zničili. Nemoci, přírodní katastrofy atd. už lidé nerozpoznali jako varování, takže musel Bůh udělat to, co dělal vždycky: poslat na Zemi své posly, aby hlásali jeho vůli a vyzývali lidstvo ke změně.

Bruno Gröningovi tu připadla úloha, aby pomáhal trpícím, nemocným a churavým, aby je zbavil jejich nouze a aby všechny lidi povolal k velkému obratu, k velké změně.

Tomuto prostému muži z Gdaňska byly základní zákony života hluboce a důvěrně známé. Znal všechny souvislosti a vzájemné působení mezi duchem a hmotou, věděl, čím je nemoc vyvolána a jak je možno se jí zbavit. Především však v sobě nesl jedno, co v dnešní době už nacházíme stále řidčeji: Lásku k Bohu.

Neobjasňoval lidem pouze příčiny nemocí, nýbrž jim i pomáhal, přestože to pro něho znamenalo mnoho odříkání, mnoho nepřátelství, výsměchu a pošklebků. Spása jeho spoluobčanů tím, že je zbaví veškeré nouze, mu byla důležitější, než osobní, vlastní štěstí.

„Dejte mi své nemoci! Dejte mi své starosti! Vy si s tím vším neporadíte. Ponesu je za vás. Moje bedra jsou široká.“

A nejenom, že to říkal, on také tak jednal, jak dokazují nespočetné zprávy o úspěchu. Co je však udivující, že i dnes, desítky let po jeho smrti, tak jedná i nadále. Vyléčení neustávají.

Tato kniha chce působení Bruno Gröninga dosvědčit. Hovoří o životě, učení a díle tohoto člověka a rovněž objasňuje, co vlastně uvedl do pohybu. Sahá však i o něco dále a neukazuje pouze to, jak nemoci skrze něho mizí, nýbrž učí lidi i to, jak mají zvládat svůj život, jak ho mají udělat šťastným. Toto je vlastně ten pravý cíl Bruno Gröninga.

„Lidé mne oslovují mistře, ale kdo je vlastně mistr? Ten, kdo své řemeslo dokonale ovládá. Existují mistři zámečníci, krejčí, truhláři atd. Přeji si, abyste se stali ‚mistry života!‘“

Každý jednotlivec by měl ve svém denním životním boji dobře obstát a neměl by na sebe vztahovat nic zlého. Měl by správně vyřešit všechny životní situace a měl by dobro uvádět v činy. Bruno Gröning volal lidstvo k tomu, aby bralo velmi vážně příkázání o lásce k bližnímu a aby ve všech lidech vidělo děti Boží. Všichni lidé náleží k sobě, nemají se vzájemně pobíjet a mezi sebou válčit. Kdyby si to lidé vzali k srdci a své bližní skutečně milovali a pomáhali jim, tak by to na Zemi vypadalo docela jinak. Mnoho velkých celosvětových problémů dnešní doby by se vyřešilo samo od sebe. Lidé musí jenom svým bližním důvěřovat, musí je ctít a milovat a musí prosit Boha o Jeho požehnání. Pak by začalo docházet k proměně, kterou si ještě dnes nedokážeme ani představit. A až tam chce Bruno Gröning lidstvo dovést. Uzdravení je tím prvním krokem, avšak cesta vede dál a má pouze jeden cíl: dokonalé spojení s Bohem!

I. ČÁST:

OSOBNOST BRUNO GRÖNINGA

Sotva nějaké jméno vzbudilo v padesátých letech tolik pozornosti, jako jméno Bruno Gröninga. Sotva které dění vyvolávalo tolik rozporuplných reakcí, jako dění kolem Bruno Gröninga. Jedněmi byl milován a ctěn, druhými byl nenáviděn a potírán. Pro jedny byl po neúspěšných pokusech nejrůznějších lékařských instancí poslední nadějí. Pro druhé byl velkým nebezpečím, které hrozilo zbourat jejich obraz světa, po celá staletí pečlivě utvářený vědeckými výzkumy.

Co byl zač tento Bruno Gröning, že kvůli němu plály emoce v tak silném měřítku? Jedni padali na kolena, druzí sahalí po meči. U sotva kterého jiného člověka jeho doby leželo „Hosanna“ a „Ukřížuj!“ v reakcích světa tak blízko sebe.

Bruno Gröning je fenomén, který stojí za to prozkoumat

1.kapitola: Jeho život

Když psaly v květnu roku 1949 noviny o „zázračném doktorovi z Herfordu“, měl už Bruno Gröning za sebou cestu požehnanou ovocem zkušeností, ovšem vydlážděnou tvrdým odříkáním.

Dětství a mládí

Bruno Gröning se narodil 30. května 1906 v Gdaňsku-Olivě jako čtvrté ze sedmi dětí manželům Augustovi a Margaretě Gröningovým. Ti zaznamenali výjimečnost svého syna už velmi brzy. Někdy se stalo, že když přišel otec z práce domů a velmi hřmotně nadával, ozvaly se pojednou z pokoje kojence silné hlasy. Když se zděšení rodiče podívali do pokoje, všechno zase utichlo a maličký ležel klidně ve své kolébce. Otec pak zanechal svého hřmotného chování a po domě chodil ve vši tichosti. Takové a jim podobné události ale chlapce odcizovaly rodičům a sourozencům. Otec se dokonce vůbec necítil ve své kůži, měl velmi podivný pocit. Čím byl Bruno starší, o to cizeji svému okolí připadal. Egon Arthur Schmidt píše v knize „Die Wunderheilungen des Bruno Gröning“ (Zázračná vyléčení Bruno Gröninga) toto:

„Bruno Gröning [...] měl v rodině přezdívku ‚fantasta‘. Často se o tom zmiňoval a když to někdy v žertu připomněl svým sourozencům, sehnuli ve studu hlavu. Jeho nejstarší bratr Georg obzvláště vyzdvihoval tu skutečnost, že Bruno nikdy na sourozence nežaloval, ani tehdy ne, když se proti němu stáhli do komplotu a on tím trpěl.“

Odpuzován tvrdostí svého okolí, utíkal malý Bruno čím dál častěji do přírody. Víc, než lidmi se cítil přitahován zvířaty, stromy a keři. Mnohdy zmizel v blízkém lese na celé hodiny.

„Tam jsem zažíval Boha. V každém keři, v každém stromě, v každém zvířeti a dokonce i v kamenech. Všude jsem mohl po celé hodiny – žádný pojem času pro mne neexistoval – stát

a přemítat a vždycky mi bylo tak, jakoby se můj vnitřní život rozšiřoval až do nekonečnosti.“

Divokých bitek svých vrstevníků se nezúčastňoval. Proto se mnohdy stával objektem zlých vtipů a za to, že byl jiný, než ti ostatní, od nich si vysluhoval bití a různé tresty.

S postupem času se v osobnosti Bruno Gröninga začalo projevat to, pro co později získal označení „zázračný doktor“: V jeho přítomnosti se uzdravovala zvířata i lidé. Obzvláště během první světové války vyhledával lazarety, ve kterých býval velmi vítaným hostem. Zranění se v jeho přítomnosti cítili velmi dobře a mnoho z nich se uzdravilo. Nemocní také vzkazovali jeho matce, aby k nim přišla s malým Brunem na návštěvu. V rodině a v kruhu známých byla „uzdravovací“ schopnost chlapce s radostí přijímána.

Bruno Gröning píše ve svém životopise:

„Už když jsem byl dítětem, cítili se v mé přítomnosti nemocní lidé zbaveni svých potíží a děti i dospělí se při rozčílení nebo hádce jen na základě několika mých slov zcela uklidnili. Už jako dítě jsem sám zjistil, že zvířata, která platila za bojácná nebo za zlá, se v mé přítomnosti chovala velmi mile a krotce. Můj vztah k rodičovskému domu byl oproti tomu velmi zvláštní a napjatý. Brzy jsem usiloval o to, abych se osamostatnil, abych se dostal z tohoto prostředí ‚neporozumění‘ ze strany mé rodiny.“

Léta přípravy

Po ukončení základní školní docházky pátou třídou se začal Bruno Gröning učit kupcem. Toto učení však musel po dvou a půl letech na naléhání otce přerušit. Otec byl zednickým předákem a chtěl, aby se jeho syn také vyučil stavebnímu řemeslu. Nechal ho učit truhlářem, ale ani to Bruno nedokončil. Hospodářské zmatky poválečného období způsobily, že čtvrt roku před závěrem učebního procesu musela firma, u které se Bruno učil, pro nedostatek zakázek zavřít. V následující době se pak živil nejrůznějšími činnostmi. Téměř dva roky vedl vlastní stavební a truhlářskou dílnu, pak byl zaměstnán jako příležitostný dělník, jistou dobu byl doručovatelem telegramů a slaboproudým elektromontérem. Egon Arthur Schmidt píše o tomto jeho období toto:

„Různí jeho kolegové z práce mi o jeho šikovnosti vyprávěli jako o nějakém zvláštním znamení. Dařila se mu každá práce, kterou vzal do ruky, ať už opravoval hodiny, rozhlasové přijímače nebo byl zaměstnán jako zámečník. Technické věci mu šly obzvláště dobře. Nikdy se nezalekl ani těch nejhrubších a fyzicky nejnáročnějších prací. Jako přístavní dělník táhl za provaz zrovna tak, jako kdokoliv z jeho kumpánů. Z námahy nedělal nikdy žádnou vědu. Patřilo to k cestě, která ho vedla skrze všemožné hlubiny až do výšin. Jedno staré čínské přísloví říká: ‚Kdo neprošel bahnem, nemůže se stát svatým.‘ Existuje o tom dostatečné množství svědectví jeho bývalých kolegů. Jedno z nich se ke mně dostalo teprve před nedávkem. Jednoznačně z něj vyplývá, že jeho pisateli zůstal Bruno Gröning po společné jednoroční spolupráci v paměti jako ten nejlepší a nejslušnější kamarád, kterého kdy měl.“

V jedenadvaceti letech se Bruno Gröning oženil, ale jeho paní pro něho neměla vůbec porozumění. Chtěla ho vtlačit do těsnoty konzervativního měšťáckého rodinného života a jeho léčení považovala prostě za „vrtochy“. Synové Harald a Günter, narození v letech 1931 a 1939, zemřeli oba ve věku devíti let. Přestože v té době už nespočetné množství lidí obdrželo pomocí Bruno Grö-

ninga vyléčení, nevěřila Gertrud Gröningová na léčivou sílu svého manžela a děti raději svěřila lékařům. Ti jim ovšem nemohli pomoci. Oba chlapci zemřeli v nemocnici; Harald v roce 1939 v Gdaňsku, Günter v roce 1949 v Dillenburgu. Pro Bruno Gröninga to byly těžké osudové rány. Ještě po letech ho přivádělo k slzám, když o svých synech mluvil.

Období mezi světovými válkami bylo pro něho přípravou na pozdější působení. Musel udělat mnohou hořkou zkušenost, aby chápal lidi v nejrůznějších životních situacích a aby se mohl cítit do jejich zoufalství.

Za druhé světové války byl v roce 1943 povolán do Wehrmachtu. Došlo ke třenicím a bylo mu vyhrožováno válečným soudem, protože odmítal střílet do lidí. Pak se ale přece jen dostal na frontu. Byl zraněn, upadl do ruského zajetí a v roce 1945 přišel jako tzv. odsunutý (když Gdaňsk připadl Polsku – pozn. překl.) do tehdejšího západního Německa.

Chování Bruno Gröninga v období války bylo silně ovlivňováno přáním pomáhat druhým. Dokonce na frontě využíval každé příležitosti k tomu, aby se zasazoval nejenom za své kamarády, nýbrž i za civilní obyvatelstvo.

V jedné ruské vsi umožnil obyvatelstvu, ohroženému hladem, přístup k armádním zásobám potravin. V zajetí vymohl pro své kamarády lepší ošacení, lepší stravu a lepší ubytování. Nespočtu těch, kteří trpěli otoky z hladu, pomohl k vyléčení. V hrůzách války nezabil ani jednoho jediného člověka, ale nespočtu lidí pomohl.

V prosinci roku 1945 byl ze zajetí propuštěn, vybudoval si novou existenci v hessenském Dillenburgu a přivedl tam i svou rodinu. Poté, co zemřel i jeho druhý syn a manželka mu chtěla v jeho veřejné činnosti pro druhé ze všech sil zabránit, od ní odešel. Cítil se být zavázán k tomu, aby léčivé síly, kterými disponoval, zpřístupňoval všem lidem. Říkal:

„Nepatřím pouze jednotlivci, patřím celému lidstvu.“

Počátkem roku 1949 vedla jeho cesta do Porúří. Na základě zpráv některých vyléčených se o něm dozvíдалo stále víc lidí. Stěhoval se

z jednoho domu do druhého, vždycky tam, kde ho bylo zapotřebí, kde ho nemocní prosili o pomoc. Tak působil v malém okruhu a až do chvíle, kdy v březnu roku 1949 přijal pozvání jednoho herfordského inženýra, aby navštívil jeho syna.

„Zázračný doktor z Herfordu“

Devítiletý Dieter Hülsmann byl už po nějakou dobu upoután na lůžko. Trpěl progresivní svalovou dystrofií a žádný z lékařů ani profesorů, na které se jeho rodiče obrátili, mu nebyl schopen pomoci. Poté, co se chlapce ujal Bruno Gröning, mohlo dítě zase chodit. Inženýr Hülsmann, dojat náhlým uzdravením svého syna, poprosil Bruno Gröninga, aby u nich zůstal jako host. Chtěl pozvat ještě jiné nemocné, kterým by mohl tento zázračný muž pomoci.

Bruno Gröning tuto nabídku přijal a den za dnem dopomáhal stále většímu počtu lidí k uzdravení. Netrvalo dlouho a o podivuhodném dění kolem Gröninga se mluvilo široko daleko. Noviny referovaly o „zázračném doktorovi“, rozhovory o něm byly v tehdejší v britské okupační zóně na denním pořádku. Tisíce lidí proudily k Wilhelmovu náměstí a obléhaly dům.

Manfred Lütgenhorst z mnichovských novin „Münchner Merkur“ psal dne 24.června 1949 mimo jiné toto:

„Když jsem dopoledne okolo 10.30 hod. přijel do Herfordu, stálo před malým dvouposchodovým domem možná až tisíc lidí. Byl to nepopsatelný obraz bídy a utrpení. Nesčetní ochrnutí na vozíčkách nebo nesení svými příbuznými, slepí, hluchoněmí, matky s retardovanými a ochrnutými dětmi, staré babičky i mladí muži, všichni se tlačili dopředu a sténali. Téměř sto aut, nákladáků a autobusů parkovalo na tomto místě. Mnozí příchozí vážili cestu z velkých dálek.

„Věříte, že budete uzdraveni?“ ptal jsem se nemocných. Přikyvovali. „Měl jste tu být včera“, odpověděl mi jeden. „Pan Gröning byl ve Viersenu v Porýní a tady na tomto dvoře stálo

pět ochrnutých a ti pak šli zdraví domů. Vyléčení na dálku – na tomto dvoře.‘ Ostatní to dosvědčili.

Šel jsem dál množstvím lidí a stenografoval tato podivuhodná vyprávění. Bylo jich tolik, že by stačila zaplnit celou knihu. Když jsem si zapálil cigaretu, řekl mi mladý muž, stojící vedle mne: ‚Prosím, prodejte mi jednu!‘ Měl na sobě uniformu a vypadal jako někdo, kdo se vrátil do vlasti z Ruska. Dal jsem mu jednu cigaretu. Zapálil si a řekl rozpustile: ‚Vidíte, mohu teď dělat všechno sám.‘ Přitom pohyboval pravou paží i se všemi prsty a pravou nohou. ‚Jste taky jeden z těch, které Gröning vyléčil?‘ zeptal jsem se. ‚Ano, byl jsem v Rusku a ochrnul jsem tam na pravou stranu. Pan Gröning se ma mně podíval a teď jsem zase úplně zdravý, pořád to ještě nemůžu pochopit.‘ Šťastně pohupoval svými končetinami.

Namířil jsem si to ke skupině, která se nakupila kolem jedné bělovlasé, asi čtyřicetileté ženy. ‚Přirozeně,‘ slyšel jsem tuto ženu říci, ‚jsem i já panem Gröningem uzdravena. Měla jsem obrovské žaludeční vředy, byla jsem čím dál hubenější a vyzáblejší a bolestmi jsem nemohla už ani spát. Bylo nás u Gröninga dvanáct. [...] Podíval se na mě a já měla pocit, jakoby ty vředy padaly k zemi jako kameny. Od té doby nemám žádné bolesti, přibývám na váze a rentgenové snímky, které jsem si nechala udělat, dokazují, že žaludeční vředy zmizely. Dala jsem se k dispozici lékařské prověřovací komisi. A mohu vám říci, ti se panečku divili!‘ Pak pokračovala: ‚Ale to ještě není nic. Minulý týden tu stál na dvoře jeden slepý muž. Čekal tu více dní a nocí. Protože sem chodím často, byl mi nápadný. Bylo mi ho líto a pozvala jsem ho na jídlo. ‚Ne,‘ bránil se. ‚Nesmím propást ten okamžik, kdy pan Gröning vyjde ven.‘ Tak jsem mu přinesla housku a řekla jsem mu, že se postarám o to, aby se dostal na nádraží. ‚Nepotřebuji nikoho, protože na nádraží si budu moci dojít sám.‘ A pak jsem to zažila na vlastní oči. Pan Gröning přišel a ten mladý muž začal křičet: ‚Zase vidím!‘ Skutečně, ten závoj z jeho očí byl pryč. Popsal mi, jakou držím v ruce tašku. Řekl: ‚Tam jede auto a má tu a tu poz-

návací značku.‘ Úplně sám našel cestu na nádraží. Všichni, co stáli kolem, plakali radostí.‘ “

Netrvalo dlouho a úřady – především zdravotní úřad – se začaly tímto případem zabývat. Byla utvořena prověřovací komise a Bruno Gröning obdržel zákaz léčení.

Někteří vlivní lékaři byli jeho vyslovenými nepřáteli. Uvedli do pohybu všechno, co mu mohlo jeho působení znemožnit a požadovali, aby se podrobil vědeckému přezkoumání svých léčitelských schopností. Jaké smýšlení se však za tímto zákazem skrývalo, vyplývá jasně z následujících výpovědí zúčastněných lékařů: „Gröning může dokazovat co chce, stejně dostane zákaz léčení.“ „Zabývat se Gröningem znamená porušit čest lékařského povolání.“

Koncem června musel Herford definitivně opustit. Všechny jeho snahy o získání povolení k léčitelské činnosti ztroskotaly.

„Fenomén Gröning“ a věda

Přibližně ve stejnou dobu začali lékaři spolupracovníci časopisu „Revue“ přezkoumávat Gröningovy léčitelské úspěchy. Marburský psycholog a lékař prof.dr.H.G.Fischer jel se zvláštním štábem korespondentů do Herfordu. Vedl tam rozhovory s vyléčenými a s překvapením musel konstatovat, že Gröningova „metoda“ byla skutečně úspěšná. Z toho důvodu se také „Revue“ rozhodla přispět k vědeckému objasnění „fenoménu Gröning“. Na heidelbergské univerzitní klinice měla být „léčebná metoda“ tohoto „zázračného doktora“ přezkoumána.

Bruno Gröning přistoupil na návrhy profesora Fischera, který mu přislíbil v případě příznivých výsledků pokusů vystavit patričné dobrozdání. Gröning doufal, že tak našel cestu ke svobodnému působení.

Pokusy začaly 27.července. Osoby, na kterých měl Gröning své „umění“ dokázat, byly vybrány z okruhu víc než 80 tisíc nemocných, kteří se na něho obrátili dopisy. K tomu přistoupili ještě někteří pacienti z heidelbergské kliniky Ludolfa Krehla. Všichni byli pečlivě prohlédnuti a obdrželi přesné diagnózy. Poté přistoupili ke Gröningovi, který měl na nich nechat působit „svou metodu“. Lékaři byli neustále přítomni. Byli svědky toho, jak nemoci do určité míry spontánně mizely. Kontrolní vyšetření, prováděná na klinice, pak potvrdila tato vyléčení. Mezi uzdravenými byli i lidé, trpící např. také nevléčitelnou Bechtěrevovou nemocí.

V jednom předběžném dobrozdání, otištěném v časopise „Revue“, prohlašuje prof.dr. Fischer důrazně, že Bruno Gröning není žádný šarlatán, nýbrž že je od přírody nadaný lékař duší. Tím se pokusil ze svého hlediska ozřejmit „fenomén Gröning“, aniž by ho ovšem vysvětlil.

Konečné znění tohoto dobrozdání mělo být vyhotoveno až po zhodnocení všech výsledků. Bruno Gröning byl ujištěn, že mu bude definitivně uvolněna cesta k jeho dalšímu působení. Mezitím mu předložili páni profesori Fischer a von Weizsäcker, kteří byli patrony těchto pokusů, návrh. Chtěli zřídit sanatoria, ve kterých by působil

po boku lékařů. Vedení těchto sanatorií a výběr pacientů by měli na starosti oni sami. Bruno Gröning k tomu později uvedl:

„Finanční a jiné podmínky, které mi pan profesor F. předložil, byly pro mne absolutně nepřijatelné. Přirozeně jsme vedli o této záležitosti mnoho rozhovorů, také s těmi pány, kteří chtěli celé dílo financovat. Musel jsem ale návrhy pana profesora F. odmítnout, protože:

1. nedisponuji žádnými penězi, ani v nejmenší míře, takže nemohu převzít žádné finanční povinnosti. Nemohl bych je splnit;
2. nikdy jsem nepomyslel na to, že bych z celého tohoto záměru dělal nějaké obchody.

Proto to byly pro mne všechno nemožné požadavky. Chtěl jsem dělat jen to, jak mi to určuje mé poslání: Pomáhat hledajícím lidem a dát se k dispozici lékařům a psychoterapeutům, ale nikdy ne obchodovat.“

Odmítavý postoj Bruno Gröninga způsobil, že profesori o něho ztratili zájem. Slíbené dobrozdání mu nikdy nevystavili. Namísto možnosti svobodného působení přišly jen další překážky. V průběhu vyšetřování létaly vzduchem výrazy jako „ošetřování“, „pacient“ atd. Gröningovo působení se tak ocitlo ve stejné škatulce jako „lékařská činnost“. Tím se otevřela cesta ke konfliktu se zákonem o léčitelství.

Traberhof

Po skončení heidelbegrských vyšetřování se Bruno Gröning vydává v srpnu 1949 do jižního Německa. Aby unikl veškerému ruchu kolem své osoby, stahuje se na jeden soukromý statek v blízkosti Rosenheimu. Nejprve se mu daří uchovat místo svého pobytu v tajnosti, ovšem poté, co se o něm dozvědí novináři, začíná opět nápor davů. K Traberhofu proudí v jednu dobu denně až 30.000 lidí. Tisk, rozhlas i filmový týdeník Wochenschau přinášejí pravidelné reportáže. Vzniká

dokonce film s názvem „Gröning“, který dokumentuje veškeré dění kolem něho.

Časopis „Zeitungsblitz“ referuje ve druhém zářijovém týdnu roku 1949 ve svém zvláštním vydání:

„Mezitím se shromáždilo víc než deset tisíc lidí, kteří po hodiny čekali ve žhnoucím vedru na ten velký okamžik, kdy Gröning vystoupí na balkón, začne hovořit k davu a vyzařovat svou léčivou sílu. Lidé stáli natěsnaní na sebe, aby se jim mohlo v plné míře dostat co nejvíce z jeho ‚léčivých paprsků‘. A tu se začaly projevovat reakce u těžce nemocných na invalidních vozících a židlích nebo stojících na periférii. Poloslepí začali opět vidět, postižení zvedat a pohybovat svými dosud strnulými údy. Stovky lidí hovořily o zesílených bolestech na postižených místech, o tahu, píchání a brnění, o pocitu nepopsatelné ‚lehkosti‘ nebo o náhle zmiznuvších bolestech hlavy.“

K takovým scénám docházelo nejen na Traberhofu. Všude, kde se Gröning objevil, obklopoval ho rychlostí větru nesčítelný počet nemocných. Anita Höhne popisuje dění kolem Gröninga ve své knize „Geistheiler heute“ (Duchovní léčitelé dnes) takto:

„Už když Gröning oznámil svůj příchod, začaly poutě. Typické byly scény, které pozoroval žurnalista Rudolf Spitz při jedné návštěvě Gröninga v září roku 1949 v Mnichově:

„V 19 hod. stály tisíce lidí v ulici Sonnenstrasse. Stály tam i ve 22.30 hod. Během pěti let války jsem zažil mnoho, nikdy jsem však nebyl více otřesen, než v těchto čtyřech hodinách, ve kterých jsem seděl naproti Bruno Gröningovi a viděl jsem tu děsivou přehlídku bídy a utrpení. Davem se k němu protlačovali epileptici, slepci a ochrnutí o berlích. Matky mu zvedaly své ochrnuté děti před oči. Byli tam i lidé v bezvědomí, rozléhal se křik, zapřísahající volání o pomoc, prosby, přání, hluboké vzdychání.“

Zástupy nemocných a ochrnutých na nosítkách pozoroval na Traberhofu u Rosenheimu i další mnichovský žurnalista, dr.Kurt Trampler. Přišel tam jako reportér novin ‘Münchner

Allgemeinen'. Byl to chladný žurnalista, který zachycoval pouze to, co sám viděl a slyšel:

„Z balkónu se ozývá hlas, který není hlas Gröningův. Spěcháme k oknu. Ke shromážděným hovoří mnichovský policejní prezident Pitzer. Sděluje, že v Gröningově přítomnosti se zmírnil jeho ischias, který ho trápil už léta. Pilzer není určitě mužem, který má sklony k nějakým přecitlivělým představám, ale to, co pozoroval sám na sobě, to může dosvědčit. Teď se ke Gröningovi hlásí i veřejně a poslanec strany CSU Hagen ho následuje se stejným prohlášením.“

Také bavorské úřady byly Bruno Gröningovi nakloněny. Mnichovské noviny „Münchner Merkur“ referovaly dne 7.zář 1949 pod nápisem „Blahověle vůči Gröningovi“ takto:

„Ministerský předseda dr. Ehard prohlásil v pondělí na tiskové konferenci, že by se nemělo působení takového ‚mimořádného jevu‘, jako je Bruno Gröning, nechat ztroskotat na paragrafech. Podle jeho mínění by umožnění Gröningova působení v Bavorsku nemělo znamenat žádnou potíž.

Bavorské státní ministerstvo vnitra dává při redakční uzávěrce ve známost toto: „Předběžné prověření léčitelské činnosti Bruno Gröninga došlo k závěru, že jde o svobodnou činnost z lásky a v tomto rámci není zapotřebí žádného povolení podle zákona o léčitelství“.

Na Traberhofu bylo kolem Gröninga mnoho povyku. Nacházelo se tu velké množství všelijakých kšeftmanů, kteří chtěli z jeho schopností vytloukat kapitál. Škodili jeho pověsti a vážnosti a způsobili i ochlazení ze strany úřadů.

Když už byl tento stav neudržitelný, stáhl se Gröning do bavorských hor. Chtěl vyhovět nabídkám k vybudování sanatorií. Jeho cílem bylo zřídit taková zařízení, ve kterých by se lidem dostalo v uspořádaných poměrech uzdravení. Lékaři měli dělat předběžná vyšetření před vyléčením a kontrolní vyšetření po uzdravení podle heidelbergského vzoru a všechna vyléčení se měla lékařsky dokumentovat.

Kšeftaři kolem Gröninga

Jeden takový návrh mu udělal Otto Meckelburg, obchodník z Wangerooge. Z vděčnosti za vyléčení své manželky chtěl Gröningovi pomoci a předložil mu konkrétní plány k vybudování sanatorií. Bruno Gröning na jeho návrh přistoupil a Meckelburg se stal jeho „manažerem“. Na konci prosince se vydali do Wangerooge. Tady hovořil Gröning na akcích, které organizoval Meckelburg a vyvolal mnoho vyléčení. Věnoval tomuto bývalému komandantu koncentračního tábora plnou důvěru. V jednom dokumentovaném prohlášení ze dne 8.ledna 1950 ve Wangerooge vložil budoucnost svého působení zcela do rukou Meckelburgových:

„Pan Gröning prohlašuje, že je srozuměn s tímto plánem pana Meckelburga a že se zavazuje dát svou osobu plně k dispozici k dosažení tohoto účelu, že bude podporovat pana Meckelburga při zamýšleném založení spolku, že bude tento spolek podporovat při jeho pozdější činnosti a že bude i jinak dělat ze svých plných sil všechno, co má shora jmenovaným účelům sloužit.

Tuto povinnost převezme pan Gröning jak vůči panu Meckelburgovi osobně, tak i vůči vznikajícímu spolku s výše jmenovanými cíli.

Pan Gröning se zavazuje též k tomu, že tuto podporu nepřevéde na žádnou jinou osobu ani na žádný jiný okruh osob. Svoji činnost bude vykonávat pouze v rámci svazu a pouze se souhlasem pana Meckelburga.“

Ještě v lednu založil Meckelburg „Svaz ke zkoumání Gröningových léčebných metod“. On sám se stal vedoucí tohoto spolku a určil si plat 1000,-DM měsíčně. Bruno Gröning nedostal žádné peníze. Meckelburg své sliby nedodržel. V Gröningovi viděl pouze pramen peněz a označoval ho posměšně za svého „nejlepšího koně ve stáji“. Nemocní ho nezajímali. Touto smlouvou si Gröninga uvázal k sobě a ten musel dělat to, co on od něho vyžadoval.

Teprve v červnu 1950 se Gröningovi podařilo se od Meckelburga odloučit. Ten mu sliboval pomstu: „Toho Gröninga dostanu na kolena, zpřelámu mu všechny kosti.“

Návazně na to spolupracoval Gröning po několik měsíců s mnichovským léčitелеm Eugenem Enderlinem. Ten obdržel na Traberhofu vyléčení a nabídl Bruno Gröningovi, že může v jeho ordinaci dělat své přednášky. Avšak i z Enderlina se vyklubal kšeftař. Nešlo mu o to, aby pomáhal nemocným, nýbrž o to, aby z „fenoménu Gröning“ vytloukl kapitál. Na konci roku se Gröning od něho odloučil. Další jejich spolupráce z roku 1952/53 ztroskotala ze stejných důvodů.

V následujícím období přednášel Gröning na ubytovně Weikersheim v Gräfelfingu. Žurnalista dr.Kurt Trampler ho vzal k sobě a organizoval shromáždění. Znal Gröninga už z podzimu roku 1949. Tehdy přišel jako zpravodaj jedněch mnichovských novin na Traberhof a tam se mu neočekávaně dostalo vyléčení nohy. Z vděčnosti napsal knihu „Die grosse Umkehr“ (Velký obrat) a na úřadech se za Gröninga zasazoval.

Podobně jako i za Enderlina, byly přednášky v Gräfelfingu velmi dobře navštěvovány. Děla se neuvěřitelná uzdravení. Avšak i spojení s Tramplerem zaniklo. Jednoho dne začal věřit tomu, že se toho od Gröninga naučil už dost, odloučil se od něho a osamostatnil se sám jako duchovní léčitel.

Podvodníci jsou trpěni

Stále znova se kolem Bruno Gröninga objevovali noví lidé pod záminkou, že mu chtějí pomáhat. Mnoho z nich se však zajímalo pouze o to, aby z jeho schopností udělali obchod. Zdálo se, že Gröning takové lidi k sobě přímo neodolatelně přitahuje. Jestliže tito pak svých cílů nedosáhli nebo se Bruno Gröning s nimi rozešel, pokoušeli se úporně přinutit ho k placení pomocí zdoluhavých soudních procesů.

Tak se např. zachovala i paní Hülsmannová. Když zjistila, že na Bruno Gröningovi nic nevydělá, podala na něho žalobu u pracovního soudu. Nechala si započítat dobu jeho pobytu u nich doma, který mu původně se svým manželem sama bezplatně nabídla, jako dobu pracovní a požadovala za ni dodatečně mzdu. Bruno Gröning jí pak musel až do své smrti splácet měsíční splátky. A to nebyl jediný případ. Podobným způsobem ukázali někteří jeho bývalí spolupracovníci svou pravou tvář.

Proč však nechal Bruno Gröning tyto domnělé pomocníky přijít tak blízko k sobě? Proč si je nedržel dále od těla?

Ve své přednášce 31.srpna 1950 v Mnichově se k této otázce vyjádřil takto:

„Až dodnes lidé neodolali pokusům vydělávat na vědění a schopnostech tohoto malého muže peníze. Věřili tomu, že tu našli zlatý důl a měli do určité míry i možnost vydělat si peníze. Užitek z toho ale díky Bohu neměli. I takoví lidé musí existovat, aby se ukázalo, jaké to je, když člověk jde přes mrtvoly a neptá se, jestli bude nemocnému pomozeno nebo ne. Jsou takoví lidé, kteří jdou opravdu přes mrtvoly. Nic to s nimi nedělá, když vidí někde ležet nemocného. Na to se tito lidé nikdy neptali, zato však nevynechali žádnou příležitost k tomu, aby se dostali do mé blízkosti. Já vím, tu a tam někdo prohodí otázku: když ten muž toho tolik ví, jak to, že toto nevěděl? Třeba opravdu nic neví. Jestli něco vím a kolik toho vím, to se budete pomalu, ale jistě dovídat sami. Ale toto tak muselo být. Tento materiál mi chyběl k tomu, abych vám všem mohl uvolnit cestu.“

Grete Häusler popisuje ve své knize „Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho“ následující událost:

„Když jsem při jednom rozloučení přála Bruno Gröningovi všechno nejlepší a řekla jsem: ‚Pane Gröningu, přeji Vám, abyste mohl působit v klidu a aby se k Vám nedostal žádný nečestný spolupracovník‘, odpověděl mi k mému velkému úžasu: ‚Úplně špatně, tak to musí být!‘ Tenkrát jsem tomu vůbec nerozuměla, ale on mi vysvětlil, proč to tak

všechno musí dělat a proč to musí všechno vydržet. Tím mi vyjevil jedno velké tajemství:

„Vím, co v sobě každý člověk nosí. Kdybych však lidem řekl, že toto je podvodník a zloděj, tak by mi nikdo nevěřil. Co musím tedy dělat? Musím k sobě takové lidi přitahovat, musím je učit tomu dobrému, musím je pohnout k obratu a pak jim musím dát i příležitost ke lhaní, k podvodům a ke krádežím. Když to teď dělají i přesto, že jsem je poučil o dobru, pak každý vidí, co jsou to za lidi. Já si je nechám přijít velmi blízko k tělu, nejsem zbabělý. Pak se ale pustím do boje.“

První větší proces

V letech 1951/52 stál Bruno Gröning v Mnichově poprvé před soudem kvůli nedovolenému výkonu léčitelské činnosti. Ještě v roce 1949 považovalo bavorské ministerstvo vnitra jeho práci za svobodnou činnost z lásky, nyní ji ovšem hodnotilo jako léčitelskou činnost v lékařském smyslu. Obžaloba se opírala o léčitelský zákon z roku 1939, který zrušil do té doby uznávanou svobodu léčitelství a vložil tento obor do rukou nacionálně socialistických lékařů. Bruno Gröning byl jak v první, tak i v druhé instanci obžaloby zproštěn. Předseda Zemského soudu Mnichov uvedl při vyhlášení rozsudku v březnu 1952:

„Soud pokládá za nepřiměřené, aby obžalovaného odsoudil na základě jednostranného dobrozdání. Neboť je víc než pochybné, zda Gröningova činnost vůbec podléhá léčitelskému zákonu. Tato činnost spadá do oblasti, která je dnes ještě velmi málo probádaná.“

V odvolacím řízení bylo zproštění žaloby sice potvrzeno, ale působení Bruno Gröninga bylo jasně označeno jako léčitelská činnost ve smyslu příslušného zákona:

„Obžalovaný prováděl tímto bez povolení a bez toho, aby byl objednan jako lékař, činnost ke zjišťování, léčení nebo mírnění

nemocí, chorob nebo jiných tělesných škod u lidí. Na tuto činnost je nutno dívat se jako na léčitelskou ve smyslu zákona o léčitelství.[...]

Obžalovaný však nemůže být odsouzen, poněvadž se nacházel vzhledem k objektivnímu atributu skutkové podstaty výkonu léčitelské činnosti v omylu, vylučujícím vinu a nejednal tedy úmyslně.“

Poněvadž “omyl, vylučující vinu”, ve kterém se Bruno Gröning měl nacházet, konstatoval soud svým rozsudkem, výsledkem byl i přes zproštění žaloby zákaz dalšího léčení. Od této chvíle musel Bruno Gröning vzít na vědomí, že jeho činnost je vykonávání léčitelství ve smyslu léčitelského zákona a jako taková je mu zakázána. Skutečné souvislosti jeho působení, které nemá s léčitelskou činností v lékařském slova smyslu nic společného, nikdo nerozpoznal.

Gröningovy pilulky

Bruno Gröning musel hledat nové cesty, které by mu umožnily svobodné působení. Chtěl pracovat legálně v uspořádaných poměrech a vyhnout se jakémukoliv konfliktu s léčitelským zákonem. Byl dokonce ochoten složit léčitelské zkoušky, avšak jeho žádost byla s velmi pochybným odůvodněním zamítnuta.

Jednu celkem dobrou možnost, jak se přes všechny překážky dostat k lidem, mu skýtala nabídka Rudolfa Bachmanna na založení „biologicky-dynamické laboratoře“. Bachmann v ní chtěl podle jednoho starého domácího receptu zhotovovat z léčivých bylin dvě biologické látky „G52“ a „L52“, které měl Bruno Gröning “oslovit”, tedy vložit do nich svou léčivou sílu.

Bruno Gröning na tuto nabídku přistoupil a preparáty se pak skutečně začaly vyrábět. O svém záměru promluvil 9.června 1953:

„K výrobě těchto léčivých prostředků mám k dispozici laboratoř se všemi moderními pomůckami spolu se štábem vědeckých pracovníků. Pokud vím, byla už vyrobena řada

léčivých prostředků, které zaznamenaly nebývalý úspěch. Kromě nesčetných lékařů otestovala tyto účinné látky Univerzitní klinika v Mnichově a dala jim nejlepší ohodnocení. Státní ministerstvo vnitřní proto udělilo licenci k výrobě těchto léčivých prostředků. Farmaceutický průmysl má o tyto preparáty velký zájem: zahraniční továrny chtějí převzít prodej, proslulé firmy ze Spolkové republiky Německo se nabízejí, že jednotlivé recepty odkoupí.”

Později napsal o těchto laboratorních preparátech toto:

„Pan Rudolf Bachmann mi v roce 1953 nabídl, že bude mne i mé dílo ze všech sil podporovat. On sám, pan Bachmann, [...] tyto prostředky vyráběl a chtěl mi tím, jak řekl, vytvořit finanční základnu, abych mohl své dílo (zakládání sanatorií pro lidi, hledající pomoc) financovat. Abych se dověděl, jak jsou Bachmannem vyráběné prostředky hodnoceny ze strany odborných lékařů, spojil jsem se s panem MUDr. Höchtem z Mnichova, který mne ujistil, že tyto prostředky jsou absolutně v pořádku. Na základě tohoto ujištění jsem propůjčil laboratoři své jméno, takže se jí dostalo názvu ‚Laboratorium Bruno Gröninga‘.

Pan Bachmann chtěl odbyt těchto preparátů obstarávat privátně, aby nemusel podporovat velkoobchod a mezičlánky (lékární). S tímto jeho návrhem jsem nikdy nesouhlasil a požadoval jsem, aby se preparáty prodávaly i v lékárnách. Mému požadavku pan Bachmann nevyhověl; byl navýsost horlivým obchodníkem.“

Také Bachmann se ukázal jako kšeftař, kterého zajímá jen vlastní kapsa. Bruno Gröning nemohl dobře zařízenou laboratoř disponovat a ani z projektu jako takového nic pozitivního neměl. Spíš naopak: Když Bachmann krátce nato zemřel, zanechal po sobě velké dluhy, které za něho musel Gröning vyrovnat. K tomu ještě jednou Bruno Gröning sám řekl:

„Nakonec bych chtěl ještě jednou krátce zdůraznit, že jsem - zaprvé: nikdy nepomýšlel na to, abych dělal obchody,

- zadruhé: výsledek (odbyt preparátů) se rovnal nule, neboť mě pan Bachmann svým jednáním natolik podvedl, že jsem už musel zaplatit tisíce marek a další ještě platit mám. Pan Bachmann potřeboval k zařízení laboratoře velké množství peněz. Tyto peníze byly získány formou půjček od mých přátel, což teď musím splácet. Pan Bachmann v minulém roce zemřel, nemůže tedy své povinnosti splnit. A protože po sobě nic nezanechal, jsem tu já ten jediný, který na to doplatil.“

Gröningův svaz

Aby se i přes zákaz léčení mohl dostat co možná k největšímu počtu lidí, začal Bruno Gröning již na počátku padesátých let uvádět v život první společenství. Tam pouze přednášel a veškeré své snahy obracel k tomu, aby pomoc hledajícím lidem předával svou věrouku.

Dne 22.11.1953 nechal založit v Murnau/Seehausenu „Gröningův svaz“ jako ústřední, zastřešující organizaci. Tento svaz měl být zanesen v registru spolků a měl tak Brunu Gröningovi poskytovat zákonnou ochranu pro jeho působení. Tím se mělo definitivně zabránit dalším konfliktům se zákonem o léčitelství.

Předsednictvo Gröningova svazu tvořili kromě jiných: hrabě Zepelin, hrabě Matuschka, Anny baronka Ebner von Eschenbach, vrchní stavební rada Hermann Riedinger a ředitel Konstantin Weisser. Na počátku tu byl ještě jako spoluzakladatel Rudolf Bachmann, kterého se ovšem svaz velmi brzy zbavil. Doživotním předsedou byl Bruno Gröning.

Zapisovatelem svazu se stal heidelbergský žurnalista a lektor Egon Arthur Schmidt, který byl už v Herfordu se „záračným doktorem“ v úzkém kontaktu a založil také „Kruh přátel Bruno Gröninga“. Tento spolek však nefungoval podle představ Bruno Gröninga a byl po krátké době zrušen. Tehdy se Bruno Gröning odloučil i od Schmidta, který zpronevěřil peněžní dary.

V roce 1952 se Schmidt znovu obrátil na Bruno Gröninga. Prohlásil, že svou chybu uznává a poprosil, aby mohl nadále pomáhat při výstavbě díla. Bruno Gröning ho opět přijal jako svého spolupracovníka. Tak se dostalo Schmidtovi příležitosti, aby ukázal, jestli mu opravdu leží na srdci blaho nemocných, anebo jestli mu jde jenom o vlastní finanční výhody.

V roce 1955 se Bruno Gröning odloučil od Schmidta definitivně, protože tento své smýšlení nezměnil. Pokoušel se zrovna tak jako dřív získat z Gröningových schopností vlastní výhody. Podobně jako předtím paní Hülsmannová, i Schmidt usiloval po rozchodu s Gröningem o soudní procesy proti němu. Chtěl si na něm vysoudit peníze za vlastní dobrovolnou spolupráci.

Obchodní vedení svazu převzali Konstantin Weisser a Hermann Riedinger. To se zdálo zpočátku jako velmi slibné, neboť oba byli světa znalí a jejich vzdělání mohlo přijít dílu Bruno Gröninga jen vhod. Skrývalo se tu však i nebezpečí, že mohou jednat povýšeně proti vůli prostého dělníka, který nedosahoval jejich stupně vzdělání.

S přibývajícím časem směřoval vývoj skutečně tímto směrem. Oběma mužům bylo stále více proti myslí, aby jim Bruno Gröning cokoli říkal. Zdálo se, že úplně zapoměli na to, že svaz nejenže nese Gröningovo jméno, ale že vznikl právě kvůli němu. Stále víc se pro ně stával nástrojem vlastních cílů. Původní cíl, tedy pomáhat lidem v nouzi, ztratili ze zřetele. Jakoby si nechtěli vůbec přiznat, že vyléčení působí Gröning, a ne svaz.

Tak se Gröningův svaz vyvíjel stále více v protikladu k tomu, čím měl vlastně být. Pro muže, jehož jméno nesl, se stal žalářem. Namísto toho, aby mu poskytoval volnost a zázemí, vhnál ho víc a víc do úzkých.

Velký proces

Dne 4.března 1955 podala státní prokuratura proti Bruno Gröningovi další žalobu. Opět mu bylo dáváno za vinu, že porušil zákon o

léčitelství. V dalším bodě obžaloby byl nařknut v jednom případě z usmrcení z nedbalosti.

Poté, co obdržel písemnou obžalobu, obrátil se na své přátele:

„Moji milí přátelé!

V těchto dnech uveřejnil veškerý tisk a rozhlas ve více či méně zaujaté úpravě zprávu, že mnichovská státní prokuratura II proti mně vznesla žalobu kvůli usmrcení z nedbalosti. Měl jsem jedné sedmnáctileté dívce nemocné tuberkulózou na konci roku 1949 slíbit vyléčení a měl jsem jí bránit v tom, aby vyhledala léčebné sanatorium a lékařskou pomoc. Nesu prý na smrti tohoto mladého děvčete vinu.

Kdo četl tuto zprávu s jasným rozumem nebo kdo ji tak slyšel, ten určitě pozná, co se tím zamýšlí: Vnést zmatek mezi mé přátele a odradit všechny pomoc hledající od toho, aby se zabývali jak našimi snahami, tak mým učením. Všemi prostředky se pokoušejí stavět překážky mým aktivitám, aktivitám Gröningova svazu a i aktivitám vašim.

Samozřejmě, že se věci mají úplně jinak! Moji přátelé, nemám zapotřebí vám něco dlouze vysvětlovat. Víte sami nejlépe, že žádná vyléčení neslibuji a že nikdy neodrazuji od lékařského ošetřování. V roce 1952 jsem byl zproštěn žaloby. Není to podivné, že tento ‚případ Kuhfuss‘, který se udál už na konci roku 1949, nebyl otevřen už tenkrát, přestože byly všechny podklady k dispozici?

Není to nápadné, že líčení obnoveného procesu proti mně začínají v době, kdy se veřejnost dověděla o založení Gröningova svazu 22.11.1953 v Murnau? Od ledna 1954 jsou totiž mnozí vedoucí místních společenství, přátelé i členové svazu vyslýcháni policií a sledováni.“

Přípravy procesu se táhly dlouho přes dva roky. Obhajoba Bruno Gröninga byla značně ztížena, protože soud odmítl téměř všechny svědky, kteří mohli mluvit v jeho prospěch, zatímco svědky obžaloby připustil. Byli mezi nimi i dva bývalí Gröningovi spolupracovníci: Eugen Enderlin a Otto Meckelburg. Obzvláště Mek-

kelburg – v prvním procesu ještě jako spoluobžalovaný – se nyní obrátil nápadně ostrým způsobem proti Gröningovi. Nasadil všechny páky k tomu, aby mu uškodil.

V bodu obžaloby, týkajícím se usmrcení z nedbalosti, hrál rozhodující roli. Šlo o případ, který se odehrál v době, kdy byl Gröningovým “manažerem”.

V listopadu 1949 přišel úředník spořitelny Sparkasse Emil Kuhfuss se svou sedmnáctiletou dcerou Ruth, která ochořela oboustrannou tuberkulózou plic, na jednu z Gröningových přednášek.

Gröning okamžitě rozpoznal, že tomuto děvčeti už není pomoci. V tomto smyslu se vyjádřil i před jedním přítomným lékařem. Meckelburg po něm však důrazně žádal, aby se tohoto případu ujal. Tak došlo po přednášce k osobnímu setkání mezi Bruno Gröningem a Ruth Kuhfussovou. Gröning dodával nemocné odvalu a žádal po otci, aby nechal děvče po devíti dnech odborně lékařsky vyšetřit. Tím chtěl dosáhnout toho, aby se děvče, které už nechtělo mít s lékaři nic společného, znovu svěřilo do jejich péče. Otec ho ujistil, že se o to postará.

Korespondence, která se v následujícím období vyvinula, byla řízena Meckelburgem a vůbec se k Bruno Gröningovi nedostala. Ten se o Ruth Kuhfussově dozvěděl až v květnu 1950. Její otec v té době posílal Gröningovi dopisy se zapřisahujícími prosbami a snažně prosil o návštěvu. Meckelburg dopisy Gröningovi nepředával, nýbrž sám z vlastní vůle domluvil – bez vědomí Gröninga – schůzku s panem Kuhfussem. Teprve krátce před tímto stanoveným termínem o něm Meckelburg Gröningovi pověděl a nutil ho, aby na schůzku přišel.

Později Meckelburg tvrdil, že Bruno Gröning slíbil děvčeti vyléčení. Přitom to byl on sám, kdo otce ujišťoval, že Gröninga donutí ujmout se léčení jeho dcery. Meckelburg viděl v tomto úředníkovi spořitelny velmi dobrý zdroj peněz. K jeho využití ale potřeboval Gröninga. Krátce po této návštěvě se Gröning s Meckelburgem rozešel.

Vážnou výtkou vůči Gröningovi bylo to, že prý zakázal Ruth Kuhfussově podrobit se ošetření lékařem. V protikladu k tomu stála

ovšem ta skutečnost, že poslal toto děvče k lékaři již při jejich první schůzce, což potvrdili i svědkové obžaloby. I v rozhlasovém rozhovoru na podzim roku 1949 Gröning vyzýval lidi k tomu, aby se „až do konce nechávali lékařsky vyšetřovat.“ Hledajícím pomoc neustále radil, aby svému lékaři věnovali důvěru.

Ruth Kuhfussová, která měla za sebou už několik velmi bolestivých a neúspěšných léčivých postupů, se dalšímu lékařskému ošetřování bránila. Dne 30.prosince1950 na následky své nemoci zemřela.

Z lékařského hlediska případ objasnil ve svém dobrozdání MUDr. Otto Freihofer:

„Při strážlivém pozorování musí přijít každý laik k přesvědčení, které vyslovil i zdravotní úřad v Sackingenu: že totiž vyléčení pacientky bylo vzhledem k jejímu velmi těžkému stavu, lékařským nálezem klasifikovanému jako ‚život ohrožující‘, z lidského hlediska nemožné. Právě tak bude muset každý čestně a sine et studio smýšlející lékař, který až příliš sebevědomě nevěří tomu, že může použitím nejnovějších léků upustit od přírodních sil, souhlasit s dobrozdáním prof. Lydtina z Mnichova. Přitom ovšem nelze hovořit o tom, že by před 5. 11 1949 existovala vysoká pravděpodobnost vyléčení“.

Podle mého názoru je ale víc než podivné, že pacientka do 30.prosince vůbec ještě žila, takže vliv Gröninga jí přece jenom mohl život do určité míry prodloužit.

V souhrnu bych chtěl mé dobroznalecké vyjádření uzavřít takto:

1) Tvrzení, že existovaly vyhlídky na vyléčení,

2) resp. že doba života pacientky Kuhfussové mohla být ještě prodloužena, kdyby pan Gröning nikdy nepřišel do její blízkosti, nemohou být s určitostí ověřena a nejsou proto ani oprávněné.“

Paradox žaloby proti Bruno Gröningovi ve věci usmrcení z nedbalosti ukázal Josef Hohmann, bývalý ředitel střední školy, v jednom spise z roku 1956:

„Pravda nejzřetelněji vystoupí ze zákulisí, když tento případ převedeme do protikladu.

Řekněme, že tuberkulózou nemocné děvče by přišlo v počátečním stadiu nejprve k panu Gröningovi a ten by je jeden až jedenapůl roku bezúspěšně léčil. Označme tuto fázi písmenem A.

Nato jde toto děvče jako kandidátka smrti k profesorům a lékařům a zemře během jejich ošetřování. To budiž fáze B.

Začne proces. Lékaři tu vystupují jako odborní znalci. Mají zjistit, kdo je nevinen. A já se vsadím o všechno, co mám, že všichni lékaři a profesoři, všechny lékařské fakulty, ano, všichni medikové celého světa se postaví za fázi B s poznámkou: Tady kraluje v plné svatozáří nevina, neboť jak bychom mohli být zodpovědni za to, co někdo ‚zpackal‘ během jednohoapůl roku ošetrovací dobu? To by přece bylo k smíchu a úplně absurdní!

Gröning představuje v našem případě fázi B a čelí žalobě. Podle toho, co jsem právě popsal, má za sebou celou moderní školní medicínu, snad celý milión vědců, kteří semknutě (!) demonstrují jeho nevinu.“

Na konci července 1957 došlo v porotním sále Schöffenského soudu Mnichov-venkov k jednání. V bodě úmrtí z nedbalosti byl Bruno Gröning obžaloby zproštěn. Kvůli porušení zákona o léčitelsví ovšem dostal pokutu ve výši 2000,-DM.

Přesto, že se na první pohled zdá být tento rozsudek pozitivní, byl pro něho nepřijatelný. Byl to pro něho vlastně definitivní zákaz působení. Jeho právník se dopustil chyby, když tento rozsudek ohodnotil mnohem pozitivněji než Gröning a neodvolal se proti němu. Odvolala se však státní prokuratura. Druhé jednání se konalo v polovině ledna 1958 opět v Mnichově.

Odluka od Gröningova svazu

V říjnu roku 1957 došlo k roztržce mezi Bruno Gröningem a vedením svazu. Tento svaz velmi škodil Bruno Gröningovi svým úzkoprským byrokratismem.

Příčinou tohoto sporu byl rozsudek procesu, podle kterého měl Gröning zaplatit během velmi krátké doby 2000,-DM pokuty. Protože nebral za své působení žádné honoráře a z toho důvodu neměl ani dostatečné množství finančních prostředků, rozhodlo se spolkové vedení svazu už na začátku procesu, že ponese jeho výlohy. Jestli má ovšem k těmto výlohám počítat i uloženou pokutu, o tom se vedly spory. Mělo se zdoluhavými byrokratickými cestami zkoumat, jestli je svaz vůbec povinen těchto 2000,-DM platit. Až potom se mělo začít se sháněním těchto peněz. Dalo se tedy předpokládat, že pokud se vůbec tyto prostředky pro Bruno Gröninga seženou, bude už pozdě. Svaz tedy nečinně přihlížel tomu, jak bude muset jít Bruno Gröning při nezaplacení této pokuty náhradou do vězení. Proto došlo k veřejné roztržce a konečně ke zlomu.

Bruno Gröning shrnul na 62 stranách rozsáhlé „Bilance o činnosti svazu“ všechny body, ve kterých mu svaz uškodil. V závěru pak prohlásil:

„Když se nyní pokusím o srovnání mezi mým minulým okolím (kšeftaři Meckelburg, Enderlin, Schmidt a Hülsmann) a mým dnešním okolím (spolkové vedení svazu), docházím ke stejným výsledkům: Dnes se v konečném důsledku děje zrovna totéž, co se dělo tenkrát. Dnes se neděje nic jiného právě vinou těch, kteří chtěli být mými největšími, nejbližšími a nejlepšími přáteli. Tenkrát mě podváděli špinaví řemeslníci. Dnes mne zradili přátelé, když byli schopni v největším klidu přihlížet k tomu, že skrz procesy, skrz odsouzení, skrz to, že se mi nedostalo žádné pomoci, skrz to, že jsem nemohl navštěvovat bez auta má společenství, skrz to, že nebylo nic podnikáno proti štvání tisku, skrz to, že docházelo jenom ke zmatkům, skrz to, že tu prostě nebylo pro mne nikoho, když jsem ho potřeboval - a byli tací, kteří mne mohli svým školním vzděláním a svou

pozicí ve světském životě podpořit a také mne podpořit museli - skrz to všechno nemohlo dojít naplnění to, k čemu tady na této Zemi vlastně jsem.

Žádný z těchto přátel se za mě nepostavil, aby mi vybojoval svobodu, žádný neměl tolik odvahy, aby mě opravdu zastupoval. Nic se nedělo. Jen se přijímala usnesení za usnesením v nicotných maličkostech. Nikdo mě opravdově nezastupoval, nikdo se nenašel, kdo by se o to plně zasadil, abych nemusel vést tyto boje v soudních procesech, proti tisku, o pomocnou sílu, o auto, které bylo pokažené, proti té špíně a pomluvám atd. atd. Nenašel se nikdo, kdo by se za mne postavil, abych mohl dělat to, k čemu na této Zemi jsem: zprostředkovávat lidem životní sílu a vést je k víře. Že k tomu potřebuji klid a nemohu být neustále rušen světskými, vnějšími vlivy, že potřebuji nějakou ochrannou zeď, abych mohl nechat působit nerušeně to, co mi bylo dáno, na to nepomyslel nikdo, nikdo z mých přátel, nikdo z těch, kteří se mými přáteli nazývali. To je tak zostuzující, to je pro mne velkým zklamáním:

- Všichni kšeftmani, kteří chtěli mít jen svůj užitek, se ukázali jako špatní lidé.
- Přátelé z Gröningova svazu jsou tak vlažní, tak lhostejní, tak pohodlní, nechci říkat zlovolní.

A výsledek je stále tentýž:

Nebylo mi dopřáno svobody. Mnoho přátel ze spolkového vedení nedrželo své slovo. Byl jsem všemi těmi opatřeními jen umlčován.“

Weisser odstoupil a Gröningův svaz, kterému se nikdy nepodařilo být registrován v rejstříku spolků, byl krátce nato rozpuštěn. Na jeho místo nastoupil „Spolek k podpoře duševně-duchovních a přirozených životních základů“. Byl založen v roce 1958 a jeho předsedy byli Erich Pelz pro Německo a Alexander Loy pro Rakousko. Avšak i tento spolek, který byl posledním, který vznikl za Gröningova života, nevykonával to, co si od něho Bruno Gröning sliboval. V jeho stanovách se neobjevilo dokonce ani jeho jméno.

Jeho slovo spoutává nemoc

Léčivé působení Bruno Gröninga však přes tyto rozepře pokračovalo. Tak referoval např. dr. Horst Mann v roce 1957 v jedné sérii článků v časopise „Das Neue Blatt“ pod nadpisem „Jeho slovo spoutává nemoc“ mj.:

„Příštího rána jsem jel z Hameln do Springe, do malého městečka na řece Deister. Také tady se vytvořilo společenství Bruno Gröninga. Popudem k tomu bylo vyléčení celé řady lidí. A i zde jsem zažil to, co předtím na různých místech Šlesvicka-Holštýnska, v Augsburgu, Hamelnu, ve Vídni, Plochingenu i v jiných městech: Lidé povstávali a referovali mi o svých nemocech. Jmenovali mi lékaře, kteří je ošetřovali. Vyprávěli mi o svém uzdravení, za které mohou poděkovat Gröningovi. A pokaždé byli ochotni zvednout ruku, aby své výpovědi stvrdili přísahou.

„Mně se už jako kojenci vykloubily nohy v kyčelních kloubech“, vyprávěla padesátiletá Julie Prohnertová z Hannoveru. „Později jsem mohla chodit jenom o berlích. Lékař dokázal mé utrpení jenom zmírňovat. Když jsem slyšela přednášku Bruno Gröninga, cítila jsem silné reakce. Moje záda, celá pokřivená, se narovнала. A já jsem mohla zase chodit. A k návratu nemoci už nikdy nedošlo...“

„Měl jsem kloubový revmatismus a taky jsem byl věčně trýzněn vyrážkami a vředy. Pan Gröning mne toho všeho zbavil“, řekl Wilhelm Gabbert z Hameln.

„Mé potíže se žlučníkem byly snesitelné jenom za použití morfia“, referoval Kurt Severit z Evestorfu. „Děkuji Bruno Gröningovi, že mne tohoto utrpení zbavil.“

„Měl jsem vysokou hladinu cukru“, referoval Robert Thies ze Springe. „Ještě nebezpečnější však byla moje slabost srdečního svalu. Obě utrpení mne dnes už netrápí. Děkuji za to panu Gröningovi.“

Tato řada by mohla pokračovat i dále. Byli to lidé každého věku, kteří mi referovali, byli to muži, ženy i děti. Jmenova-

li mnoho nemocí, bolestmi hlavy počínaje, přes záněty nervů, ischias, nemoci ledvin a jater, až k sluchovým infarktům a ochrnutím.

Ale bylo tu i něco jiného, co se mne hluboce dotklo. Upřímně tu vyprávěli mnozí přede všemi posluchači o tom, že se jim dostalo pomocí Bruno Gröninga vnitřního obratu. Honění se za úspěchem a egoistický postoj šly stranou a na jejich místo nastoupil klid, trpělivost a myšlení ve prospěch celku.

Při všech těchto rozhovorech s lidmi, kteří se cítili být vyléčení Bruno Gröningem, ve mně nabírala na síle jedna otázka: Byl léčebný úspěch možný u každého člověka – nebo ještě odvážněji – u každé nemoci? Kde ležely hranice této síly, která z Gröninga vycházela? Neskrývala se tu někde nějaká nebezpečí? [...]

Při mé poslední návštěvě jsem mu tuto otázku položil. ‚Nemohu a nechci lidi k ničemu nutit‘, odpověděl mi. ‚Když se někdo uzavře a není ochoten dát se pomocí této síly do pořádku, pak i mě chybí ochota k zásahu. Tyto lidi pouze vyzývám k tomu, aby v sobě prorazili tu závoru zla, která brání jejich vyléčení.‘

Měl jsem ještě jednu otázku: ‚Každá nemoc je rozdílně nebezpečná‘, řekl jsem. Vezměme v úvahu to, že nějaký těžce nemocný člověk je více lékaři odepsán, a nechá si zavolat Vás jiným lékařem, který ještě o své pacienty bojuje. Mohl byste i tady pomoci?‘

‚Ano‘, odpověděl Gröning. A řekl to bez zaváhání. Když nemocný věří a lékař důvěřuje své cestě, tak se úspěch dostaví. Společná důvěra rozvine v nemocném netušené síly. Často došlo nejrychleji k úspěchu právě tam, kde se nemocný člověk plný zoufalství chytil posledního stébla slámy.“

Pokračování procesu

Při odvolacím řízení v lednu roku 1958 bylo pro Bruno Gröninga nevýhodou to, že odvolání nepodal on, nýbrž státní prokuratura. Jeho tehdejší právník mu však uškodil i jinak: tím, že jen váhavě vydal novému obhájci soudní materiál, znemožnil mu důkladně se připravit na další jednání.

Jako další nevýhoda se ukázalo o mnoho jistější vystupování svědků z řad protivníků ve srovnání s prvním procesem. Zdálo se, že se všichni sjednotili v bodu „zákaz návštěvy lékaře.“

Nyní zněl rozsudek takto:

Osm měsíců vězení kvůli usmrcení z nedbalosti a 5000,-DM pokuta kvůli porušení zákona o léčitelství. Rozsudek byl vyřčen podmíněčně.

Baronka Anny Ebner von Eschenbach, která se nezúčastnila ani prvního, ani druhého jednání, označila tento rozsudek jako ostudu pro Německo.

Bruno Gröning to komentoval slovy, že byl potrestán za to, že koná dobro. Stěžoval si, že se během celého procesu nenašel nikdo, koho by zajímalo, jak vlastně k vyléčením dochází, dokonce ani jeho advokáti ne. Kdyby se touto otázkou byli zabývali, tak by se muselo ukázat, že jeho působení nemá s lékařským ošetřováním vůbec nic společného. Proces by musel být zastaven. Avšak objasnění tohoto problému nezajímalo u soudu nikoho. Všichni měli o Gröningovi předem vytvořené mínění a nikdo nebyl ochoten ho změnit.

Ani tím však proces neskončil. Tentokrát podal návrh na revizi Bruno Gröning. Termín jednání byl určen na 22.ledna 1959. Jednání se mělo konat před vrchním zemským soudem v Mnichově. Avšak mezitím nabral život Bruno Gröninga tragický směr.

Jeho cesta končí v Paříži

Na konci podzimu roku 1958 jel Bruno Gröning se svou druhou ženou Josette, se kterou se oženil v květnu roku 1955, do Paříže.

Nechal se tam vyšetřit specialistou na rakovinu dr. Pierreem Grobonem, který patřil k jejich přátelům. Výsledek vyšetření zněl: rakovina žaludku v pokročilém stádiu. Dr. Grobon chtěl okamžitě operovat, ale Bruno Gröning odmítl.

Jel zpět do Německa a připravoval vánoční oslavy, které se měly ve společenstvích konat. 4.prosince namluvil na magnetofonový pásek projev, který se měl přehrávat na vánočních oslavách ve všech společenstvích. Potom jel znovu se svou paní do Paříže. Dr. Grobon informoval mezitím dr. Bellangera, který byl uznávaným specialistou na operace rakovinových nádorů. Na jeho klinice v ulici Rue Henner, nedaleko od Montmartre, došlo dne 8.prosince k operaci. Výsledek byl pro lékaře zdrcující: vše bylo ještě mnohem horší, než jak dávaly tušit rentgenové snímky – nedalo se už ani operovat. Rána byla okamžitě uzavřena.

Josette Gröningová k tomu píše:

„Nemohli však pochopit, že Brunovo vnější vzezření prozrazuje tak málo o jeho strašném vnitřním utrpení, že byl vůbec schopen ještě normálně dýchat, že jeho výměna látková v posledních týdnech ještě tak bezchybně fungovala, že výborný byl i jeho krevní obraz. V tak pokročilém stadiu dochází jinak při sebemenším příjmu potravy k opakovanému zvracení a takto těžce zkoušený pacient umírá na vyhladovění. U Bruna tomu bylo úplně jinak.“

K údivu jeho lékařů se velmi rychle ze všeho dostal a jel zpět do Německa, kde se zúčastnil vánočních oslav.

Uprostřed ledna roku 1959 se ještě setkal ve třech dnech s vrchním vedením nového spolku a určil, jakým způsobem má být toto dílo vybudováno. Ti dva vůbec netušili, že by to mělo být jejich poslední setkání s Bruno Gröningem.

21.ledna letěl opět do Paříže. Byla nutná operace kvůli uzavřenému oblouku tlustého střeva. Dne 22.ledna 1959 v 9hod. dopoledne – zrovna v tu hodinu, kdy v Mnichově začalo revizní jednání – byl Bruno Gröning operován. Musel si na sobě nechat udělat to, od čeho ušetřil nespočet jiných lidí. On sám si ovšem pomoci nemohl a ani nesměl.

Když toho rána ležel v narkóze, v Paříži se pojednou strhla veliká bouře. Jeho paní o tom vyprávěla:

„Podivuhodný je i další přírodní úkaz. Dne 22.ledna 1959, když můj muž ležel ještě v narkóze, zatemnila z ničeho nic prudká bouře s hromy a blesky jasnou a sluncem prozářenou oblohu nad celou Paříží. Udělala se taková tma, že se musela uprostřed dne rozsvítit světla. Sestřička vyjádřila svůj údiv nad tak prudkou bouří.

V následujících dnech po operaci byla Brunova tělesná teplota, jeho krevní tlak a jeho puls v naprostém pořádku. Vstal dokonce dvakrát z postele a posadil se do křesla..“

Dne 25. ledna upadl do komatu. Následujícího dne, 26. ledna 1959 ve 13.46 hod. zemřel na klinice Henner na rakovinu. Tak to uvedl lékař v úmrtním listu.

Byla to skutečně rakovina? Dr. Bellanger řekl po výkonu druhé operace:

„Zkáza v Brunově těle je strašná, je to následek absolutního vnitřního spálení. Jak mohl tak dlouho žít, aniž by trpěl nepředstavitelnými bolestmi, to je mi velkou hádankou.“

Bruno Gröning řekl již mnoho let předtím:

„Když mi bude moje působení neustále zakazováno, vnitřně shořím.“

Jak těžce nesl Bruno Gröning kříž svého hořkého osudu, dosvědčuje dopis, který napsal dr. Grobon dne 26.února1959 jeho vdově:

„Tyto (snahy lékaře, věnované Bruno Gröningovi) byly jen přirozené a dovoluji si říci, že byly obrovsky podporovány odvahou, silou vůle a velmi výraznou osobností Bruno Gröninga. (...) Byl na cestě Kristově.“

Dr. Bellanger vyjádřil svůj obdiv k Bruno Gröningovi ještě v prosinci roku 1974 v jednom svém dopise:

„Bruno Gröning byl muž se srdcem na pravém místě, byl to vzácný člověk, který se prosadil; a jeho vážnost vyvolává vzhledem k jeho utrpení a smrti ještě dnes velký obdiv.“

Tělo Bruno Gröninga bylo zpopelněno v krematoriu v Paříži a urna pochována na hřbitově v Dillenburgu.

Proces byl kvůli smrti obžalovaného prohlášen za uzavřený, konečný rozsudek nebyl nikdy vyřčen.

„Zázračný doktor z Herfordu“, který přinesl tisícům lidí spásu, zemřel osamocen a opuštěn v jedné malé uličce v Paříži. Proč se tak muselo stát? Proč musel nést tak těžký osud? Proč si nemohl sám pomoci?

Grete Häuslerová k tomu píše ve své knize „Das Heil erfahren, das ist die Wahrheit“ (Pravda je být zachráněn):

„Bruno Gröning způsobil v krátké době své přítomnosti na této Zemi mnoho dobra. Dar pomáhat a léčit mu byl vložen už do kolébky. Všude, kam přišel, daly se nádherné věci, které se nedají vysvětlit rozumem. Na veřejnosti poprvé vystoupil v roce 1949. Po velkých vyléčeních, ke kterým došlo v Herfordu, a poté, co se dostal do úst lidí doma i v zahraničí, obdržel na tři měsíce zákaz léčení. Byl pronásledován a bylo proti němu štváno, byly mu připravovány soudní procesy a byl trestán a odsuzován. Proč? Komu udělal co špatného? Nikomu, ale tisícům lidí přinesl tolik dobra, kolik by se nikomu nemohlo dostat od žádného jiného člověka. Chtěli potrestat nevinného! Nevinnému bylo zakazováno dělat to, co mu přikázal Bůh – pomáhat lidem!

Na pařížské klinice v Rue Henner musel velmi trpět touto zlomyslností. V hořkých bolestech shořel vnitřně, zničen Heilstrom*, který nesměl předávat dál. Lidský zákon mu to chtěl v Německu zakázat. Pod tíhou všech těchto lží a pomluv tu stál jako obžalovaný, jako nějaký zločinec!

*viz vysvětlivky str. 10

Tiše a osamocen, žádný z jeho přátel o tom nevěděl, nesl všechno to utrpení lidstva sám na sobě. Ale toto jeho nasazení nebylo zbytečné! Muselo se tak stát, jinak by nebylo možno lidstvu pomoci.“

A ve své knize „Žiji, aby lidstvo mohlo žít dále“ Grete Häuslerová píše:

„Při zacházení se slovem ‚oběť‘ musíme být my lidé velmi opatrní. Ovšem v tom, jak Bruno Gröning v Paříži zemřel, je toto slovo celou svou vahou velkou pravdou.“

Jen tak mohl dojít naplnění jeho výrok, podepřený nesčetnými zprávami o úspěchu:

„Až jednou nebudu na této Zemi žít jako člověk, až odložím své tělo, pak bude lidstvo už tak daleko, že bude každý sám ze sebe schopen si pomoci a dosáhnout vlastními silami vyléčení.“

2. kapitola: Jeho učení

Bruno Gröning své učení nikdy nezaznamenával písemně. Nechtěl vytvořit žádnou novou filosofii ani ideologii. Jeho snahy byly zaměřeny pouze na jeden cíl: pomáhat trpícím lidem. Těm věnoval na jejich cestu věrouku, která nespočívala v nějakých intelektuálních či dokonce vědeckých úvahách, nýbrž vycházela z intuitivního vycítění duchovních zákonitostí. Kdo se jeho učáním blíže zabývá, najde netušenou komplexnost a pozná, že dalece přesahuje aspekt léčení. Nabádá lidi k tomu, aby věřili v dobro a aby tuto víru uváděli v činy. Jádrem jeho učení je přikázání o lásce k bližnímu.

Mistr v duchovní říši

Bruno Gröning měl schopnost, která je v naší kultuře téměř známá. Její projev vyvolá většinou pocit něčeho záhadného, přímo mystického. Lze říci, že Gröning byl mistrem v duchovní říši. Neviděl pouze vnější obal, nýbrž znal i vnitřní obsah. Jeho zrak dokázal proniknout i do oslepujícího díla hmoty a spatřovat tam skutečnou podstatu všeho bytí. Byl schopen prohlédnout i lidi. Věděl, jaký duch se ukrývá pod fasádou těla. Neviděl pouze tvář, viděl i myšlenky.

„Nevidím pouze člověka, vidím také jeho minulost, přítomnosti i budoucnost. Vidím všechno, co je kolem něho a na něm.“

Z vyšších sfér k němu proudilo vědění, které materialistický způsob myšlení není schopen pochopit. Tak jako vyléčení z revmatu, obnova zdeformovaných kloubů nebo oživení mrtvých nervů zůstane pro lékařský odborný rozum vždy jen zázrakem, tak nebude intelekt nikdy schopen pochopit zákony ducha. Nejvyšší souvislosti života se člověku otevírají jedině cestou intuice. Není to cesta komplikovaná ani umělá, nýbrž jednoduchá a zcela přirozená.

To všechno Bruno Gröning věděl. Tajemství duchovní říše mu byla otevřena. Znal vnitřní souvislosti stvoření a viděl nejen jejich následky, ale i příčiny. A věděl také něco o smyslu nemocí. Věděl, že každá nemoc má duchovní příčinu, a proto musí být také duchovní cestou odstraněna. Vyzýval proto lidi, aby se obrátili zpět k Bohu a aby odložili všechny charakterové vlastnosti, které neodpovídají Božímu pořádku.

Velký obrat

Bruno Gröning vyzýval lidstvo neustále k „velkému obratu“. Napomínal své bližní, aby uváděli svou víru v dobro v činy a aby se zbavovali špatných vlastností.

Říkal například:

„Jak člověk marní čas tím, že mluví o svých sousedech, příbuzných, známých, jak jeden nebo druhý žije. Milý příteli, říkám ti: zeptej se sám sebe, jak žiješ. Starej se nejprve o svůj vlastní život! Postarej se úplně nejdříve ze všeho o to, aby ses skutečně dostal do Božího vedení! Svě bližní nech na pokoji! Když o nich chceš mluvit, když je chceš kritizovat, už je to zlé... Krátce řečeno, přátelé, pryč se žvásty, pryč s tlachy!“

V první řadě od lidí požadoval, aby nemysleli na své nemoci. Neustále zdůrazňoval, že nemoc přichází od zla a zlem je. Zabývat se nemocí znamená oddávat se zlu. Brání to uzdravovacímu procesu a může ho dokonce úplně znemožnit.

„Kdo se zabývá nemocí, pevně se jí drží a zavírá tak cestu Boží síle.“

Člověk se musí od nemoci oddělit, nesmí ji považovat za své vlastnictví, nýbrž v ní musí vidět zlo.

„Nemoc k člověku nepatří!“

Bruno Gröning lidem nabídl, že jim jejich nemoci odebere:

„Dejte mi svou nemoc a vaše starosti! Sami si s nimi neporadíte. Já je ponesu za vás. Ale dejte mi je dobrovolně! Krást, to já nedělám.“

„Když nemoc dobrovolně odevzdáte, abych si ji mohl odebrat, tak je dobře; když se jí však pevně držíte, nemohu nic dělat. Zakazuje mi to sedmé přikázání: ‚Nepokradeš!‘ Jestliže bych člověku odebral jeho nemoc násilím, dopustil bych se hříchu. Krást nesmím! Kdo svou nemoc miluje, ten si ji pevně drží. Kdo na ni zapomněl, tomu ji odeberu, protože ji odevzdává nejenom v myšlenkách, ale i v činech. Musíte mě poslouchat, co vám říkám! Nechci vás nějak ovlivňovat. Jestliže mi svou nemoc odevzdáte, tak vám odejmu veškeré vaše utrpení!“

Jak důležitý tento vnitřní obrat každého jednotlivce pro Bruno Gröninga byl, ukazuje následující výňatek z knihy Kurta Tramplera velmi zřetelně:

„Z osobních rozhovorů s Bruno Gröningem vím, že zastával rozhodné stanovisko. Říkal, že nese před Bohem zodpovědnost za to, aby léčil ryzí Boží silou pouze ty, kteří jsou přinejmenším ochotni žít podle Božích zákonů. Z vyléčení naopak vylučoval ty, kteří nejsou ochotni upustit od zla.“

„Mohl bych provést i masové vyléčení, kdybych řekl: Všichni nemocní tohoto města nebo této země: Uzdravte se! Ale nebyla by to spíš prohra, než výhra? Byli by ti špatní mezi nemocnými ochotni k obratu? Nezneužívali by pak tohoto znovunabytého zdraví ke špatnostem? Ne! Nejdříve musí člověk v sobě způsobit vnitřní obrat, nejdříve musí být ochoten to dávelské ze sebe vytrhnout a najít tak cestu k Bohu. Teprve pak je toho hoden, aby byl uzdraven.“

Bruno Gröning znovu zdůraznil toto stanovisko, když vysvětloval vznik nemocí:

„Jak k tomu vůbec došlo, že člověk onemocněl? Původní člověk nemocný nebyl. Lidé však propadli zlu, byli stále horšími a šlo to od jedné generace ke druhé. Špatnost se rozrostla do takové míry, že už bylo téměř nemožné žít. Potyčky

a hádky v rodinách, víc válek než míru mezi národy! Starosti přivodily lidstvu duševní utrpení a zapustily kořeny tak hluboko, že lidé museli onemocnět. Jeden duševně zatěžuje druhého. Lidé jsou namyšlení, odcizili se přirozenému, mnoho z nich ztratilo víru v Boha. Kdo však sejde z cesty Boží, sejde i z cesty zdraví.“

Jestliže chce člověk svého zdraví za pomoci Bruno Gröninga znovu nabýt, musí být ochoten k tomu, aby se zbavil všech špatností. Musí jim a v důsledku toho i nemoci ukázat záda, musí se od toho odloučit a nesmí už víc myslet na „své astma, své revma atd.“. Není to vždy lehké. Vyžaduje to vnitřní přeměnu. Člověk musí své myšlení od základu předělat. Nesmí už podle svého zvyku myslet na nemoc, nýbrž musí myslet jen na své zdraví. Musí přijmout víru, že i nevyléčitelné nemoci jsou vyléčitelné.

Co tedy očekával Bruno Gröning od těch, kdo hledali pomoc? Nevzpírá se logické myšlení tomu, aby bralo takovou výzvu vůbec vážně? Jak se mají dát do pořádku revmatem zdeformované klouby, jak mají opět začít fungovat ochrnuté údy? Jak je možné odevzdat Bruno Gröningovi nemoci, když on je vůbec nijak neošetřuje a dokonce si je nenechává ani popsat? Není to všechno urážkou každého vědecky smýšlejícího člověka?

Ve skutečnosti je to velký obrat, který Bruno Gröning od lidí očekává. Znamená to odložit stranou veškeré vědecké, tedy rozumově orientované myšlení a přijmout víru v něco vyššího. Jeho učení spočívá na úplně jiných pravidlech, než jsou ta, která dnes pramení z rozumového myšlení. Proto často říkal:

„Rozumem nemohu být dozajista pochopen.“

*Heilstrom**

Bruno Gröning se sám označuje za zprostředkovatele duchovní síly, která přichází přímo od Boha a způsobuje uzdravení. Tuto

*viz vysvětlivky str. 10

Boží sílu, kterou nazval Hans Sterneder „proudem milosrdenství a lásky,“ Gröning pojmenoval „Heilstrom“.

Aby vysvětlil podstatu Heilstromu, použil srovnání. Srovnal Boha s elektrárnou a člověka se žárovkou. Tak jako může fungovat žárovka, ke které doputoval proud z elektrárny, může i člověk žít v Božím pořádku, jestliže je živěn silou Boha. Sobě připisoval Gröning úlohu „transformátoru“. Přeměňuje nekonečnou Boží energii tak, že se jí člověku dostane právě tolik, kolik dokáže přijmout. Gröningova schopnost příjmu této síly však byla bez hranic. Tak např. mohly na Traberhofu u Rosenheimu tisíce lidí pociťovat léčivou sílu současně, což vedlo k hromadným vyléčením.

Bruno Gröning vysvětloval, že původně fungovalo mezi „elektrárnou“, tedy Bohem a „příjemcem“, tedy člověkem, přímé spojení. Lidé žili na Zemi jako Boží děti v nejvyšší jednotě se svým Otcem. Avšak tím, že se od Boha odvrátili, vypadli z Božího pořádku a vydali se tak na pospas bídě a utrpení. Spojení mezi Bohem a člověkem se roztrhlo. Časem vznikala stále větší a větší propast, kterou už lidé nebyli schopni sami od sebe překlenout.

„A protože už se člověk nemohl dostat na Boží cestu, protože most přes tuto propast byl vyhozen do vzduchu a proměnil se v hromadu rozvalin, takže člověk bloudil sem a tam, proto jsem tento most k Bohu postavil znovu. Obnovil jsem ho. Když ho budete používat, když přes něj půjdete, dostanete se na Boží cestu a najdete spojení k velkému, jedinečnému Božímu dílu. Zde se vám dostane toho pravého, skutečně Božího proudu života, abyste pak mohli dobře a především zdravě žít.

A kdo přes tento most přejde a kráčí dál po té pravé, Boží cestě, tomu se dostane úplně jiného pocitu. Bude udiven tím, co tu všechno je, co on až doposud nepoznal. Teprve tam se vám dostane skutečného spojení s velkým Božím dílem.“

Kdo jedná podle učení Bruno Gröninga a otevře se této Boží síle, pociť Heilstrom* na vlastním těle. Do jeho nitra vnikne zcela nový životní pocit: bolesti, starosti a veškerá nouze ustoupí a na jejich místo se dostaví zdraví, harmonie a radost. Začne vnímat, že Bůh netrůní jako nemilosrdný soudce někde daleko za hvězdami, nýbrž že je mezi lidmi jako jejich láskyplný Otec, který jim chce

pomoci. Propast je překonána. Člověk se dostane zase do onoho prapůvodního stavu.

*Einstellen**

Jak však může člověk tento Heilstrom* do sebe přijímat, jak se má této Boží síle otevřít? Bruno Gröning doporučoval těm, co hledají pomoc, zaujmout při sezení následující polohu: Paže a nohy se nemají křížit, dlaně mají být otevřeny, obráceny směrem nahoru a položeny na stehnech. Kromě tohoto vnějšího aspektu je důležité vypnout všechny rušivé myšlenky a zcela se koncentrovat na to, co se děje v těle. Předpokladem je tu otevřenost ducha a pevná víra. Takovým způsobem se může člověk otevřít proudění léčivé síly. Bruno Gröning řekl

„Bůh nám dává všechno dobré. Musíme jen to, co nám posílá, přijmout do svého nitra. Takže – dělejte to!“

Proč je toto držení těla při sezení tak důležité, vysvětlil následovně:

„Ti, kteří mají pohyblivé tělo, ho často rádi svírají, je to také taková moc, moc zvyku. Nohu přes nohu - jistěže si můžeme někdy takto pohovět, to zn. nechat své tělo polenošit, ale ne tehdy, když chceme přijímat Boží sílu. To musíme být uvolnění, s otevřenými dlaněmi, sedět nebo stát s prázdnýma rukama!“

Kurt Trampler napsal ve své knize „Die große Umkehr“(Velký obrat):

„Wichtig [...] ist neben der inneren Vorbereitung auch eine sc„Důležité [...] je kromě vnitřní přípravy také ten zdánlivě malý, přesto však podstatný, vnější aspekt. Člověk má sedět neopřen, a nemá mít přes sebe přeloženy ani paže, ani nohy. Vzájemné doteky rukou podle Gröninga způsobují,

*viz vysvětlivky str. 10

že životní proud se v horní polovině těla dostává do zkratu. Sejně tak přehozené nebo překřížené nohy vedou ke stejným poškozením v dolní části těla. Kdo dělá takové chyby ze zvyku, může si přivodit, viděno v delším časovém rozmezí, dokonce i nepříjemné nemoci.“

Uvědomělý příjem síly nazval Bruno Gröning slovem „einstellen“*. Člověk se ladí na příjem Heilstromu. Kde a kdy se to uskuteční, to není směrodatné. Důležité je pouze to, aby byl člověk v klidu, aby vypnul všechny rušivé myšlenky a přesně pozoroval, co se děje v jeho těle. Bruno Gröning se stále vyptával svých posluchačů: „Co cítíte? – Co teď? – A co teď?“

„Máte se jenom einstellen na to, abyste přijali to pravé, Boží vysílání, či lépe řečeno, abyste ho dosáhli. Jak tohoto vysílání dosáhnete, to už zjistíte sami. Ale pořád musím opakovat: stane se to až tehdy, co budete svému tělu věnovat skutečnou pozornost, kdy budete dávat pozor na to, co se děje v něm a ne kolem něj. Důležité je, co se děje ve vašem vlastním těle.“

Každý člověk je schopen pocítit tento Heilstrom* na svém vlastním těle. Jeden jej pocítí jako brnění, jiný jako chlad nebo teplo. A další musí pohybovat pažemi nebo nohama a ještě další se musí až otřásat. Tak vyvolává Heilstrom* u každého jednotlivce ty nejrůznější reakce.

Jak lidé tento Heilstrom* vnímají, popsal Josef Hohmann takto:

„První vybraná osoba referovala: Pocit tepla v těle! Druhá [...]: Cukání v rukách! Třetí[...]: Brnění po celém těle! Čtvrtá [...]: Cítím se tak čerstvě a tak blaze!“

*Regelungen**

Mnozí lidé dostanou při přijímání Heilstromu bolesti. Tento fenomén nazval Bruno Gröning jako „Regelung*“. Je to znamení, že v těle začíná převrat. Regulační bolesti jsou jiné povahy než ty, které jsou

*viz vysvětlivky str. 10

způsobeny nemocí. Jsou vyvolány Heilstromem, jsou výrazem toho, že v nemocných orgánech dochází k očistě. Kurt Trampler k tomu píše:

“Regulační bolesti často pomoc hledající lidi spletou. Regulační bolesti musí být, říká Gröning. Někteří lidé se při nich obávají, že došlo k návratu choroby. Dostanou strach a řeknou: Je to ještě horší, než předtím, jdeme k lékaři. K tomu říká Gröning: ‘Proto vás upozorňuji na to, jestliže se dostaví regulační bolest, máte to vydržet. Nebude se dít nic zlého, jenom to, že se člověk uzdraví.’”

Forma Regelungen* může být velmi různorodá. Bolesti se mohou podobat těm, které provázejí nemoc, dokonce mohou být někdy i silnější. Mohou se však projevit i zcela jinak. Je to případ od případu rozdílné, neboť lidské tělo reaguje na léčivou sílu individuálně.

Regulační bolesti nemůže být člověk ušetřen. Je to součást čistícího procesu, při němž jsou duchovní cestou z těla odstraňována veškerá znečištění a nemoci.

Bruno Gröning vysvětloval tento fenomén regulací na příkladu znečištěné konve na mléko. Ptal se, co je třeba udělat, když má být zkyslé a páchnoucí mléko v konvi vyměněno za čerstvé. Odpověď je nasnadě: Nejprve se musí to špatné mléko vylít a pak se musí konev vyčistit. A podobně – v přeneseném významu – je to i u člověka. Když vezmeme tělo jako tu konev, nemoc jako to špatné a zdraví jako to dobré mléko, pak se musí člověk nejprve myšlenkově od nemoci odloučit – musí to špatné mléko vylít. Pak se musí tělo vyčistit od „špíny nemoci“ - to jsou Regelungen*. Teprve až do vyčištěné nádoby se může nalít čerstvé mléko, tedy do člověka se nastěhuje zdraví.

Na jiném znázornění srovnává člověka s mísou ovoce:

„Vezměte si mísu, která je naplněna, jedno čím, pro mě za mě třeba ovocem. Je v ní už po mnoho dní, nikdo se o něj nestaral ani nepřebíral a ono se zkazilo. Na takovém ovoci si už nemůžete vůbec pochutnat, ba nemůžete je už ani jíst. A teď sem někdo přijde a chce do mísy dát ovoce nové, čerstvé.“

Byla by to asi velká pošetilost, kdyby položil to nové a zdravé ovoce na to ovoce zkažené, protože by to dobré ovoce přešlo velice brzy do stejného stavu, v jakém se to špatné ovoce už nachází. Když chcete mít samé zdravé ovoce, tak musíte přece to špatné, nezdravé a nepoživatelné vysypat; a nejenom to, musíte vyčistit i tu mísu, aby to zdravé ovoce mohla přijmout. Srovnejte si tuto mísu se svým tělem a ovoce s nemocnými orgány. Zdravé ovoce je to, po čem toužíte, ale nemůžete ho mít, pokud nedokážete vyhodit to špatné. Jinak řečeno, pokud se svou nemocí budete neustále zabývat.“

Svobodná vůle

Když se dostaví bolesti, není vždycky lehké uvěřit, že to jsou Regelungen. Mnoho lidí znejistí: „Jsou to teď regulační bolesti nebo symptomy nemoci?“ Začne vnitřní boj o víru. Tady se rozhodne, jestli se člověku dostane vyléčení, respektive, jak dlouho potrvá tento proces uzdravování. Přejde na to, čemu uvěří, zda myšlenkám na nemoc nebo myšlenkám na uzdravení. Jestliže i nadále věří na nemoc, podrží si ji. Probojuje-li se však jeho víra ve zdraví, dojde k uzdravování. Člověk tedy o sobě rozhoduje sám.

Toto je velmi důležitý bod učení Bruno Gröninga. Neustále vyzdvihoval, že člověk je obdařen nedotknutelnou vlastní vůlí, což je ten nejvyšší dar, jaký jenom Bůh může živému tvorů dát. Pozdvihuje člověka ze stupně vzpřímeného tvora na stupeň svobodného dítěte, které se dobrovolně, tedy bez nějakého přinucení, řídí Božími příkázáními. Avšak je mu umožněno i to, aby se proti těmto Božím zákonům provinil.

Bruno Gröning nanejvýš respektoval vlastní vůli člověka. Proto může také pomoci jen tomu, kdo dovolí, aby mu bylo pomůženo, kdo je ochoten odloučit se od své nemoci. Smí lidem odejmut pouze to, co oni mu rozhodnutím své vlastní vůle sami odevzdají. Kdo na své nemoci sedí, neustále na ni myslí a o ní mluví, ten bude marně čekat na své uzdravení. Bruno Gröning k tomu řekl:

„Smím člověku pomoci, aby našel cestu k tomu dobrému. Ovšem nesmím rozhodnout za něj a nesmím mu dobro nutit. Svou cestu si musí najít každý sám.“

Dobro a zlo

Jestliže má člověk tím, že mu byla dána vlastní vůle, možnost rozhodování, pak vzniká otázka: Které alternativy má k dispozici? Mezi čím může volit? K tomu říká Bruno Gröning:

„Mějte to neustále na mysli a nezapomeňte, přátelé, že člověk žije mezi dobrem a zlem. Mezi tím žije, tady je dobro a tady zase zlo, mezitím je člověk, který se rozhoduje.“

Člověk má možnost volit. Může dělat dobré či zlé. Jestliže je někdo z jeho blízkých v nouzi, buďto mu může pomoci, anebo si ho nemusí vůbec všimnout, může to prostě jen tak přejít anebo může dokonce nouzi druhého využít ve svůj prospěch. Může dělat všechno, co chce.

Ve svém životě stojí člověk pořád – ať už vědomě nebo nevědomky – na rozcestí, kde se musí rozhodovat buď pro dobrou cestu nebo pro špatnou. Mnohdy jsou to jen takové všední události, které určují běh osudu.

Jak je tomu např. tehdy, když člověk ze vzteku poruší čestné slovo, které dal svému příteli, když z hněvu na svého představeného odejde ze svého pracoviště, když ze zraněné ješitnosti odmítne jedinečnou nabídku. Jak často tu jde o spontánní rozhodnutí, kterých člověk pak později lituje, ale která už nemůže vrátit zpět. Jeden nepatrný okamžik může rozhodnout o dobrém nebo špatném průběhu celého dalšího života.

Jak k tomu dochází? Co se skrývá za pojmy „dobro“ a „zlo“? Není celý náš život produktem nějaké slepé náhody, které je každý člověk bezmocně vydán na milost a nemilost?

To dobré – vysvětloval Bruno Gröning – přichází od Boha, to zlé od jeho protivníka: od Satana! Satan skutečně existuje a vytyčil si za cíl zničit všechno dobré, všechno Boží. Bruno Gröning:

„Kdo tak činí, kdo nevynechá žádný pokus, aby zničil to dobré, to Boží? Odkud přichází nemoc, nemoc všeho, co tady na této Zemi roste? Vezměte si, co chcete, třeba nějaký plod nebo nějakého živého tvora. Satan se pokouší neustále a pořád všechno ničit. A dokonce se mu podařilo hlodat i do člověka.“

„Satan, který existuje na této Zemi, se pokusil o všechno, aby zničil dobro a to Boží.“

„Kde je Bůh, tam je láska, kde je Satan, tam je válka.“

V duchovním světě stojí oba póly proti sobě. Bůh jako život sám a Satan, který jej chce zničit. Po boku jim stojí řady duchovních bytostí a boj je tu veden ve vši tvrdosti.

Obě strany disponují enormní energií. Jejich podstatu popsal Bruno Gröning prostými slovy:

„Boží síla je budující, posilující. Ta zlá, ďábelská a satanská, ta je oslabující.“

Obě tyto síly může člověk přijímat do svého nitra. Ony pak působí jak v těle, tak i v duši. Jedna působí povzbudivě, druhá sílu bere a oslabuje. Pozitivní síla v sobě skrývá zdraví, negativní síla nemoc.

Bruno Gröning řekl, že nemoc přichází od zla. Není tomu tak, jak se velmi často tvrdí, že je trestem Božím. Takové myšlenky označil za lež a rozhodně je odmítal. Bůh netrestá! Choroba je následkem nesprávných myšlenek a činů. Jestliže se odstraní příčina, bude odstraněn i její účinek. Taková je vůle Boží.

„Není tomu tak, jak si to lidé myslí, že nemoc je trestem Božím. Můžeme to srovnat s tím, když dítě opustí rodičovský dům. Pak už nad ním rodiče nemohou držet svou ruku, už ho nemohou chránit. Tak jsme i my opustili svého Otce. Nesmíme zapomínat, že nejsme nic jiného, než Boží děti. Jenom On

nám může pomoci! A On nám pomůže, když k Němu zase najdeme cestu.“

Boží vedení

Bruno Gröning mluvil neustále o Božím vedení a o satanském svádění. Jestliže se člověk nechá vést Bohem, dostane se mu na jeho cestě všeho dobrého, všeho toho, co je Boží. Jestliže se však nechá svést ke špatnému, dostane se na cestu utrpení a neštěstí. Budou ho mučit strasti a propadne nouzi.

„Člověk se musí dostat do Božího vedení, bez něj žádný život neexistuje!“

Člověk se má opět učit slyšet své pocity, svůj vnitřní hlas. Má se stát zase tím, který se řídí Bohem. Nemá se už nechat vést lidmi, nýbrž má vedení přenechat pouze Bohu. Bruno Gröning to nazval také lidským instinktem. V přednášce ze dne 31.srpna 1950 to vysvětlil takto:

„Člověk už zkrátka ztratil opravdový lidský instinkt. Nemůže už být proto veden, nemůže už být proto ani řízen na dálku. Pán Bůh přestal lidi vést, když oni na tom tak pracovali. Řekl jim: ‚Tak tedy dělejte, co umíte!‘ Víím, že je mou povinností přivést lidi opět na správnou cestu, aby se okamžitě obrátili, aby zase přijali ten skutečný lidský instinkt.[...]

A co člověk dělá a dělal? Ničil! Protože skutečně propadl Satanu. Nebylo by tomu tak, kdyby si ponechal ten opravdový lidský instinkt. O ten přišel, ale já mu ho chci zase navrátit. Zvířata si svůj instinkt ponechala.

Já jsem se nenechal zmást. Jak jsou lidé zmatení! Existuje takové množství knih! To tak přece nemůže zůstat natrvalo. Jeden píše na toto téma toto, ten druhý zase něco jiného. A co je správné? Je tu zmatek. My lidé se můžeme učit od zvířat. Musíme se vrátit zpátky, ne však proto, abychom se stali zase zvířaty, ale proto, abychom opět získali lidský instinkt.

Vezměme si za příklad třeba krysu. Na jedné straně je pro člověka škodlivá, ale na druhé straně přece jenom užitečná. Jsme třeba na lodi.[...] Jestliže dojde k nebezpečí a této loďce hrozí potopení, tak krysy opustí tuto loď už dvacetčtyři hodiny před jejím potopením – prostě z ní vystoupí.

Když vzniká někde na zeměkouli zemětřesení, tedy ještě předtím, než k němu dojde, pozorujte v tomto případě, co dělají zvířata. Prchají z postiženého území i čtyřia dvacet hodin před jeho vypuknutím. Ať je to pes nebo kočka, prchnou ještě dříve, než k zemětřesení dojde. V tomto okamžiku to však my nemůžeme pochopit. A proč? Protože jsme náš instinkt ztratili.

Řízení na dálku. Je známo, že letadla, lodě, tanky, auta atd. jsou řízena na dálku. O těchto věcech to víte zcela přesně, i pokud jde o hračky. A existuje taky radiopřijímač, ten můžete taky řídit. A protože člověk přišel i o to řízení na dálku, tak už se mu nemůže z toho Božího, z toho nebeského, vůbec ničeho dostat. Člověk je mimo kontakt, vypadl z kontaktu.

Myšlenky jsou síly

Bruno Gröning často nabádal své posluchače, aby zkoumali své myšlenky a aby přijímali jenom ty dobré. Bůh a Satan, to není jenom nějaká síla, ale jsou to i prameny myšlenek. Vysílají je nepřetržitě: Bůh vysílá myšlenky dobré, Satan špatné. Jak říká Bruno Gröning, člověk nemůže produkovat myšlenky sám, nýbrž má pouze schopnost je přijímat.

„Je to tak důležité, jaké myšlenky člověk přijímá! Myšlenky jsou síly. Jestliže chce člověk dobro, tak mu pomáhá Bůh, jestliže chce zlo, pomáhá mu Satan.“

Člověk však není všemu jen tak vystaven, co mu přijde na mysl, aniž by mohl použít své vůle. Rozhoduje sám, které myšlenky strpí a které ne. Výběr by však měl provádět velmi svědomitě, ne jen tak povrchně. Za každou myšlenkou stojí síla: Pozitivní myšlenka povz-

buzuje a negativní zase oslabuje; radostná zpráva nám propůjčuje křídla, smutná nás zbavuje odvahy. Myšlenky jsou duchovní síly. Nesou v sobě moc, o které dnešní lidé už sotva něco tuší. Myšlenka vycházející z lásky může člověka přimět i k tomu, aby dal za druhého život. A myšlenka pramenící z nenávisti ho může přimět, aby toho druhého zabil.

„Chraňte se před každou zlou myšlenkou!“

„Milí přátelé, toho si musíte být už dnes vědomi: Když jste do svého nitra přijali jednu jedinou zlou myšlenku, tak jste přece vždycky museli zjistit, že se vás zmocnily další zlé myšlenky a vy jste pak vyřkli i zlá slova. Takže je to tak, že všechno, co do sebe přijmete, musíte pak i ze sebe vydat.“

„Jestliže přijmete pouze jednu jedinou zlou myšlenkou, stáváte se služebníkem zla, služebníkem Satana! To si nechte říci!“

Jak se má však člověk vyzbrojit proti depresivním, pochybovačným, strachuplným nebo přinucujícím myšlenkám? Jak se jim má ubránit? Vynoří se znenadání jakoby z ničeho, vrhnou se na něho a chtějí napadnout jeho mysl. Co má teď člověk dělat?

Satan chce člověka negativními myšlenkami – je jedno, jakého jsou odstínu – přivádět do omylu, chce ho odvést z Boží cesty. Chce, aby se člověk bál, aby se zlobil, aby pochyboval o všem dobrém a aby nerespektoval Boží přikázání. Aby toho dosáhl, naku-
kal mu, že je člověk jen hračkou v rukou zlých myšlenek a pocitů, kterým je vydán bezmocně na pospas. Avšak toto je lež a podvod.

Bůh stvořil člověka tak, že se může sám rozhodovat o tom, jak myslí, co říká a jak činí. Jestliže se před jeho vnitřním zrakem objeví nedobrá myšlenka, tak ji může v klidu, ale s určitostí, zásadně, odmítnout. A když při tom zůstane pevný, zlo musí ustoupit a nikdy se mu nepodaří získat nad ním svou moc. Člověk rozhoduje svou vlastní vůlí sám o svém osudu.

„Člověk jedná podle své vlastní vůle. Jaká je jeho vůle, takové jsou jeho myšlenky. Myšlenky pohnou člověka k činům.“

Na jednom prostém příkladu ukázal Bruno Gröning, jak velký význam myšlenky mají. Při stavbě domu je prvním podnětem vůle, resp. přání postavit dům. Návazně na to se myšlenka stále víc konkretizuje, až vznikne přesný plán tohoto domu. Až do tohoto okamžiku existuje celá stavba pouze ve fantazii budoucího majitele. A vlastní stavba je až tím posledním krokem na dlouhé cestě, kterému předcházely dlouhé úvahy a přípravy.

Stejně tak je tomu i s vyléčeními. Nejprve tu musí být vůle k uzdravení, pak myšlenkové odloučení se od nemoci a pak musí být přijata víra na uzdravení. Vlastní tělesné vyléčení je až poslední krok. Není to ovšem dílo člověka, nýbrž je to milost Boží. Člověk si je nemnůžce zasloužit, ale dosáhnout.

Člověk je duch

Bruno Gröning objasňoval svým posluchačům, co je skutečnou bytostí člověka:

„Kdo jste?“ ptal se. Nikdo z jeho posluchačů nedovedl na tuto otázku odpovědět jinak, než že řekl své jméno. To však Bruno Gröning za platné nepovažoval. „Jste své tělo?“ bádá dále. Na tuto otázku jsme my, jeho přátelé, odpovídali koktavě Ano, neboť jsme to jinak ani neuměli. Na to se ozvalo jeho kategorické Ne! Znovu se ptal: „Kdo jste ve skutečnosti?“ Na naše mlčení nám objasňoval, že vůbec nejsme tělem, odjakživa nejsme tělem, neboť jsme duchem. Naše tělo jsme dostali od Boha propůjčeno pro tento náš pozemský život při našem narození a odevzdáme je zase zemi, když odejdeme domů. Naše duše vytváří spojení mezi duchem a tělem a bere všechny dobré i špatné zkušenosti tady odsud na onen svět. Duše je nositelkou Boží jiskry, která v okamžiku, kdy se člověk otevře víře, umožní vztah k Bohu. Jestliže se však duše uzavře do nevíry, zůstává toto spojení s Bohem odtrženo.“

Tělo tedy není podstatou člověka. Je to pouhý pozemský obal pro ducha a duši. A tak život nekončí smrtí těla, jak tomu dnes mnoho lidí věří, nýbrž pokračuje i nadále. Není totiž vůbec vázán na tělo.

Člověk je duch, jeho tělo je dar, který mu Bůh dal k dispozici pro tento život na zemi jako nástroj. Vlastním určením člověka je, aby své tělo využíval k dobru a s jeho pomocí pak tyto dobré myšlenky převáděl v činy. A protože byla člověku dána i svobodná vůle, má možnost i zneužívat svého těla ke zlu, to znamená má možnost krást, zabíjet, ničit. Na činech člověka se dá vyčíst to, s kým je ve spojení, v čích službách stojí: zda ve službách Boha nebo Satana. To však nevyovídá o tom, jestli je člověk jako takový dobrý či špatný, nýbrž o tom, že:

„Člověk je a zůstane vždy Boží, nikdy není dílem ďábla, nikdy není dílem Satana. Člověk nikdy není zlý, nýbrž může být pouze v zajetí zla, jestliže se sám zanedbává. Zlo se ho zmocní a on pak zlu musí sloužit. Není to člověk, kdo zlo koná, je to zlo samo. Od zla nemůžeme očekávat nic dobrého! Ale zrovna tak od Boha nic zlého!“

„Jestliže je člověk příliš slabý, propadá zlu, propadá se dolů. Pak nemůže jít cestou vzhůru, protože mu na to nestačí síla. Padá dolů tomu zlému přímo do náruče a je mu pak i trvale vystaven. Jestliže tu nepřijde na pomoc spásná, pomocná ruka a nevytrhne ho, je tento ztracen na pěknou dobu. Bude muset zlu sloužit.“

Povinností každého člověka je, aby své tělo udržoval v pořádku. Avšak každá negativní myšlenka, každé zlé slovo a každý zlý čin působí v našem těle velmi škodlivě. To znamená: není-li duch ve spojení s Bohem a poddává-li se negativní síle, může to vést k onemocnění těla.

Když se však duch opět otevře, vlévání Boží síly bude následovat uzdravení těla. Z tohoto důvodu je při „léčebné metodě“ Bruno Gröninga rozhodující právě postoj ducha. Nikdy se nesmí žádné vyléčení slibovat. Záleží to vždycky jenom na člověku samotném, do jaké míry se otevře tomu dobrému a do jaké míry si vezme k srdci učení Bruno Gröninga. Ošetřováním těla se může bojovat pou-

ze proti následkům, ne však proti příčinám nemoci. Příčiny může odstranit jenom člověk sám, a to v tom případě, když je ochoten nechat u sebe dojít k „velkému obratu“.

Bůh je největší lékař

Opravdu léčit, to dokáže pouze Bůh, to nedokáže žádný člověk. Bůh je tím největším lékařem. Pro něho neexistuje nic nevléčitelného, nic nemožného. Stále znova a znova opakoval Bruno Gröning:

„Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí!“

Jediné, co se od pomoc hledajícího člověka očekává, je ochota mu věnovat důvěru a Bohu víru v jeho léčivou sílu, aby mohl přijmout vlastní uzdravení. Jestliže člověk tyto předpoklady splní, pak může Bruno Gröning pomoci. I v případě, že víra jednotlivce je ještě příliš slabá, nabízí Bruno Gröning svou pomoc:

„Jestliže dnes ještě nejste schopni věřit, tak to chci dělat za vás já, a to tak dlouho, až skutečně uvěříte vy sami. A když dnes ještě neumíte prosit, když ještě nejste schopni se modlit, tak i to ještě za vás udělám.“

Takovým způsobem se tedy může dostat skrze Bruno Gröninga každému člověku pomoci Boží. Nikdo z tohoto dění není vyloučen. Pomoci se může dostat všem. Všem se má dostat spásy. Lidé mají zažít, že Bůh není žádný trestající soudce, ale milující Otec. Všichni lidé jsou jeho dětmi a On je jim přítelem a spasitelem.

Skrze Bruno Gröninga může člověk zase zažívat Boží zázraky. Ochrnutí začnou chodit, slepí vidět a lidé ve svízelných situacích se mohou opět těšit ze života. Bůh je pro všechny lidi největším lékařem a pomocníkem. Není mu nic nemožného. Bruno Gröning řekl:

„Existuje mnohé, co se nedá vysvětlit, ale neexistuje nic, co by se nemohlo stát.“

„Oslovené“ předměty

Bruno Gröning měl mnoho schopností, které se nedaly vůbec objasnit, ale daly se popsat. Tak byl schopen např. „oslovit“ různé předměty, to zn., dokázal do nich vložit léčivou sílu. Často dával pomoc hledajícím lidem „oslovené“ staniolové kuličky, které měly umožňovat lepší příjem léčivé síly.

Kurt Trampler citoval Bruno Gröninga:

„Když jsem se dotýkal nějaké kuličky – malé přirovnání k našemu světu – tak se do ní navracelo všechno záření, kterým je naše Země obklopena. Toto nebeské vyzařování pak přivádí člověka do nikdy nevyčerpatelného spojení s Bohem.“

Dále pak píše:

“Od okamžiku, kdy člověk vezme tuto kuličku do rukou, zažívá kompletní vnitřní přeuspořádání. ‘Oslovena’ jsou všechna centra vzruchu v nervovém systému, takže se rozproudí i krevní oběh. Veškerá onemocnění jednotlivých orgánů jsou přemáhána léčivým prouděním, a to i v případech velmi těžkých onemocnění, jako například tuberkulózy, kostižeru, či dokonce poškození obratlů a kostí [...]. Neexistuje nic, proti čemu by se nedalo zasahovat pomocí této kuličky.

„Jistě“, reaguje Gröning na moji námitku, „existují i lidé, kteří jsou dobří a věřící, ale přesto si s touto kuličkou zpočátku nedovedou poradit. Jejich chyba spočívá v jejich netrpělivosti. U mnoha lidí je nerv citlivosti do té míry oslaben nebo otupen, že musí být nejprve probuzen do života. Může to trvat minuty, hodiny, dny a týdny, než začne nový život. Síla z kuličky však přesto začíná působit už v tom okamžiku, ve kterém dojde k doteku s ní, jenom se někdy stává, že nemocný to zpočátku není ještě schopen sám vnímat.“

Oslovené předměty můžeme přirovnat k vysokým anténám. Způsobují lepší a nerušenější příjem léčivé síly.

Bruno Gröning také srovnával člověka s rádiem. Jestliže není příjemce naladěný na frekvenci vysílače, pak nemůže vysílání vůbec

přijmout. Zrovna tak se to odvíjí mezi člověkem a Bohem. Bůh vysílá neustále léčivou sílu. Jestliže však člověk naladil svůj přijímač na jiný vysílač, vysílání Boha přijímat nemůže.

V posledních stoletích se lidé odnaučili vědomě se ladit na příjem Božího vysílání. Vzdálili se od Boha do té míry, že už ani nevědí, na které „frekvenci“ vlastně vysílá. Tuto frekvenci však lidem dává vědět Bruno Gröning tím, že je poučuje o tom, jak mají tuto Boží sílu vědomě přijímat. Přirovnal se ke „slečně na úradě“, která zná „telefonní číslo“ Boha a spojuje tak s Ním lidi přímo.

Budiž uvedena zmínka ještě o jedné zvláštnosti oslovených předmětů: Neztrácejí nic ze své síly a jsou dnes zrovna tak působivé, jako byly za Gröningova života. Kdo vezme do ruky tuto kuličku nebo nějaký jiný oslovený předmět, pocítí i dnes, že z nich vychází velká energie.

Vyléčení se dějí i nadále

A možná ještě neuvěřitelnější skutečností je, že vyléčení se odehrávají až do dnešních dnů. Smrtí Bruno Gröninga neskončila.

On sám řekl v roce 1952 toto:

„Zemřít musí všichni lidé, i já. Tělo bude předáno zemi, ale já mrtvý nebudu. Kdo mě zavolá, k tomu přijdu a budu mu pomáhat i nadále. Ale potom už bude pomoci a vyléčení nabývat každý sám ze sebe.“

Ani toto se nedá pochopit rozumem. Avšak je to skutečnost, která je podložena lékařskými vyšetřeními. Je to nepopíratelné: Spásu Bůh připravil pro všechny lidi a léčivá síla se neváže na tělo Bruno Gröninga. On ale působí i nadále. Pomáhá nám až po dnešní dny a i dnes v něm lidé nacházejí svého věrného přítele. Dnes stejně jako dříve platí jeho slova:

„Dokáží vést člověka tak, aby se nemohl dostat do nějakého neštěstí. Činím tak lidem, kteří řeknou:

„Vkládám svůj život do Vašich rukou, vedťe mě až do mého konce!“

A já tyto lidi skutečně vedu jenom po dobré cestě. Pevně je na ni držím, takže se nikdy nemůže stát, že by se dostali na špatnou cestu.“

Životní moudrosti Bruno Gröninga

Bruno Gröning shrnul hlavní body svého učení v nevelkém množství prostých slov. V nich jsou duchovní zásady a životní moudrosti zachyceny ve velmi jednoduché formě. Thomas Busse napsal v předmluvě ke knížce „Bruno Gröning – životní moudrosti“ toto:

„Pravidla hry zvané život, která nám Bruno Gröning zprostředkovává, jsou oporou, která každému z nás a i celému lidstvu udává směr na cestě zpět do Božího pořádku. Jsou to prostá slova muže, vedeného Bohem, kterým může porozumět každý člověk a každý si je tak může vzít k srdci.“

Zde nyní několik životních moudrostí a životních zásad Bruno Gröninga. Dávají nám tušit, že jeho učení neobsahuje pouze aspekt léčení, ale že ho daleko překračuje.

„Milujte život –Boha! Bůh je všude!“

„Miluj svého bližního jako sebe samého! Nebuď nenávistný, nebuď falešný, nedělej nikomu nic špatného! Máte být k sobě a mezi sebou jen dobří. Máte vědět, že patříte k sobě, ať už jste chudí či bohatí. Nebuďte závistiví!“

„Odložte nenávist a závist, neboť žijete tak, jací jste. Nenávist a závist nutí k nesvárům a hádkám.“

„Existuje nějaká zásada, podle které se má člověk po celý život řídit? Ano, láska k bližnímu!“

„Člověk je stvořením lásky. Co je stvořeno v lásce, může žít pouze v lásce. [Láska je Bůh].“

„Jsme všichni děti Boží a máme pouze jednoho Otce. Tímto Otcem je Bůh.“

„Dávám vám na vědomí, že vy všichni, tak jak tu žijete na tomto velkém Božím světě, jste pouze dětmi Boha. Jediný lékař, lékař všech lidí je a zůstane náš Pán Bůh. Jenom On může pomoci. Pomáhá však jenom těm, kteří k němu našli cestu nebo – jak jsem už řekl - jsou ochotni tuto cestu nastoupit, přijmout do svého nitra víru a žít s ní.“

„Tady na Boží cestě neexistuje nevléčitelné, není tu žádné utrpení, nejsou tu žádné starosti. Tady je jen zdraví, radost, blaženost a naděje.“

“Bůh vlastní všechno to, co člověk potřebuje. A to člověk už zapomněl.“

„Když to Boží zažijeme, když to Boží do svého nitra přijmeme, budeme se cítit dobře, budeme svobodní a budeme žít tak, jak to pro nás na této zemi Bůh určil.“

„Jestliže chceš to Boží zažít, musíš se o to snažit.“

„Jestliže je člověk opět schopen věřit v to opravdové, v to Boží, pak zažije spásu sám na sobě, když bude umět převést svou víru v činy.“

„Satanské dílo se nazývá ničení, také válka – všechno to Boží zničit. Člověk dává najevo docela otevřeně, že propadl Satanu. Válka zanechala velké škody. Ale tyto budou postupně odstraňovány – viz domy atd. Avšak obnovit člověka, na to nepomyslel nikdo. A pokud ano, okolí proti tomuto člověku co nejostřeji bojuje.“

„Má-li se člověk duševně obnovit, znamená to, že přijímá opět duši. Bůh mu ji dal právě k tomu, aby mohl toto Boží vysílání přijímat.“

„Zlu nemáte dopřávat vůbec sluchu, k tomu vám Bůh vaše tělo nedal.“

„Co člověk seje, to bude i sklízet. To znamená: Všechno, co člověk ve slovech nebo činech vysílá, to se k němu zase vrátí: Bude přijímat to, co vydal.“

3. kapitola: Šarlatán nebo vykonavatel zázraků?

Od doby jeho prvního vystoupení v Herfordu se mínění o Bruno Gröningovi rozcházejí. Jedni v něm vidí tvůrce zázraků, druzí šarlatána. Jak tomu bylo doopravdy? Byl Bohem požehnaným pomocníkem, nebo využíval pouze utrpení nemocných?

Biskup jako svědek doby

Evangelický biskup dr. Hermann Kunst byl v roce 1949 jako superintendent církevní obce Herford děním kolem vily Hülsmannových bezprostředně zasažen. Nespočet lidí z Německa i ze zahraničí ho prosil o posouzení Gröningovy činnosti. Několikrát se se „zázračným doktorem“ osobně setkal a byl rovněž členem herfordské vyšetřovací komise. V interview ze dne 10.července 1991 vyjádřil svůj postoj vůči Bruno Gröningovi takto:

„Nepovažoval jsem ho za šarlatána. Dnes už si ale sotva kdo dokáže představit, jak byl národ tenkrát zmatený, jak byl duševně poškozen. A nebylo výjimkou, že se děly nevysvětlitelné věci.

Ale to s Bruno Gröningem bylo něco neobvyklého. Pro mne nebylo pochybností, že z něho vycházely síly, které působily u lidí uzdravení.

Vedl jsem s ním celkem čtyřikrát dlouhý rozhovor. V těchto rozhovorech mi šlo o to, abych se dověděl, ve jménu koho vykonává tyto služby. Neexistují totiž pouze nebeské a Boží síly. (...) Necítil se být v rozporu s učením své církve a mínil, že mu Bůh propůjčil zvláštní sílu, která působí uzdravení.

Jinak na mně nečinil žádný špatný dojem. Měl jsem ho za seriózního muže. V našich rozhovorech nedošlo k žádným těžkostem. Byly to rozhovory zvláštního druhu, neboť vykonával právě tuto zvláštní práci.“

Na otázku, jestli bral Gröning za tuto svou činnost peníze, nebo jestli s ní nějak obchodoval, odpověděl:

„Ne! Říkalo se to sice, ale já jsem nezažil jediný případ, že by mi někdo řekl, že od někoho bral nebo požadoval peníze. To by mi samozřejmě otevřelo oči.

Jenom jsem slyšel, že na stole stál talíř, do kterého člověk mohl něco dát, ale nevyprošoval si nebo nepožadoval vůbec nic. Aspoň tedy o ničem takovém nevím.“

Jako „zplnomocněnec rady evangelické církve v Německu se sídlem ve Spolkové republice Německo“ se vyjádřil v písemném stanovisku ze dne 23.července 1957 k činnosti herfordské vyšetřovací komise:

„Vyšetřovací komise brala svou práci vážně, takže vedla s panem Gröningem jednání a nechávala si představovat vyléčené osoby. Jednání s panem Gröningem byla proto tak absolutně bezvýsledná, protože lékaři oslovovali pana Gröninga v kategoriích školní medicíny a používali i jejího slovníku. Vyšlo najevo, že pan Gröning žádného, kdo k němu přišel, nevyšetřoval. Není mi znám ani jediný případ, kdy by se pan Gröning nějakého pacienta jen tělesně dotknul. Není mi ani známo, že by se pokoušel nějakého nemocného přesvědčit, aby se vzdal odborného lékařského ošetřování. Nepředepisoval ani žádné léky. Jeho obecně známé úspěchy si dnes mohou vysvětlit jenom tak, že má nějaké nezvyklé nadání oslovovat psychické komponenty nemoci. Tak si vysvětlují úspěchy, které měl u revmatických onemocnění a u určitých žaludečních potíží.

Jestliže hovořil s nějakým nemocným, vycházela z něho neomylná a pevná jistota, která zřídka kdy nějakého nemocného minula.

Ve zvláštní vzpomínce mi zůstává jeden případ z mé vlastní obce. Jeden asi tak patnáctiletý chlapec trpěl těžkým astmatem. Po mnoho let musel každou noc dvakrát až třikrát vstávat kvůli těžké dýchavičnosti. Jednoho večera stál ve velkém množství lidí na dvoře domu, z jehož balkónu mluvil Bruno Gröning. Mezi panem Gröningem a tímto chlapcem se neodehrálo

žádné osobní setkání. Během hodiny byl hoch svých dýchacích potíží zbaven.“

K heidelberským vyšetřováním

Konečné světlo, jestli je Gröning původce zázraků nebo šarlatán, měla do věci vnést heidelberská vyšetřování. Pod přísným zrakem vědy se mělo ukázat, čeho je vůbec schopen. Prof.dr. H.G.Fischer referoval dne 28.srpna 1949 v časopise „Revue“ pod nadpisem „Bruno Gröning není žádný šarlatán“ o prvních předběžných výsledcích vyšetřování takto:

„Podvodník nebo zázračný doktor?

Bruno Gröning není žádný šarlatán ani hypnotizér, žádný zázračný doktor, nýbrž je to nadaný, nelékařsky vzdělaný psychoterapeut (lékař duší). Snaží se z dětsky přirozeného a z nábožensky motivovaného soucitu pomáhat lidem v jejich duševně podmíněném utrpení a v souvislosti s ním léčit především fyzická postižení, která se projevují navenek. Nenárokuje si, že by byl nějakým prorokem nebo mesiášem. Je věřící a jeho vědomí je schopno tuto víru i vysílat.

Kdo je to psychoterapeut?

[...] V Německu je jich jen málo, protože k tomu patří jednak zvláštní nadání a pak v Německu ještě ne řádně upravené zdlouhavé studium. Psychoterapeut vykonává svou praxi na základě medicínského a psychologického studia, popřípadě jako nelékař, ale ve spolupráci s lékařem.

Gröning má pro práci psychoterapeuta ryze přirozený talent. Doposud však se ještě neseznámil s metodikou psychoterapie. Z toho se dají vyvodit potíže, kterým musel čelit ze strany odpovědných autorit. Gröning však trpí také těžkostmi, které mu dělají úzkoprsí, jednostranně na tělesnou stránku nemoci orientovaní lékaři, zabývající se psychoterapií.

Má Gröning zvláštní nadání a ovládá techniku lékaře duší?

Ano, jeho rozhodující základní nadání je nadprůměrná duševní schopnost vcítit se do ostatních lidí. Má přirozené nadání šikovně jednat s lidmi. Obě nadání pramení v jeho optimistickém, vůči druhým lidem otevřeném charakteru, který je mimo jiné dán jeho cílevědomou sebejistotou. Toto všechno jsou vlohy pro psychoterapeuta podstatné a u něho je nacházíme v mimořádně velké míře.“

Jednoznačně pozitivní obraz! Umění Bruno Gröninga bylo tímto potvrzeno. Jádro jeho učení však lékaři nepoznali. Pokusili se zařadit vše do psychoterapeutických kategorií a přehlédli přitom, že tu zapracovala síla, která působí na vyšší rovině, než na které stojí moderní lékařství či psychoterapie.

Vědci sice zjistili, že jim některé aspekty Gröningova působení zůstávají nepřístupné, nebyli však ochotni uznat, že jeho schopnosti přesahují rámec medicíny. Prof. Fischer pokračuje ve svém stanovisku:

„Je zákaz léčení oprávněný?

Zákaz se dostavil zřejmě na základě určité bezmocnosti vůči masovému náporu pomoc hledajících lidí. Zčásti za ním stojí i nepochopení lékařů školní medicíny pro duševní léčitelství. Vyplývá to z toho, že když Gröningovi navrhli vědecky dokázat jeho léčivou sílu, vyžadovali po něm vyléčení čistě organických a dokonce bezvýhodných onemocnění. Na druhé straně se tento zákaz opírá o oprávněné pochybnosti vůči nelékaři, léčícímu s nedostatečnou spolehlivostí, který nemá přehled o hranicích své léčitelské schopnosti.

Jaký je náš postoj k povolení Gröningovy činnosti?

Na základě výše uvedeného nelze – přes nepochybný Gröningův životní cíl uzdravovat lidi – bezpodmínečně povolení udělit. Avšak z dosavadní spolupráce s ním vyplynulo, že je možné, aby se nechal v lékařské spolupráci vyškolit ve spolehlivého psychoterapeuta. K tomu je ovšem zjevně nutné neomezovat ho více úředními zákazy. Je účelné, aby se pomoc hledající obraceli na toho, který je ochoten nechat Gröninga spolupracovat ve své ordinaci. Další možnosti by měly vy-

plynout ze spolupráce Gröninga s rozumnými lékaři podle příkladu heidelbergských vyšetřování. V zájmu vědy a rovněž v zájmu nemocných by se však měly uskutečnit v časovém rozmezí trvajícím nejméně čtvrt roku.

Je to pochopitelné, že měl a má Gröning takový nával lidu?

Ano, Gröning má v početných případech, jak se ukázalo i v Heidelbergu, překvapivé a úžasně rychlé úspěchy. Gröning odhalil rozsah utrpení naší doby, které bylo široké veřejnosti doposud neznámé. Už jenom to by bylo velkou zásluhou. Vědecké zhodnocení dopisů, ve kterých mu lidé popisují otřesné případy různých chorob, ukázalo, že lékařství je proti takovým onemocněním doposud bezmocné. [...]

Cílem předloženého dobrozdání a všech snah, které k němu vedly, nebylo jen vědecké prozkoumání a vysvětlení ‚zázraku‘ Gröning. Mnohem více mělo přispět k tomu, aby všichni tito nemocní, o jejichž velký počet tu šlo, už nemuseli běhat od lékaře k lékaři bez toho, že by se jim dostalo vyléčení. Je třeba zabránit tomu, aby byli zoufalí nad stavem lékařství i svého osudu a tím aby se nestali ještě více nemocnými.

Jsou Gröningova vyléčení přesto zázrakem?

Na to je pouze jediná odpověď. Všechna jeho vyléčení, jak jsme ukázali, jsou vysvětlitelná a pochopitelná. Zůstávají však – jakožto koneckonců každé vyléčení – zázrakem.

(Znění prof.dr.H.G.Fischera a diplom. fyzika R.Germera, určené pro veřejnost)“

Nepoznané jádro Gröningova působení

Toto posouzení sice pro něho vyznělo pozitivně - konečného dobrozdání se Gröning nikdy nedočkal - přesto ale skrývalo velké nebezpečí. Grete Häuslerová se vyjádřila ve své knize „Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho“ k heidelbergským vyšetřováním takto:

„I když byly zvláštní schopnosti Bruno Gröninga zčásti správně rozpoznány, přece tyto poznatky neodhalily ústřední

jádro jeho osobnosti a působení. Nikdo prostě nepochopil, že v centru přístupu Bruno Gröninga k jeho bližním bylo pojetí člověka jako Božího díla a jako takové musí být i chápán – pojetí, které je nesmírně důležité pro jeho léčebné úspěchy. Toto nepochopení vysvětluje také odmítavý postoj vůči němu, který se mu stal nakonec osudným. Renomovaní lékaři a psychoterapeuti sice neuměli lidem v největší nouzi pomoci, přesto jim uzavřeli poslední naději na vyléčení Bruno Grönin- gem, když požadovali, aby byl v rámci lékařské praxe „vyškolen na spolehlivého psychoterapeuta.

Takovéto řešení by armádě nevyléčitelných vůbec neprospělo. Kdypak by se mohl takovému množství potřebných věnovat, kdyby měl nejprve podstoupit požadované školení?

Objektivní, férové posouzení by přece mělo vést k poznání, že Bruno Gröning uměl použít schopnosti a vědomosti, které se nedaly analytickým rozumem pochopit a které vysoce převyšovaly pozitivistické kroky přírodních věd. Fenomén Bruno Gröning se nakonec vzdálil chápání svých heidelbergských dobroznalců. [...]

Tak byl nakonec výsledek zpočátku příznivého přezkoumávání činnosti Bruno Gröninga pro něho negativní. Rozhodnutí neumožnit mu pracovat jako léčitel, protože údajně nebyla zaručena spolehlivost dodatečné péče o jeho pacienty, bylo pro něho smrtelné. Uskutečnilo se to kvůli obavám lékařů o vlastní vážnost a stav, protože zdůvodnění bylo dosti jalové. Kdo z nich se mohl zaručit za vyléčení svých nemocných pacientů a za jejich trvalé zdraví? Byli snad pány nad zdravím a nemocí, nad životem a smrtí?

Až do dnešního dne neuměla věda objasnit skrytou souvislost mezi zdravím a nemocí, resp. životem a smrtí. Bruno Gröning byl zřejmě jeden z mála zasvěcených, jehož vědomosti o těchto tajemstvích zdaleka přesahovaly vědomosti průměrného člověka. Spontánně věděl, když stanul někomu tváří v tvář, zda a jak dalece mohlo být tomuto člověku pomozeno a zda měl po vyléčení sílu zachovat si své zdraví. Bruno Gröning byl na

místě bez toho, aby byl k tomu vyzván, věděl, kdy a kam má přijít, když některý z jeho chráněnců potřeboval pomoc. Právě díky této schopnosti se na něho mohli všichni ti vyléčení spolehnout.”

Heidelberské dobrozdání

V průběhu prvního procesu v roce 1951 si soud vyžádal z Heidelbergu jakési „vrcholné dobrozdání“ o Gröningovi. To mělo vysvětlit, jestli se dá jeho způsob „uzdravování“ považovat za léčitelskou činnost nebo jestli se má hodnotit jako psychoterapie.

Toto dobrozdání bylo sepsáno dne 24. října 1951 a nemělo žádnou souvislost s vyšetřováními z roku 1949. V protikladu k hodnocení prof. Fischera vykreslovalo osobnost Bruno Gröninga ve velmi negativním světle. Přitom bylo vystaveno pouze na základě nahlédnutí do akt, která byla zprostředkována soudem. Osobní setkání s Gröningem nepovažovali dobrozdnalci za nutné. Posuzovali charakter a osobnost muže, aniž by se s ním kdy setkali.

Budilo to dojem, že celé dobrozdání směřovalo jenom k tomu, aby znemožnilo další Gröningovo působení. Hanobící obraty plné nenávisti byly v tomto „dobrozdání“ nakupeny do té míry, že samotní právníci ho přijali skepticky a soudce ho označil při vynešení rozsudku za jednostranné. Bruno Gröning k tomu napsal:

„S tímto dobrozdáním nemohl soud nic dělat, protože se z něho nedala vyrozumět odpověď na otázky, které položil. Toto dobrozdání mi opět dokázalo, že jsem měl být vylíčen negativně, protože se neuskutečnil obchodní záměr tak, jak si to pánové vymysleli. Dobrozdání bylo vyhotoveno u zeleného stolu a vpletli do něj všechno negativní, co se o mně u soudu nashromáždilo a ani nebylo objasněno. S tímto dobrozdáním si takzvaní znalci neudělali žádnou čest, ale znovu mi dokázali, jací mohou lidé být. Kromě toho tím nepomohli ke cti ani medicíně, ani psychoterapii. Nepatřím samozřejmě k lidem, kteří strkají všechno do jednoho pytle, ale dívám se na to jako na výpadek a umím tu rozlišovat.

Podle způsobu jednání výše jmenovaných pánů z oboru medicíny a psychologie dostal tisk teprve teď vhodnou příležitost, aby materiál, který byl k dispozici, objasnil z negativní stránky.“

Bruno Gröning a lékařské odborné názvy

Mnozí škodili Bruno Gröningovi tím, že pro jeho působení používali lékařských odborných názvů. Nejen lékaři, ale i laici nazývali způsob jeho léčení „ošetřováním“ a pomoc hledající lidi „pacienty“. Dělo se tak většinou z nevědomosti. Obvyklé pojmy se zkrátka přenášely na neobvyklý fenomén. Bylo to zdánlivě nedůležité, vedlejší, ale v tzv. velkém procesu se mu toto zmatení slov stalo osudným.

Dobroznalci i svědci, kteří to mysleli dobře a chtěli dostat spravedlnosti, nazývali jeho působení „ošetřováním pacientů“. Proto soud hned od počátku hodnotil jeho působení jako vykonávání léčitelského povolání ve smyslu zákona o léčitelství. Dokonce ani jeho obhájci netvořili výjimku. Gröningovo vysvětlování, že ne on, ale „ONO“ léčí, bylo jenom terčem posměchu.

Z tohoto jasně vyplývá, do jaké míry tyto lékařské pojmy Bruno Gröningovi škodily. Kdyby bylo bývalo u soudu došlo k poznání, že nevykonává ve smyslu zákona o léčitelství žádnou léčitelskou činnost, nýbrž že pouze sjednává lidem přístup k Boží léčivé síle, pak by obžaloba ztratila na váze. Proces by musel být zastaven.

Gröningův duchovní způsob léčení

Berlínský lékař a vedoucí „Svazu pro podporu duchovních způsobů léčení“ MUDr. Josef Gemassmer vystavil dne 17. dubna 1955 dobrozdání o Bruno Gröningovi. Objasnil fenomén Gröning na pozadí duchovního způsobu léčení. Zde je několik výňatků::

„Mé vztahy k Bruno Gröningovi jsou určeny léčebnými zážitky. Tyto zážitky jsou pro mne důkazem, že z Bruno Gröninga vychází léčivá síla.

Jakého druhu tato léčivá síla je, to je jiná otázka. Skutečností však zůstává, že je tady a že svého nositele zavazuje k tomu, aby ji nechal působit. Neboť jestliže duchovní léčitel neumožní léčivé síle působit, zničí vnitřní léčitelskou schopnost. [...]

Senzacechtivý povyk kolem Gröninga byl hluboce politováníhodný a úřady pokládaly za nutné ho zastavit. Stejně naléhavě však před námi vyvstává povinnost nalézt způsob, jak Gröningovi umožnit čistou a uspořádanou léčitelskou činnost. Těžkosti této situace jsou mi dokonale známy, ale musím poukázat na to, že se tu jedná o krizi v zákonodárství:

1. Kdo ví o pomoci, kterou může sám poskytnout, ale neposkytne ji, dopouští se ublížení na těle z nedbalosti.

2. Jestliže se může nemocnému dostat od nějakého léčitele pomoci, kterou mu nemůže poskytnout nikdo jiný než on, a veřejné zákonodárství brání nemocnému člověku v tom, aby tuto pomoc přijal, pak veřejná ruka bere na sebe vinu z ublížení na těle z nedbalosti.

3. Správa zdravotnictví však musí zabránit opakování neuspořádaného shromáždění mas a dohlížet na čistotu léčitelské činnosti.[...]

Poněvadž je na lékaře vyvíjen morální tlak ze strany jejich stavovské organizace, aby nespolupracovali s Gröningem, a poněvadž Gröning nedostal povolení k činnosti léčitele, zdravotnické zákonodárství samotné mu zabránilo v harmonickém působení. V Gröningovi samotném jsou vnitřní síly, které tu propukly a které působí velkou energií nejenom vně na ostatní nemocné lidi, ale mohou působit i uvnitř. Tyto síly ho vnitřně roztrhnou, jestliže neposlechne léčitelského pudu, který je v něm vyvoláván vyšší mocí.

Neumožnit člověku cestu k tomu, aby harmonickým způsobem uplatnil svou prasílu, jejíž léčivá hodnota byla

tisíckrát dokázána, to je zodpovědnost, kterou bude soudit zákon ducha.

Že Gröning ale v tomto směru vykonal mnohé, o tom svědčí tisíce dopisů a vysvědčení, která je třeba vzít v potaz. “

Skrze Gröninga působí Boží síla

Grete Häuslerová se ke Gemassmerovým výkladům vyjadřuje v knize „Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho“. Přesto, že autorovy úmysly byly dobré, pozoruje v nich jisté nepochopení Gröningova působení:

„Připadá mi to velmi zvláštní, když dr. Gemassmer píše: ‚Tyto zážitky jsou pro mne důkazem, že z Bruno Gröninga vychází léčivá síla. Jakého druhu tato léčivá síla je, to je jiná otázka. Skutečností však zůstává, že je tady a že svého nositele zavazuje k tomu, aby jí nechal působit.‘

Jak víme, jsou síly dobré a zlé. Je dokonce velmi důležité, abychom tu druhou vzali velmi vážně. Protože v životě je důležité, abychom nechali působit jen tu dobrou, tu nejlepší sílu, a té druhé, bourající, ničící, působit nedovolili. A o toto jediné se u Bruno Gröninga jedná. Kdo tuto sílu na sobě zažil, ví, že Bruno Gröning měl pravdu, když řekl: ‚Boží síla pomáhá a léčí.‘ [...]

Když dr. Gemassmer hovoří o senzačním povyku kolem Bruno Gröninga, když pokládá za nutné, aby mu úřady učinily přítrž, když požaduje po zdravotnických orgánech, aby zamezily nešvaru hromadných shromažďování a když přisuzuje veřejné správě právo dohlížet na čistotu léčitelské činnosti, považuji to za absolutně nesprávné.

Jsem přesvědčena, že tomu musí být v budoucnosti naopak. [...] Kdyby úřady v Herfordu a na Traberhofu nasadily veřejné organizace k tomu, aby se davy hledajících lidí měly kde ubytovat, pak by nikdy nedošlo k nešvarům a Bruno Gröning by se mohl ubránit těm, kteří z jeho působení chtěli

kšeftovat. [...] Tak a ne jinak měl dr. Gemassmer hodnotit tehdejší dění, kdyby chtěl Bruno Gröningovi opravdu pomoci. [..]

Bruno Gröning věděl přesně, co chce. Chtěl legálně působit. Usiloval o možnost založit sanatoria, ve kterých by spolupracovali lékaři. Budovy, personál a celá organizace byly tehdy už k dispozici, jenom on nedostal povolení, protože byl ,ten Gröning.‘ “

Proti materialistickému způsobu myšlení

Další dobrozdání bylo předloženo MUDr. Wilhelmem Beyerem. Zde jsou některé výňatky:

„O podstatě a hodnotě léčení duchovní silou se ještě dnes vedou prudké spory a v tomto duchu je každý duchovní léčitel už od počátku vystaven podezírání a nedůvěře. Obzvláště se tak děje ze strany lékařů, což lze lehce vysvětlit velmi silným materialistickým myšlením, převládajícím ve vědecké medicíně.

V představě lékaře, který své znalosti získal ve škole, je přímo nemyslitelné, že by se měl na základě duchovní síly zlepšit stav plic, ochořelých tuberkulózou, či dokonce že by mělo dojít k jejich vyléčení. Jestliže se duchovnímu vlivu přiznává vůbec nějaké působení, pak pouze v oblasti duševní. Takové působení je nazýváno ,sugescí‘, což v této souvislosti vyzní asi tak, jakoby se o žádné působení nejednalo, jakoby šlo o pouhý klam, namluvení si něčeho. Skutečnost, že se fyzické změny tělesné hmoty dostávají do pořádku skrze duchovní sílu, je lékařskému myšlení nepochopitelná. Chce-li tedy nějaký léčitel léčit duchovní silou ohniska rozkladu v plících, považuje to vědecký medik za nezodpovědný pokus, prováděný absolutně nevhodnými prostředky.

V boji proti chorobám slouží vědecké medicíně tělo jako východisko pozorování, z čehož pak vyplývají příslušné závěry.

Hmotná materie těla je vědeckému výzkumu přístupná a postupy přeměny hmoty v těle jsou lidskému chápání odkryty pomocí fyzikálních a chemických zákonů. V tomto duchu se hledají možnosti, jak čelit chorobným poruchám fyzikálními, chemickými nebo i rostlinnými látkami. Tento způsob je považován za jediné možnou vědeckou a tedy jistou cestu.

Co však této vědecké medicíně chybí, to je bližší poznání anebo přinejmenším nějaká užitečná představa o podstatě života, která se neprojevuje pouze v tělesném organizmu, ale i ve vnitřním duchovně-duševním životě člověka. [...]

Životní síla člověka je tedy stavitelem jeho tělesného organizmu a jako jediná je schopná odstranit chorobný nepořádek, který v tomto tělesném organizmu vznikl. Vycházejíc z této nepochybné skutečnosti můžeme vidět, že veškerá snaha lékařských či nelékařských léčitelů je pouhou pomocnou službou k tomu, aby stavitel mohl vykonávat svou budující a obrozující práci za pokud možno vhodných a pohodlných podmínek. Jestliže náš stavitel svou práci skončí, pak nemožou ve své budovatelské práci pokračovat už ani ti nejpilnější a nejšikovnější služebníci. [...]

Posílit moc životní síly nemocného a uschopnit ji k tomu, aby mohla účinně uzdravovat, to je smyslem a podstatou každého duchovního léčitelského úkonu. [...]

Po dobu třech a půl desetiletí, zběhlý v oblasti duchovního léčení z vlastní zkušenosti, stojím tu tváří tvář osobnosti Bruno Gröninga zdaleka ne tak zaujat, jako někdo, kdo nemá v této oblasti ještě žádné zkušenosti a proto je nevědomý a nebo přinejmenším nejistý. Můj úsudek o něm se nezakládá pouze na mnohdy si odporujících zprávách z tisku, nýbrž na osobních setkáních s ním. Poznal jsem ho jako muže s nejlepšími a nejčistšími úmysly. O jeho zvláštních schopnostech nemám nejmenší pochyby. [...]

On sám je mi znám jako muž s dobrými léčitelskými schopnostmi a čestnými záměry. Po odborné stránce tedy nelze nic mít proti uznání jeho schopností, kterých může využívat ku prospěchu mnoha lidí.“

Gröning působí na člověka v jeho celistvosti

Zde se vytváří vztah mezi oběma součástmi Gröningova působení, které současný vědecký způsob myšlení rozděluje do dvou rovin: spasení těla a spasení duše. V působení Bruno Gröninga jsou tyto komponenty neoddělitelné. Byl to jeho výslovný cíl, aby přivedl lidi zpět na Boží cestu.

Celá mizerie sporu o „Fenomén Gröning“ vyvěrá právě z tohoto oddělení těla a duše. Pro spásu duše je tu církev a za blaho těla je zodpovědný lékař. V touto pojetí jde o dvě na sobě nezávislé a od sebe oddělené oblasti.

Z toho nevyhnutelně vyplývá, že společnost, která je do takové míry zajatá těmito myšlenkovými strukturami, se může jen těžko vypořádat s takovým fenoménem, jako je Gröning. Do jaké oblasti má být zařazen, do lékařské nebo do náboženské? Jeho přednášky měly sice religiózní charakter, avšak to, co vyvolávalo rozruch, byla právě vyléčení. Proto se mnozí pokoušeli zařadit ho do lékařské kategorie. Dokonce i takoví dobroznalci, jako byl dr.Gemasmer a dr. Beyer, kteří mu byli nakloněni, používali k popisu jeho působení lékařskou odbornou terminologii. Ani oni ho nepochopili správně.

Fenoménu Gröning může člověk porozumět jenom tehdy, jestliže ve svém myšlení překlene toto oddělení těla a duše. Obě komponenty jsou části jednoho celku a náleží neodlučitelně k sobě. Duše ovlivňuje tělo, zrovna tak jako tělesný zdravotní stav má vliv na duši.

Působení Bruno Gröninga se zaměřuje na člověka v jeho celistvosti a neomezuje se pouze na tělo nebo na duši. Proto je také nemožné vysvětlit ho pojmy, které z této ohraničenosti vyvěrají.

Gröning a lékařství

V prvním vydání knihy „Das Heil erfahren, das ist die Wahrheit“ (Zažít spásu, to je pravda) srovnává lékař Matthias Kamp lékařské léčebné způsoby s působením Bruno Gröninga takto:

„Postavil jsem proti sobě myšlenkové bohatství, obsažené v učení Bruno Gröninga a to, které obsahuje školní medicína.

1. Velmi důležitý je základní poznatek Bruno Gröninga, že nemoc je zlo, přichází od zla a může být odstraněna pouze dobrem, tedy tím, co je Boží. Poté, co lékaři ztrácejí stále víc a více vztah k tomuto vnitřnímu poznání, snaží se přijít nemocem na kloub prostředky exaktních přírodních věd, jako je fyzika, chemie, matematika. Bezprostřední intuitivní poznání podstaty nemoci, které pan Gröning dokonale ovládal, bylo nahrazeno nepřímým aparativním poznáním. V centru medicíny je stále častěji experiment, vědecky kontrolovaný pokus. Myšlenky o dobru a zlu jako o podstatných silách, které jsou přístupné pouze vnitřnímu pohledu, se z úvah o zdraví a nemoci vytratily. Zůstaly na okraji jako složka etických úvah.

2. Stejně jako pojetí nemoci, tak i pokus (experiment) ztělesňuje absolutní, základní rozdíl mezi Gröningovým učením a školní medicínou. Ta se zabývá nemocí a pokouší se ji po podrobné analýze léčit, přičemž zkouší nejrůznější substance a metody a zůstává pak u toho, co se ukázalo jako nejlepší. V mnoha případech se dnes nejlépe působící substance po četných výzkumech a pokusech později nahrazuje lepší metodou nebo lepším lékem.

Bruno Gröning se odvracel od jakékoli formy pokusu. Neustále poukazoval na to, že v pokusu už je skryta pochybnost, je v něm víra v možnost ztroskotání pokusu. Věděl, že pouze v cílevědomé, vírou naplněné myšlence leží síla, která může najít na duchovní cestě vyléčení. Napomínal také neustále lékaře, aby, když předepisují léky, vždycky věřili v jejich úspěch, neboť jenom v myšlence plné víry může tato síla působit.

3. Z toho se dá odvodit i třetí podstatný bod. Pokusy a ošetřování nemocí jsou konstantními momenty ve školní medicíně. Všechny metody, terapeutické zásahy a léky jsou v průběhu času podrobeny změnám. Bylo by chybou věřit, že se tento proces změn nyní po téměř stoleté historii moderní medicíny zastaví. Spíše naopak: pohled do neustále rostoucí

řady lékařských publikací a téměř nepřehledné rozdělení medicíny do speciálních oblastí svědčí o něčem jiném.

4. Učení pana Gröninga se nachází na čtvrtce papíru o velikosti stránky A4. Je a zůstane i nadále nezměněným celkem, který dokáže poskytnout každému člověku v jeho osobní nouzi pomoc a vyléčení. Neexistuje tu žádný spor o teorii, nedochází tu k žádným novotám, neboť toto učení je prapůvodním zákonem života. Komu se tento výrok zdá přehnaným, ať se o tom přesvědčí sám!

U pana Gröninga není důležité, o jaký druh nemoci se jedná. U něho odpadají typické lékařské postupy při určování diagnózy, diferenční diagnózy a po nich následující terapeutický plán. Gröning ví, že jakékoliv zatížení má pouze jeden pramen, totiž zlo, jak je uvedeno výše. Ví rovněž, že pouze dobro ve formě Božího Heilstromu může vést k vyléčení. A tak odpadá úplně - myslím, že to nemohu nikdy dostatečně zdůraznit - jakékoliv ošetřování a zabývání se nemocí. Jeho cílem je pouze to, aby člověk otevřel své srdce, aby mohl přijmout to dobré, tuto Boží sílu do svého nitra. To je hlavním cílem všech jeho snah, aby pomoc hledající člověk přijal víru ve všemohoucnost Boha a důvěru v působení jeho síly, aby tak vůbec mohla začít působit. Nejde u něho o nemocnou nohu, o rakovinu, o určitý druh starostí. Není důležité, jestli je to psychóza, endogenní deprese nebo neurotická porucha osobnosti. To je pracovní oblast medicíny, aby nemoc pojmenovala. U pana Gröninga jde o otevřené, pokorné a prosící srdce, které se oddá v plné důvěře dítěte proudění této síly a myšlenkově se od zatížení oddělí.

Ve vši vážnosti bych se chtěl zeptat všech kolegů, kteří chtěli v padesátých letech postavit Bruno Gröninga pod léčitelský zákon, co má toto společného s nějakou lékařskou terapií? Kde se tu jeví být jen slabý náznak ošetřování v jakékoli formě? Bylo to prostě zvykem v této době, že si lidé nedovedli představit jiné vyléčení, než to, které je možno dosáhnout ošetřováním. [...]

V centru Gröningova učení stojí víra [...] ve spásu skrze Boží sílu. Cesta k vyléčení je tu ryze duchovní. Duše se očisťuje od zla a jako následek toho musí zmizet i symptom v rovině tělesné.“

Gröning z pohledu mezioborové vědy

Josef Hohmann se zabýval „Fenoménem Gröning“ ve spisu z roku 1956 pohledem historika a mezioborového vědce:

... „Tak vyplývá z mého výkladu velmi jasně následující:

1. Gröning je velkým mystikem a skrze hloubku duše je přímo spojen s nadpřirozenou silou. Zná tuto sílu dobra a ví také o moci zla. Má od Boha úkol přinášet dobro lidstvu, vést ho do Boží blízkosti, obnovovat svět. Projevy, které přednáší známý páter z Ameriky a které provádí stanová misie, jsou dokonce městskými a státními úřady podporovány a je při nich vybíráno i malé vstupné. Nechápu, proč na pana Gröninga mají platit jiná kritéria.

2. Proudí v něm fenomenální síly, které nejsou jeho povaze vrozené, nýbrž se k němu dostávají průběžně z nadpřirozeného světa. Je třeba konstatovat jako fakt, že z něho tato léčivá síla proudí dál, přičemž on sám je pouze pasivním nástrojem. Působí tu jako transformátor, jako elektrické vedení. Bez jeho přičinění jsou lidé hledající uzdravení touto silou nabíjeni a přijímají tento proud. Nikdy se neptá na nemoc, nikdy nedává žádné pokyny.

Bruno Gröning je zvláštní případ. Jeho vyléčení nemá vůbec nic společného s obvyklou léčitelskou praxí. Je pouze nástrojem vyšší moci, vyšší vůle. Je spojovacím kanálem mezi námi a oním světem, jako byli dříve proroci. On sám se nemůže vzdát svého úkolu a nedokáže uniknout svému osudu, přestože je mu vyhrožováno všemožnými trestními zákoníky. On paragrafy léčení uznávat nemůže, protože on sám nemůže

odstavit tento nadpřirozený Heilstrom, a ani to udělat nesmí.
[...]

Shrnuji tedy:

Obrovský počet nepochopitelných zázračných úspěchů a mé výklady zobrazují osobu Bruno Gröninga velmi jasně a zřetelně:

1. Gröning je neobvyklý fenomén, který nelze vědecky uchopit.

2. Je transformátorem nadpřirozených sil, z čehož vyplývá, že je nástrojem vyšší moci.

3. Nemůže se mu připisovat žádná léčitelská činnost, protože jeho chování je absolutně pasivní.

4. Zázračné úspěchy se nedostavují přímo, nýbrž nepřímo, jako přes Bohem určené medium. Z toho důvodu nemá jeho neutrální stav absolutní nečinnosti nic společného s obvyklou léčitelskou praxí.

5. Ne on disponuje, nýbrž je disponováno skrze něho.

6. Je podřízen neuniknutelnému nátlaku svědomí, jež ho nutí naplnit toto jeho Boží poslání, tuto jeho misi.

7. Lze ho srovnávat se Sokratem, Johankou z Arku, s Ghandím a Albertem Schweitzerem, neboť i on se zcela obětoval blahu veřejnosti.

8. Je mystickým jevem, je nadčlověkem, který svým Božským posláním a svými zázračnými úspěchy už dnes vystavěl v historii pomník. Tak jako mnozí před ním je však postavou tragickou, neboť je svým okolím zneuznaný, je proti němu štváno, je pronásledovaný, nenáviděný.

9. Za svým dílem stojí jako celý, přímý muž, žije prostě a skromně ve svém mystickém, pro nás cizím světě, který je tomu pozemskému spíše odkloněn. Proto bývá často nečestnými lidmi hrubě využíván, a požehnání jeho díla je jeho protivníky sprostě překrucováno.

10. Ve své blízkosti k Bohu nezná žádnou nenávist a velkomyslně odpouští svým nepřátelům. Ti proto mají nad

ním navrch, protože ve své lásce k bližnímu ponechává volnost všem pomlouvačům, aniž by je uváděl do patřičných mezí.

11. Jako velký mistr intuice ví o moci dobra a rovněž o moci zla, trpí raději neprávem a tím dává na srozuměnou: ‚Kdo neodpustí svému bratru, tomu nebeský Otec také nebude moci odpustit.‘

12. S vědomím osobních obětí vyhledává srdce lidí, aby v nich probouzel lásku v dobro, víru v Boha, aby je získal pro humanitu a pro ideální pojetí života a aby je nasměroval na lepší časy, plné světla (...), k počtě Boha, k blahu lidstva.

Tak tedy vidím na základě jeden a půlročního objektivního bádání našeho zneuznaného spoluobčana Bruno Gröninga. [...]

Poté, co byl Bruno Gröning v cizině povýšen za své zásluhy o trpící lidstvo na profesora a co mu univerzita v Terstu udělila čestné uznání, nejvyšší akademickou čest, jen zřídka udělovanou zcela výjimečným osobám, je přece nejvyšší čas, aby se mu doširoka otevřely brány k jeho pozhnanému působení a aby stát, úřady i privátní spolky jeho dílo spolehlivě podpořily. Není přece možné, aby nevráživost a intolerance vyháněly do ciziny tento ojedinělý typ nadčlověka, tak jak se to stávalo mnoha významným mužům před ním. Jeho zázračné úspěchy jsou tak jedinečné, že už teď dorostl do velikosti historické osobnosti. Budoucí generace se budou jeho osobou i jeho dílem zabývat. Měli bychom hledět na to, abychom jako jeho současníci obstáli před historií a ne abychom museli sklízet nadávky a ostudu, neboť je to on, (...) který jako příklad lidskosti uvedl v činy následující odkaz našeho slavného básníka Gerharda Hauptmanna:

‚Ó skloň se před srdci chudých,
soucítě a mírně,
a co se ti odhalí třesouc se a plačíc,
to nabudeš pak znovu milostivě!‘

Tyto mé výklady mají sloužit jako ospravedlnění našeho velkého spoluobčana, přítele a pomocníka Bruno Gröninga a zároveň mají být výzvou pro jeho tak lhostejný okolní svět.“

4. kapitola: Zprávy svědků doby

V následující části dostanou slovo lidé, kteří se s Bruno Grönigem osobně potkali. Příbuzní, známí, ale také lidé hledající pomoc a přátelé svědčí ve svých zprávách a čestných prohlášeních o jeho působení.

Svědectví otce

Vztah Bruno Gröniga k jeho otci byl napjatý. Strážlivě uvažujícímu stavebnímu polírovi chybělo porozumění pro mimořádnost jeho syna. Ve svém posledním roce života, v červnu roku 1949, popisuje August Gröning několik podivuhodných událostí:

„Jako otec mého syna Bruno Gröniga, nar. 30.5.1906, prohlašuji zde místopřísežně, že při narození tohoto dítěte vyšlo najevo, že to bude dítě se zvláštními vlastnostmi. Toto se i v pozdějších letech potvrdilo. Mnoho příbuzných a známých potvrdilo tento zvláštní případ.

Již tehdy, když byl dítětem, se daly věci, při kterých jako-by zkoušel své zvláštní vlastnosti na zvířatech. Mimoto vzal do rukou hodiny, které se nepodařilo opravit ani hodináři, a tyto hodiny pak hned zase šly. Dokonce dokázal předpovídat mimořádné události, např. začátek a konec války 1914-1918. [...], zrovna tak jako začátek a konec války z roku 1939-45. Věděl, že jeho otec a jeho sourozenci budou muset po kapitulaci opustit svůj dům a svou vlast, což se pak i po delším pobíhání sem a tam také vyplnilo. Všechno to viděl a předpověděl. K tomu pak měl ještě jednu schopnost, a sice léčit lidi z jejich nemocí a z jejich utrpení. Nesčetné množství děkovných dopisů a místopřísežných prohlášení přinášejí důkaz o tom, že je mu tato vlastnost dána Bohem.

Já sám jsem byl postižen velmi těžkým utrpením, takže mě odepsali i všichni lékaři. Krátké ošetření mým synem stačilo k tomu, aby mne zase úplně uzdravil. Kdybych chtěl popisovat všechny ty věci, kterých je můj syn schopen a které jsou k neuvěření, byla by ta největší a nejtlustší kniha malá na to, aby se do ní toto všechno vtěsnalo.“

Zvláštní schopnosti již v Gdaňsku

O něčem podobném hovoří i jeden z Gröningových někdejších sousedů. Ernst Kohn řekl dne 17.června 1955 (ověřeno soudem v Duisburgu):

„Já [...] prohlašuji tímto místopřísežně, že pan Bruno Gröning [...] během naší známosti, kdy jsme byli sousedé v Gdaňsku-Langfur, Magdeburgerstr. 77, prohlásil na začátku druhé světové války v roce 1939 v mém bytě toto:

‚Zaprvé, tato válka se potáhne dost dlouho, podlehne Polsko, zrovna tak rychle i Francie. Německo se ale na základě svých dobytých kořistí nezvětší, nýbrž se zmenší. Německo bude rozděleno.‘

Pak mi ukázal hranice této zóny přesně tak, jak dnes skutečně existují.

Pan Bruno Gröning pomohl svým vyzářováním už mnoha lidem a uváděl prognózy, které se neustále vyplňovaly.[...]

Léčivou sílu Bruno Gröninga jsem v její působivosti pocítoval už v letech, kdy jsme byli v Gdaňsku-Langfur sousedé. Velmi často mě zbavoval bolestí. Rovněž moje manželka Frieda Kohnová, rozená Pettke, to může dosvědčit.“

Sousedství s Bruno Gröningem

Další zprávu o událostech okolo Bruno Gröninga doby jeho pobytu v Gdaňsku předkládá Max Bruhn. Píše dne 31.května 1955 toto:

„Bylo to koncem roku 1931, kdy jsem sháněl velmi naléhavě pro svou rodinu byt. Cesta nás zavedla do domu v Gdaňsku-Langfuhr, Ringstrasse 77/II. Tato ulice byla později přejmenována na ulici Magdeburgskou.

Byli jsme tu přijati a dostali jsme pak jednu místnost ve dvoupokojovém bytě, který obýval Bruno Gröning. [...]

Bruno Gröning nemyslel už tehdy nikdy na sebe, ale jeho nejvyšším přikázáním bylo myslet na své spoluobčany, pomáhat jim a poskytovat jim sílu. A bylo mu úplně jedno, jestli ho někdo prosil o uzdravení, potřeboval nějakou jinou pomoc anebo jestli se nevinně dostal do konfliktu s existujícími zákony.

Tak se mnohdy vzdal i svého spánku, i své mzdy. Pro něho existovalo jenom to jediné: pomáhat.

Často ho tehdy prosili i v noci, aby se dostavil k nemocným. Ale nikdy si za nic nevzal ani jediný feník, ať po něm požadovali jakoukoli pomoc. Spíš naopak, dával lidem ještě ten poslední peníz, který mu ještě zbyval.

A když mu někdo za nějaký čin děkoval, odkázal ho Bruno Gröning zpět a řekl mimo jiné, ať svůj dík vyjádří tím, že bude dělat jiným lidem dobro. [...]

Dále bych chtěl popsat pouze dva případy z mnoha.

V prvním případě se jedná o jeho sestru Marii. Onemocněla rakovinou prsu a podle vyjádření lékaře bylo jediným řešením odnětí prsu.

Tuto operaci považovali lékaři za nezbytnou a mělo k ní dojít nejpozději do tří dnů.[...]

Den před již určenou operací přišla sestra Marie pozdě večer za svým bratrem a prosila ho o pomoc.

On, tento bratr Bruno, řekl v mé přítomnosti se smíchem toto:

‘Já už nic zlého v tvém prsu nenacházím, zítra můžeš klidně jít k doktorovi, resp. ke všem těm doktorům a poprosit je o důkladné vyšetření, než přikročí k operaci. Tito doktoři pak zjistí přesně to, co jsem ti právě teď řekl.’

Už odpoledne následujícího dne přišla sestra Marie ke svému bratru Brunovi a potvrdila to, co jí on předchozího dne řekl.

Lékaři stáli před velikou záhadou, když sami řekli, že se v tomto případě stal úžasný zázrak. Dlouho o tom hovořili a neustále vyjadřovali obdiv k tomuto dění, když říkali:

‘Tady se něco stalo, co si vůbec nedokážeme vysvětlit.’ [...]

Dále bych rád řekl o případě, který se odehrál u mé první manželky. Stalo se to v tomtéž domě u Bruno Gröninga, neboť jsme tenkrát u něho bydleli.

Moje první paní dostala v krku nějaký zánět. Dostavily se vysoké horečky a v krku došlo k silným vnitřním oteklinám, takže jí začala hrozit smrt udušením.

Po několik dnů byla v ošetřování u dr. Hollatze. Její zdravotní stav se však neustále zhoršoval, takže i tento lékař začal být jejím stavem znepokojován. Moje paní věděla, že Bruno Gröning by jí mohl pomoci, kdyby v ní bylo dostatečné množství víry. Zeptal jsem se jí, jestli smím Bruno Gröninga poprosit o pomoc. Ona to ale odmítla, protože ještě nedosáhla potřebného stupně opravdové víry. Spíš naopak, doufala pořád ještě v pomoc lékaře.

Já jsem však přesto s Bruno Gröningem hovořil a on mi řekl, že přijde okamžitě, jakmile se mé paní této víry dostane a ona sama ho pak v této věci osloví.

I v tomto případě se tak stalo.

Onoho dne jsem musel odjet. Během této doby vnitřní otoky mé ženy zesílily do té míry, že k udušení už nebylo daleko.

V poslední hodině, když to tak řeknu, se jí dostalo víry. Ve strachu ze smrti pocítila, že by jí Bruno Gröning přece jen mohl pomoci.

Protože už vůbec nemohla mluvit, zaklepała z posledních sil na zeď pokoje, neboť věděla, že Bruno Gröning byl toho dne doma.

Ve stejný okamžik se ozval i Bruno Gröning, vkročil pak do místnosti a našel tam mou manželku ve stádiu blízkém smrti udušením. Její obličej už začínal modrat.

Byla schopná jenom slabým náznakem ukázat k oblasti krku. A pak došlo k zázraku: Již po několika vteřinách bylo vidět, jak otoky začínají opadat a do obličeje vstupuje nový život.

Příštího dne vstala a šlo k dr. Hollatzovi. Tento lékař, kterému byl zdravotní stav mé manželky dobře znám, se nestačil divit. Po vyšetření pouze řekl, že tu došlo k něčemu nevysvětlitelnému, neboť vzhledem ke stupni její nemoci pokládá za nemožné, že by mohla být tak náhle zdravá. Konstatoval, že to pro něho zůstává hádankou a že to pokládá za velký zázrak, který si nedovede vůbec vysvětlit. [...]

Jednoho dne jsem onemocněl sám. Bydleli jsme toho času ve stejné ulici, kde jsem dostal svůj vlastní byt. Několik dnů jsem strávil v posteli. Horečka stoupla na víc než 40 stupňů. V tu dobu jsem nemohl ani přijímat potravu.

Prosil jsem manželku, aby zašla k Bruno Gröningovi a sdělila mu, že k němu nemohu jako obvykle přijít, protože jsem onemocněl. Můj vnitřní pocit a má víra mi řekly, že jestliže ke mně přijde, zase se uzdravím. A on mé prosbě vyhověl.

Přišel k mé posteli a zeptal se mne, co se se mnou děje. Odpověděl jsem mu tím, že jsem mu popsal svou nemoc. Moje manželka k tomu ještě přidala, že jsem už po několik dnů vůbec nic nejedl. On se pak na mě podíval a zasmál se. Ve stejném tónu pak doslova řekl toto : ‘Není se vůbec čemu divit, že jsi nemocný, když nic nejíš’. Vytáhl svou peněženku, předal mé manželce dva gdaňské guldeny a požádal ji, aby okamžitě donesla nějaké koláče.

Byl jsem velmi udivený, když moje manželka přišla zpátky, postavila přede mně k posteli hluboký talíř plný koláčů. Bruno Gröning teď řekl :

‘Tak, teď všechno pěkně sníš, já si na to počkám. Pak vstaneš z postele a budeš zdravý.’

Myslel jsem si, že to nezvládnou, ale pak jsem ke svému úžasu ten talíř přece jenom vyprázdnil. A on nato:

‘Teď vstaň a pojď ke mně, protože už jsi zdrav.’

Bylo to bylo tak, jak řekl. Rozloučil se a odešel. Já jsem pak krátce nato vstal a zjistil jsem, že až na trochu postelové únavy už žádné obtíže nemám. Ale i tato únava trvala jen velmi krátce.

Tentýž den odpoledne jsem pak byl jako obvykle u Bruno Gröninga, opět zdrav.”

Synovec vypovídá

Georg Gröning se vyjádřil o rodinném vztahu se svým strýcem takto:

„V podstatě to byl docela normální vztah. Často nás tady v naší rodině navštěvoval. Víím, že můj otec říkával: ‚No jo, Bruno, ty to prostě děláš všechno jinak, než ostatní.’

Jako dítě jsem nacistickou dobu prožíval velmi intenzivně. Myslím, že měl obtížnější pozici, než jeho sourozenci. Distancoval se od všeho, co se tehdy dělo. [...]

Bylo to ještě doma v Gdaňsku-Olivě, měl tam jeden soused slepice a jedna slípka silně kulhala. Vlastně už jen čekala, až půjde „na pekáč“. Bruno řekl: ‚Ne, to nesmíte udělat.

Ptali se ho, co si tedy mají s takovým zvířetem počít. On vzal slepici do náruče - dobře si na to vzpomínám – přešel po ní rukou a vhodil ji zase zpátky do zahrady. A ona už vůbec nekulhala, ale letěla jako divá přes celou zahradu. “

K událostem na herfordském Wilhelmově náměstí říká následující:

„Viděl jsem tam, jak vozíčkáři vstávali z invalidních vozíčků, jak Bruno vzal vozíčkáři berlu, přelomil ji o své svalnaté koleno a řekl : ‘Už ji nepotřebuješ.’“

Nevlastnil žádné peníze

Erich Kuhlmann, který patřil mezi léty 1947-1951 k úzkým spolupracovníkům Bruno Gröninga, vypověděl dne 14.července 1950:

„Prohlašuji zde místopřísežně toto:

1. Pan Bruno Gröning nepožadoval už od počátku nikdy za svou léčitelskou činnost žádné peníze a během tohoto období ani žádné peníze nevlastnil.

2. Pan Gröning ustanovil, že se mají obdržené příspěvky na výdaje zapisovat do listin, k tomu určených. Z toho nedostal pan Gröning pro sebe nic a ani mu nebyla známo, kolik peněz se takto shromáždilo.“

Téměř všechny noviny potvrzují, že Bruno Gröning nikdy nepožadoval za nic peníze. Existovala pouze možnost dobrovolných příspěvků.

Kdo léčí, má pravdu

Gisela Knollmannová z Westfálska se dostala do kontaktu se „záračným doktorem“ skrze známost s jeho neteří. Tehdy jí bylo třicet let a rok trpěla velmi silnými bolestmi zad. Výhřez mezi 3. a 4. ploténkou bederní páteře jí způsobil chronický ischias s projevy ochrnutí. Lékaři pro ni neměli jinou radu, než invalidní vozík, protože operace už nepřipadala v úvahu. V této situaci udělala všechno proto, aby se uzdravila. Tak přišel Bruno Gröning jednoho večera do domu manželů Knollmannových.

“Sedl si do křesla a začal mluvit jako dobrý pastor. Byl to svého druhu duchovní rozhovor. Pocházím z pastorské rodi-

ny, takže to mohu posoudit. Měla jsem bolesti a ležela jsem na pohovce. Mou domácnost jsem toho času mohla vést pouze za pomoci své tchýně.

Bruno Gröning nekladl žádné otázky, jenom se mě určitým způsobem dotkl. Řekl: 'Bůh pomáhá každému, který jeho pomoc přijme.' Neurčil žádná pravidla chování. V jednu chvíli se mne ovšem zeptal, proč se vůči němu tak uzavírám. Odpověděla jsem, že budu šťastná, dostane-li se mi pomoci. 'Vy si ale nechcete nechat pomoci!?', odpověděl.

Asi po dvou hodinách se náhle postavil. Zrovna jsem si říkala, že je to sice pěkné, ale že takhle se mnou může mluvit každý pastor a že nevím, co to má všechno znamenat.

Bruno Gröning tedy vstal a řekl: 'Tak, a teď už nemám čas, musím už jít.'

V tomtéž okamžiku jsem vstala bezděčně spolu s ním. Bruno Gröning stál asi tak dva metry ode mne. Neřekl nic, ani já jsem nic zvláštního nepocítovala, žádné nucení nebo nějaký tlak. Prostě jsem jenom tak zničehonic vstala. Až když jsem si pak uvědomila, že stojím, byla jsem jak němá a ve velkých rozpacích.

Tu mi Bruno Gröning hodil krabičku cigaret a požádal mě, abych se pro ni shýbla. Už po dobu jednoho a půl roku jsem nebyla schopná se ohnout. Teď to šlo!

'Vidíte,' řekl, 'a teď nechoďte hned do prádelny, ale běžte raději k doktorovi.' Můj muž mu chtěl dát peníze, ale on to odmítl se zdůvodněním, že dík nepatří jemu, ale Bohu. Peníze prý máme dát chudým.

Příštího dne jsem šla k doktorovi. Ptal se mě, co jsem dělala. Odpověděla jsem, že nic, že to Bruno Gröning. Na to mě doktor požádal, abych mu pověděla všechno úplně přesně.

Když jsem mu všechno povyprávěla, řekl: 'Vidím, že můžete chodit a že už nemáte ani žádné bolesti. Jako lékař k tomu mohu říci jen tolik, že pro to nenacházím žádné lékařské vysvětlení. Rád však přiznávám, že u některých lidí existuje možnost propojení mezi tělem a duší. Bruno Gröning u Vás

tuto možnost našel a jak je vidět, měl při tom úspěch. A kdo má úspěch, kdo uzdraví, ten má pravdu.”

Dojmy z Traberhofu

Traberhof u Rosenheimu přitahoval celé houfy nemocných a churavějících. Christa Hinzová z M. tam byla dva dny.

“Na ploše hřebčince bylo určitě tak deset až dvacet tisíc lidí, ale Gröninga vidět nebylo. Ti lidé čekali po celé hodiny. Nebyli hysteričtí. Věřili a doufali, že se uzdraví. Bylo to otřesné, vidět tyto lidi ležet na nosítkách nebo opírat se o berle: zmrzačení, ochrnutí a poškození válkou. Člověk se na to ani nemohl dívat. A každý z nich měl jediné přání: ‘Chtěl bych se uzdravit!’

Pak přišel Gröning, postavil se na balkón a mluvil k těmto lidem přes mikrofon. Řekl, že máme pozorovat své tělo a pokud cítíme brnění nebo proudění, znamená to, že se tělo uzdravuje. Pak jsem pocítila jakési elektrizování a vibrování, takové brnění v celém těle. A teprve teď jsem viděla, jak ostatní lidé na celém těle poletovali. Dělo se to úplně automaticky, jako kdyby všechny údy odletěly pryč. Nevěřila bych tomu, nikdy, kdybych to sama neviděla.

Pak někteří začali křičet: ‘Už nepotřebuji žádnou hůl!’ ‘Mohu zase vidět!’ atd.

Tu jsem se začala prodírat davem, což bylo velmi, velmi těžké, protože jsme tu všichni stáli hlava na hlavě, ale chtěla jsem vidět, co se vlastně děje a kdo to tak křičel. Pojednou nesli dva lidé z Červeného kříže jednoho muže, který ležel na primitivních nosítkách a byl ochrnutý. Pak zvedl ruce a s pomocí těch dvou z Červeného kříže pomalu vstával. Přitom po něm stékal pot. Na mou otázku mi odpověděl, že je válečný invalida. Pak se postavil.

Dále jsem viděla jednoho muže plakat. Udělal pro svého osmiletého vnuka takový primitivní vozíček z prken. Ten chla-

pec nemohl chodit a tak byl tento muž celý den se svým vnukem na cestách. Ptala jsem se ho, proč pláče a on mi řekl, že jeho vnuk teď může chodit, ale on má strach přijít takto domů, protože když ho jeho dcera uvidí, tak dostane asi infarkt.

Pak jsem viděla jednu velmi hezkou mladou cikánku, jak padla na kolena. I ji jsem oslovila. Vypravovala mi, že měla vždycky ruce sevřené v křeči a že teď může dlaně otevřít. A děkovala a děkovala.

Viděla jsem hodně těch, kterým se dostalo uzdravení. Jeden muž skočil přes plot a já jsem mu řekla: „No tak tady jste asi na špatném místě“. Na to mi odpověděl, že ještě před pěti dny musel chodit o berlích a taky mi ukázal svůj invalidní průkaz, kde stálo, že je válečný invalida, stoprocentně ochrnutý.“

Jedno uzdravení za druhým

Události na rosenheimském Traberhofu byly opakovaně popisovány jako biblické scény. Očití svědkové jsou i dnes ještě hluboce dojati vším, co tam zažili. Někteří Gröningovi spolupracovníci usilovali o to, aby byla uzdravení zachycena a zaznamenána. Tak je např. kromě jiného k dispozici seznam zpráv o uzdravení, která nastala dne 2. září 1949 ve shromáždění velkého počtu lidí po Gröningově projevu:

„1. Josef Fritz, M., byl krátkozraký, nosil brýle. Náhle vidí ostře. [...]

3. Ludwig Suding, B., od roku 1918 levostranné těžké ochrnutí následkem zranění. Zmizelo.

4. Mathilde Oberndorferová, R., epilepsie po dobu dvaceti let. Bušení srdce a záchvaty mdlob. Nyní stav mnohem lepší, strach zmizel a namísto něho nastoupil pocit dokonalého zdraví.

5. Waltraud Geigerová, W., levá paže následkem dětské obrny ochrnutá. Nyní je schopná paži do výše 1/3 zdvihat.

6. Anneliese Bergerová, Bad R., od roku 1937 spinální dětská obrna (dolní polovina těla s oběma končetinami ochrnutá). Cítí mravenčení a tah, všechno je teplé.

7. Theresia Reichertová, B., po dobu čtyř let kloubové revma, obě kolena ztrnulá, rukama a pažemi může sotva pohybovat. Tři měsíce bezvýsledný pobyt v rosenheimské nemocnici. Nyní všechno mnohem lepší.

8. Max Hettinger, M., od roku 1939 následkem zranění skleroza multiplex. Mnohokrát v ošetřování, mimo jiné i profesorem B. a prof. S. ze schwabingerské nemocnice. Pravá noha pevnější, vytrvalejší. [...]

10. Johanna Schmirbelová, K., ztrnulé a těžké nohy, úbytek svalové hmoty, bez citu. Po dobu dvou let neschopná vyjít na ulici, bolesti. Dne 26.8.49 napsala panu Gröningovi dopis. Od tohoto okamžiku bolesti ustaly. Dalšího dne večer v 18.00 hod. mohla samostatně procházet pokojem a nyní může chodit i po celém domě. Předtím byly nohy chladné, teď jsou teplé a je to den ode dne lepší.

11. Anna Hoffmannová, M., měla bolesti kyčelních kloubů (arthritis), pociťuje zlepšení.

12. Martha Nitschkeová, L., od počátku tohoto roku poruchy štítné žlázy, nespavost, poruchy krevního oběhu. Poruchy zmizely, všechno se zlepšilo.

13. Anna Ostatelová, R., vada na srdeční chlopni, srdečním svaly, potíže s ledvinami, štítnou žlázou, všechno se zlepšilo.

14. Martin Spohrer, R., penetrace žaludku, žaludeční vřed, jednou operován, bolesti dnem i nocí. Od 27.8. zdrav.

15. Gubmeier Georg, R., plicní tuberkulóza s krvácením. Krvácení ustalo od 30.8.

16. Kurt Kunze, Bad A., následkem zranění roku 1943 paže v lokti ztrnulá do pravého úhlu. Od 27.8.49 paže narovnaná a pohyblivá.

17. Maria Siegelová, M., po dobu jednoho roku zánět loketního kloubu, lékařské ošetřování bezvýsledné. Nyní je všechno v pořádku, žádné bolesti.

18. Martha Roth z E., 73 let stará, po dobu 29ti let poruchy chůze a bolesti v údech. Dnes uzdravená, chodí bez hole.“

Jsi zdrav!

Na počátku roku 1950 působil Bruno Gröning dva měsíce na ostrově Wangerooge, ležícím v Severním moři. Tady se s ním setkává Antje Janssen.

„Wangerooge je malý ostrov. Rozneslo se tam, že přijede Bruno Gröning a bude uzdravovat lidi. Já jsem měla kožní ekzém, který byl tak těžký, že tím trpěla celá naše rodina. Moje matka byla tak zoufalá, že se rozhodla jít se mnou za Grönin-gem.

Měli jsme přijít večer ve 20,00hod. do místního kina, kde byl Bruno Gröning očekáván. Sál byl plný lidí, velmi na sebe natlačených, byli tam i lidé na invalidních vozících i takoví, kteří přiskákali o berlích. Seděli jsme na skládacích stoličkách a čekali, ale Bruno Gröning nepřicházel. Usnula jsem mé matce mezi koleny.

Mezi 24.00hod. a 1.00hod. pak Bruno Gröning přišel. Rozdal nám staniolové kuličky a my jsme měli uvěřit, že se uzdravíme. Bruno Gröning řekl těm, co měli postižené nohy, aby přišli k němu na pódium. A oni šli, přestože že tam vedly schody. Berle odložili stranou a utvořili kolem něho kruh.

Má matka byla zklamaná, že nebyla rovněž vyzvána, aby přišla nahoru. Tak tam se mnou prostě šla jenom tak, bez vyzvání. Všichni byli rozhořčeni, já jsem se styděla. Bylo to pro mě ponižující, když moje matka před Bruno Grönin-gem obnažila mé paže a ukázala mu je. Žádné dítě se mne tehdy nechtělo ani dotknout, tak to bylo hrozné.

Bruno Gröning se mně jako pětiletému dítěti zdál být velmi velký. Sklonil se ke mně dolů, udělal pohyb rukou ve vzduchu nad mými pažemi a řekl: ‚Jsi zdravá!‘ A matce řekl: ‚Jděte domů a nechte si to po čtrnácti dnech potvrdit lékařem!‘

Odešli jsme a já jsem pak celý den a celou noc prospala, aniž bych se musela jedinkrát poškrábat. Dnes jsou vidět už jenom jizvy a až do dnešních dnů jsem zůstala zdravá.

Došlo i k jiným uzdravením. Slyšela jsem o jednom chlapci z dětského domova. Stál tam vpředu o berlích. Bruno Gröning volal z okna: ‚Pojď ke mně nahoru!‘ ‚S těmi berlemi přece nemůžu‘, odpověděl ten chlapec. Bruno Gröning však volal dál: ‚Tak je zahod!‘ Chlapec je zahodil, šel chodbou a celým sálem a pak po schodech nahoru k němu. Tam seděla jeho matka, která padla do mdlob, protože svého hochu neviděla chodit od jeho narození.“

Odkrýt podvod

Grete Häuslerová popisuje ve své knize „Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho“ své první setkání s tímto zázračným léčitelem v srpnu roku 1950 v Mnichově takto:

„Já jsem taky četla o Bruno Gröningovi v roce 1949 všechno nejlepší a úžasné. Přesto jsem se vyjadřovala velmi odmítavě; ba co víc, odsuzovala jsem jeho samotného a i jeho činnost a dávala jsem mu škaredá a hanebná jména, protože jsem věřila, že všechno je to jeden veliký podvod. Sama od sebe bych k němu nikdy nešla, protože věřit v něco ‚Božího‘, to jsem vůbec nemohla. Ovšem když moje slepá kamarádka potřebovala doprovod a nenašla nikoho jiného, musela jsem jí pomoci. Přijela jsem s ní do Mnichova a když už jsem tam byla, chtěla jsem jít i na jeho přednášku, abych se mohla přesvědčit. Chtěla jsem dosáhnout toho, abych své přítelkyni mohla říct, jak se tu podvádí, a aby své peníze vložila raději někam jinam.

Skepticky jsem naslouchala uváděcímu projevu pana Enderlina a bylo mi to velice nepříjemné, když nás vyzval, abychom se v tichosti modlili. To jsem neuměla, vždyť jsem byla nevěřící, v nic jsem nevěřila. Nevěřila jsem ani tomu, že bych se kdy mohla uzdravit. Avšak na výzvu, abychom mysleli na něco velmi pěkného, jsem zareagovat mohla a i chtěla. Když jsem pomyslela na nádherné jezero Wörthersee, u kterého jsem den předtím byla při východu slunce, tu to počalo v mých prstech u nohou brnět. Toto brnění stoupalo výš až ke krku a do hlavy. Dostala jsem bolesti hlavy, pak uprostřed těla táhlo se to pažemi až do konečků prstů. To už jsem hned pomyslela na vyzářovací lampy, které tu byly určitě někde tajně nainstalovány, ale žádné jsem v místnosti neobjevila. Nemohla jsem si to vysvětlit, jak může někdo něco takového pociťovat bez toho, aby dostal nějakou injekci nebo lék. Pan Enderlin nám pak velmi pěkně vysvětloval, že Bruno Gröning je takovým transformátorem Heilstromu, přičemž Bůh je jedna veliká elektrárna. Bruno Gröning nebyl ještě vůbec přítomen. Jak to mělo fungovat? Tak jsem musela uvěřit, ať už jsem chtěla nebo ne, že je tu něco, co lidé už dnes nevědí. Divné mi bylo i to, že se pan Enderlin velmi radoval z toho, že se u mně dostavily tyto zvláštní stavy. Když však řekl, že to bude záležet jenom na každém z nás, jestli z těchto dveří vyjdeme zdraví nebo ne, napnula jsem uši. Pomyslela jsem si: ‚Nebylo by to špatné. Ale něco takového přece neexistuje!‘ Ne, to přece nemůže být, aby zlo vyšlo prostě jen tak hlavou nebo konečky prstů u rukou či u nohou ven, jak to říká. Jakým způsobem by mohla nemoc vystoupit z těla? Jak by mohl takto vystoupit můj 15 let trvající zánět čelních dutin, navíc chronicky zhnisaný? Nebo moje zničené jaterní buňky? Anebo jak by se mohlo stát, že bych měla ve své krvi dostatek cukru? Nebylo by to špatné, kdyby všechno bylo tak jednoduché! V duchu jsem se tomu vysmála. Ale přesto jsem zapřemýšlela: ‚Něco na tom ale pravdivého být musí, jinak bych přece nedostala tyto bolesti a ten tah v těle! Jo, vyjít tak dneska odsud zdravá, to by nebylo špatné, ale něco takového se přece nestane!‘

Když pak přišel Bruno Gröning, staly se mé bolesti nesnesitelné. Už jsem mohla sotva sedět. Instinktivně jsem po pěti minutách věděla, že tento muž přede mnou víc umí a má větší schopnosti, než všichni ostatní lidé. Asi po hodině přistoupil ke mně a zeptal se mne: ‚Jak jste se dostala do Mnichova?‘ Odpověděla jsem: ‚Vlakem‘. ‚Ne, to je nemožné, já nemohu!‘ odpověděl mi. Nechápal jsem žádnou souvislost. Ale náhle jsem si uvědomila, že jeho slova byla vlastně má slova, která jsem před čtrnácti dny doma v Kärnten řekla své matce, když jsem jí předčítala dopis od mé přítelkyně: ‚Ne, to je nemožné, já nemohu!‘ Měla jsem ji dne 28.srpna doprovázet do Mnichova ke Gröningovi! Byla jsem rozhořčená, že Bruno Gröning věděl, co jsem všechno své matce řekla, ale především to, jak jsem na něho nadávala. Poznala jsem, že o mně věděl nejenom toto, ale i všechno ostatní z mého života. Teď se mi rozsvítilo: Tak to tedy všechno souhlasí, co o něm tady pan Enderlin vyprávěl, že je schopen prohlédnout všechno až do poslední nervu v těle, že vidí minulost, přítomnost a budoucnost zároveň a taky všechny lidi, se kterými člověk dohromady žije, v příbuzenstvu nebo v sousedství a v zaměstnání! Styděla jsem se nevýslovně. Díval se na mě láskyplně, odpouštějící: ‚Nepřijela jste vlakem, ale ten vlak Vás sem přivezl!‘“ A já jsem věděla, že mi všechno odpustil. Hru slov ‚ten vlak Vás sem přivezl‘, jsem pochopila až mnohem později. Já jsem k němu nechtěla přijet, ale já jsem k němu přijet směla. [...]

Později se Bruno Gröning postavil s vážnou tváří před nás a řekl:

‚Dejte mi své nemoci a své starosti! Vy sami si s nimi neporadíte. Ponesu je za vás. Ale odevzdejte mi je dobrovolně, já nekradu!‘

A opět mi bylo tak zvláště a podivně. Kdo on vlastně je, že může říkat něco takového? Věděla jsem pouze jedno: Za celý život jsem ještě nikdy od žádného člověka takový návrh nedostala a ani v dalším mém životě nepotkám nikoho, kdo by mi takový návrh mohl udělat. Takže jsem měla v tomto okamžiku jedinečnou životní příležitost! A chtěla jsem ji využít. Ale jak?

Nevěděla jsem, jak mu mám dát svůj chronický zánět čelních dutin, svá zničená játra a slinivku břišní, která produkovala příliš málo cukru.

Opravdu jsem nevěděla, jak to mám udělat. A protože mi nezbývala žádná jiná možnost, udělala jsem to tak, jak to dělají děti. Pomyslela jsem si: ‚Tady máš moje nevyлéčitelné nemoci. Tady máš moji nevyлéčitelnou matku. Tady máš to celé neštěstí a všechno, co tu jedno přes druhé v mém životě leží, už to nechci!‘ V tomtéž okamžiku jsem byla všeho zbavena. Bolesti Regelungen pokračovaly intenzivně i nadále. Na konci přednášky nám Bruno Gröning řekl, že se máme denně naladit na příjem Heilstromu, té dobré síly, kterou každý člověk spotřebovává myšlením, mluvením i prací. Tyto energie si má člověk právě skrze Einstellen znova doplňovat, a to i tehdy, když je úplně zdravý, aby i nadále zdrav a plný energie zůstal. Jestliže však člověk ještě není úplně zdravý, tak to pro něho platí o to víc, aby se naplňoval až po okraj tou dobrou silou, která pak vypudí zlo. A rozloučil se.

Zůstaly jsme tam ještě chvíli, protože jsme se chtěly zeptat, jestli můžeme ještě jednou přijít. Když lidé místnost opustili a my jsme tam s mou přítelkyní zůstaly samy, postřehla jsem, že už mě hlava vůbec nebolí, že nemám žádný pocit tahu ani žádného mravenčení, ani žádné jiné bolesti [...], že už nemám vůbec nic, jenom nádherný pocit lehkosti. Bylo mi tak lehce, jako bych ztratila metrák únavy. Naplňoval mne pocit takového štěstí, jaký jsem prostě ještě neznala. Řekla jsem mé přítelkyni: ‚Ty, Marie, já jsem zdravá!‘ Odpověděla odzbrojena: ‚Ty ses zbláznila!‘ Já jsem však řekla: ‚Marie, to nemůže být nic jiného, než zdraví, co teď ve svém těle cítím.‘

Pak vešel do místnosti Bruno Gröning. Vyběhla jsem mu vstříc a tiskla mu ruku se slovy: ‚Děkuji Vám, pane Gröningu, cítím se teď úplně zdravá!‘ Změřil si mě skrz na skrz a radostně odvětil:

‚Ano, a nejenže se cítíte zdravá, vy zdravá jste! Ale neděkujte mě, děkujte Bohu! To on vás uzdravil, ne já.‘

Opravdový člověk

Také baronka Anny Ebner von Eschenbach poznala Bruno Gröninga v srpnu roku 1950 u učitele Enderlina v Mnichově. V jedné zprávě, ve které měla zhodnotit Bruno Gröninga, popisuje své první setkání s ním takto:

„Na základě všech možných zpráv v tisku jsem nebyla schopná jasně určit, k jaké sortě lidí Bruno Gröning patří, neboť jednou žurnalisté psali, že je svatý, pak se objevily zvláštní listy, kde stálo, že je ďábel. V takovém rozpoložení jsem se tedy poprvé ocitla před Bruno Gröningem a bedlivě ho pozorovala. V jediné sekundě jsem ovšem měla jasno.

Tato v něm spočívající jistota, dobrota, skromnost a trpělivost je možná jenom u toho, který je v dokonalém spojení s Bohem. Pocítila jsem k němu ihned důvěru a obšťastnilo mě vědomí toho, že jsem se setkala s opravdovým člověkem, který prakticky ztělesňoval všechno to, co už jsem předtím teoreticky věděla.

Nepořádek v mém těle stále ustupoval a dělal místo pořádku. Formálně to proběhlo hnisavým výtokem nosem a očima. Zakrátko jsem byla bez potíží, se kterými se lopotili dva lékaři a jedna lékařka po celý rok a přece se jim nepodařilo zjistit, co mi vlastně je. Protože jsem teď vnitřně poznala, že jsem v Gröningovi potkala opravdového učitele, navštěvovala jsem všechny jeho přednášky, které byly na dosah. Obzvláště v Grä-felfingu v penzionu Weikehrsheim, kde jsem měla možnost poslechnout si téměř každý týden jednou až dvakrát totéž a být přítomna při neuvěřitelných vyléčeních, o kterých referovali samotní vyléčení. Abych se zmínila jen o několika z nich: velmi těžké srdeční onemocnění u jedné paní z Augsburgu, která pak z vděčnosti přivázela další lidi na přednášky autobusy. Jedna paní, které nádor na mozku dokonce zohavil obličej a která už přicházela i o rozum. Od jedné přednášky ke druhé jsem to mohla na vlastní oči pozorovat, jak se tato paní stávala normální, jak v řeči, tak i ve svém obličejí. Byla tu jedna paní až z

New Yorku, která chtěla Bruno Gröningovi jenom poděkovat za uzdravení své dcery na dálku, která byla v nemocnici. Vyprávěla celý postup, jednalo se o rakovinu prsu. Taky jsem zažila, jak se hluchým dostalo opět sluchu, jak začali němí zase mluvit, jak lidé, kteří sem namáhavě přišli o holích či o berlích, pojednou během přednášky tyto hole a berle odhazovali a přicházeli ke Gröningovi s výkřiky překvapení:

„Mohu chodit, bez bolesti a volně!“

Většinou pak chodili ven na chodbu a běhali s velkým nadšením a radostí po schodech nahoru a dolů. Když chtěli Bruno Gröningovi děkovat, tento se bránil neustále slovy:

„Neděkujte mě, děkujte Bohu a ve svém dalším životě mu ukažte, že jste opravdové Boží děti!“ [...]

Tak jsem se zúčastnila opakovaně v průběhu mnoha let určitě stovky přednášek a každá byla jiná, vždycky však byla přizpůsobená přítomným osobám. Všechny přednášky byly formovány jeho vnitřním vnuknutím, nikdy si nic nesestavoval předem a proto mluvil přímo k srdci. Jaká se pak dostavila ohromná radost i u něho, když mohl pomoci! Nikdy, ani jedinkrát jsem nezažila to, že by za nějaké uzdravení požadoval peníze, ani od toho nejbohatšího. Často naopak nechával obdarovávat toho nejchudšího z přítomných penězi, on sám však žádné peníze neměl. Jestliže někdo k němu přišel a chtěl si od něho koupit uzdravení penězi, tak ho vždy ostře vykázal se slovy:

„Já žádnou Boží sílu neprodávám!“ [...]

Tvrzení, že pracuje pomocí hypnózy a sugesce, je naprosto nesprávné. Nikdy se ani nedotknul svobodné vůle člověka. (...). Je úžasné, jak své přátele vede svým věděním a svými schopnostmi stále blíž k Božímu poznání, neboť všechno objasňuje z nejvyššího hlediska a dostává se tak vždycky až k jádru věci. Lépe, než všichni vědci, profesori, umělci a duchovní je vede pomocí jednoduchých, ale jasných slov k řešení jejich problémů. Svým tichým a skromným postojem nevzbuzuje kolem svého vědění žádný rozruch, což je také důvodem,

proč ho povrchní světší lidé hodnotí jako primitivního a nevzdělaného. Přitom má vědomosti, kterými daleko převyšuje všechny ostatní a kterými vidí i do toho nejhlubšího pozadí lidské duše.“

Vyléčení pomocí kuličky

Paní Hennetmeyerová-Tschuková, jejíž bratr byl vyléčen z ekzému na rukou, zažila následující:

„Po zánětu bránice jsem dostala tuberkulózu a musela jsem do nemocnice. Rodiče to napsali mému bratrovi. Nato jsem obdržela od něho dopis a v něm staniolovou kuličku, do které pro mně vložil Bruno Gröning svou sílu. Bratr psal: ‚Tuto kuličku Ti posílá můj přítel Bruno Gröning, máš ji nosit při sobě a máš se modlit.‘

Dostavily se myšlenky jako: ‚Bože, Ty jsi tak veliký. Bože, Ty jsi tak mocný, pomoz i mně, dopřej, abych se uzdravila!‘

V nemocnici lékař řekl, že mám jít na operaci. Po dalším předoperačním vyšetření jsem slyšela, jak tento lékař před obrazovkou říká: ‚Je to zázrak, ona už nic nemá, všechno u ní zmizelo. To přece nemohly způsobit léky, ty to vyléčit nemohly!‘

Tuto kuličku jsem pak nosila stále při sobě. Při každé kontrole, konané jednou za rok, to vypadalo tak, jako bych nikdy s plícemi nic neměla.

Toto uzdravení způsobila kulička od Bruno Gröninga a dopis od mého bratra s jeho slovy: ‚Věř v Boha! Gröning je v myšlenkách u Tebe taky, přesto, že Tě vůbec nezná!‘ Vždycky, když jsem si do ruky vzala tuto kuličku, cítila jsem že je v ní určitá síla.“

Vstaňte!

Gottfried Kalz zažil Bruno Gröninga v polovině padesátých let v domě, kde bydlela rodina jeho přátel:

„Matka jednoho mého kolegy byla od porodu svého dítěte velmi nemocná. Nebyla schopná sama se postavit na nohy, nemohla jít sama ani do postele. Neustále potřebovala pomoc, byla ochrnutá.

Někde jsme se dozvěděli o Bruno Gröningovi. Nikdo nevěřil, ale protože jsme této ženě chtěli pomoci, řekli jsme: ‚Tak to zkus, nech ho k sobě přijít!‘

Bruno Gröning přišel. Protože jsem byl s těmito lidmi v neustálém styku a byl jsem taky zvědavý, tak jsem to všechno mohl i spoluzažívat. Bruno Gröning přišel asi se třemi lidmi a my jsme byli všichni napjati, co se bude dít. Paní Weberovou usadil na židli a nás poprosil, abychom místnost opustili.

Asi po hodině jsme slyšeli tato slova: ‚Vstaňte a jděte!‘ Byli jsme ve vedlejší místnosti jako strnulí a slyšíme znovu: ‚Vstaňte a jděte!‘ Vtom jsme vtrhli do místnosti a viděli jsme, jak paní Weberová vstala a šla. Všem se nám vhrnuly do očí slzy.

Mohu to odpřisáhnout, že paní Weberová nebyla schopná po dobu více než deseti let udělat ani krok a teď chodila! Bruno Gröning s ní nedělal vůbec nic, jenom se jí díval do očí.

Nakonec zůstal Bruno Gröning ještě asi hodinu. Během krátké doby se tu shromáždilo na 200 lidí, byla to prostě senzace. Peníze si Bruno Gröning za toto vyléčení nevzal, později jsme mu poslali jenom dobročinný dar.“

Vyléčení z rakoviny

Nikolaus Petersen navštívil se svým otcem tři hodiny společenství, aniž by se s Bruno Gröningem setkal osobně.

„Můj otec těžce onemocněl, dostal žloutenku a musel do nemocnice. Tam byl operován a bylo zjištěno, že je jeho tělo odshora až dolů plné rakoviny. Dr. Timmermann odstranil mému otci žlučník a žlučovod. Asi po týdnu byl otec poslán domů a předán do péče svého obvodního lékaře. Ani jeden z obou lékařů nám nedával naději na přežití. Poslali ho domů umřít.

Pak jsme uslyšeli o Bruno Gröningovi, o tom ‚zázračném doktorovi‘. Jeli jsme k paní Thomsonové do Ostenfeldu u Husumu. Pan Gröning provedl léčení na dálku, nebyl při něm vůbec osobně přítomen.

Můj otec šel o dvou holích. Když jsme přijeli do Ostenfeldu, šli jsme do jednoho lokálu, kde už sedělo víc jak třicet lidí. Všichni jsme dostali kuličku. V místnosti visel jenom obraz Bruno Gröninga. Celý sál se začal třást. To trvalo asi půl hodiny.

Jeden muž, který mohl chodit jenom za pomoci dvou holí, potom promluvil na svou ženu: ‚Ó, maminko, můžu chodit bez holí!‘ A pak odešel bez zábran domů.

Byli jsme tam pak třikrát. Věděl jsem, že to není žádná šarlatánie a můj otec věřil, že cítí ulehčení. Předtím se mu vedlo velmi špatně, při výšce asi 180 cm nevážil ani celých padesát kilo. Neměl vůbec chuť k jídlu a potom začal jíst. Předtím byl jenom kost a kůže, ale teď věřil, že bude uzdraven a od jednoho týdne k druhému se mu dařilo lépe a lépe. Přibral na váze, mohl chodit bez holí a začal zase jezdit na kole.

Jednoho dne jsem viděl v obchodním domě ve Schleswigu pana dr. Timmermanna a oslovil jsem ho. Zeptal se mne, jak dlouho můj otec ještě žil, ale já jsem mu mohl odpovědět, že otec pořád ještě žije, na což ten doktor prohlásil: ‚Tak jsem si Vašeho otce s někým spletl, ten už přece neměl žádné vyhlídky.‘ Já jsem však odvětil, že to přece jenom byl případ mého otce, na kterého se mne ptal.

Šli jsme pak ještě jednou k dr. Timmermannovi na vyšetření a ten pak nato řekl: ‚Pane Petersene, nic tu už není, všechno je pryč!‘

Můj otec směl pak ještě devět let žít a nakonec zemřel na chřipku.“

Budu pomáhat i nadále

Bruno Gröning znal svou hodinu smrti. Předpověděl, že se nedožije vysokého stáří, vždycky však zdůrazňoval, že bude pomáhat i nadále. O tom hovořila i Gisela Knollmannová, která zůstala po mém uzdravení s Bruno Gröningem i nadále v kontaktu:

„V roce 1958, když tu byl Bruno Gröning naposledy, řekl mimo jiné: ‚Už tu nebudu pobývat dlouho!‘

Neřekl: ‚Zemřu‘ nebo ‚odcházím‘, ne, on řekl jenom: ‚Už nebudu dlouho mezi vámi, ale i když tu nebudu, budu s vámi přece. A mohu vám taky ještě pomoci, myslíte na to!‘

Když takto hovořil, bylo tu velmi slavnostně a ticho.“

Také v přítomnosti Grete Häuslerové se Bruno Gröning vyjádřil podobně. Když byl v roce 1952 na tři dny jako host ve St. Veitu nad Glanem, řekl:

„Všichni lidé musí zemřít, já taky. Tělo bude vloženo do země, ale já mrtvý nebudu. Kdo mne zavolá, pro toho budu tady a budu pomáhat i nadále. Ale později bude pomoc a uzdravení zažívat každý sám ze sebe.“

Všechno je připraveno

Julia Hochreinerová z F. zažila potvrzení této předpovědi:

„Šla jsem se svým manželem po Operním náměstí, když nám šel naproti jeden muž. Okamžitě jsem ho poznala, byl to Bruno Gröning. ‚Ty, tam jde Bruno Gröning‘, řekla jsem mému muži. Ten však jenom odvětil: ‚Co tím míníš?‘ Ale já jsem ho chtěla pozdravit.

Šla jsem k němu, podávala jsem mu ruku a ptala se ho, jestli ho smím pozdravit. Bruno Gröning se smál a měl radost, že jsem ho poznala a že jsem ho pozdravila. Od jeho ruky vycházel proud a procházel celým mým tělem. Pak jsem mu řekla, že můj muž už šel dál a že nemohu bohužel setrvat déle, nacož on odpověděl: ‚Máte problémy, že, vidím to na Vás.‘ Toho času jsem měla skutečně velké problémy a ptala jsem se ho, jestli ho mohu někdy vidět sama osobně. Nato mi řekl adresu nějaké paní Deutschové, dal mi staniolovou kuličku a řekl: ‚Ta Vám dá sílu, mějte ji stále u sebe!‘

Rychle jsem pak doběhla svého muže. Dělal mi výčitky, že vůbec věřím na takové věci.

Prošla léta, ve kterých jsem o Bruno Gröningovi neslyšela nic a taky jsem zapomněla jméno té paní Deutschové. Následkem nehody jsem pak ztratila syna. Byla to pro mne velmi těžká osudová rána. Nato jsem onemocněla a stíhaly mě deprese. Už jsem nechtěla ani žít.

U nás byl takový obchůdek se smíšeným zbožím, do kterého chodila nakupovat i moje matka. Jednoho dne se jí zeptala manželka obchodníka, jak se mi vede a jestli jsem se z toho všeho už aspoň trochu vzpamatovala. ‚Vůbec ne‘, odpověděla jí má matka. Tu ji oslovila jedna paní a nabídla se, že by mi mohla pomoci. Dala matce své telefonní číslo, že jí mám zavolat. Moje matka mi o té dámě vyprávěla a radila mi, abych k ní zašla.

Nechtěla jsem nikoho ani vidět, ale moje matka jinak nedala a tak jsem tam přece šla. Předtím jsem zatelefonovala. Ta

dáma, velmi potěšena tímto telefonátem, mi okamžitě nabídla, abych k ní přišla, protože má pro mě dost času.

Šla jsem tedy, byla jsem velmi srdečně přijata a vyšlo najevo, že jsem skončila právě u té paní Deuschové, ke které mě Bruno Gröning poslal už před lety. Řekla mi, že v roce 1959 zemřel, což jsem já nevěděla. Tu jsem té dámě vyprávěla o mém tehdejší setkání s Bruno Grönigem a o jeho ujištění, že mi dá ještě jednu velkou kuličku.

K mému velkému překvapení jsem se dověděla, že Bruno Gröning ještě za svého života všechno s paní Deuschovou prohodil. Nechal u ní kovovou kuličku pro paní Hochreinerovou. Paní Deuschová mi ji předala.

Byl to zázrak. Nemohla jsem to vůbec pochopit. Bruno Gröning to všechno musel vědět: smrt mého syna, mé utrpení, návštěvu u paní Deuschové atd.

Byla jsem pak u paní Deuschové delší dobu, vyprávěla mi všechno o Bruno Gröningovi a o jeho síle. Měla taky hodně pochopení pro mou situaci a dodávala mi odvahy; posilovala mě ve víře, že mi Bruno Gröning poskytne hodně síly.

Ta koule v mé ruce přímo hořela. Vytvářela stejné pocity v celém těle, jak tomu bylo léta předtím, když mi Bruno Gröning podal svou ruku na Operním náměstí. Musela jsem plakat štěstím. Pomocí Bruno Gröninga se mi znova navrátilo uzdravení na duši.“

II. ČÁST

KRUH PŘÁTEL BRUNO GRÖNINGA

Po smrti Bruno Gröninga si celý svět myslel, že je jeho působení u konce. Vytrácel se zájem veřejnosti, ochaboval i veškerý zájem tisku. Jméno Gröning upadalo v zapomnění. Dokonce i mnoho z jeho přátel se cítilo opuštěno a obraceli se ke společenstvím zády.

Jenom někteří věřili stále jeho slibu, že bude pomáhat i po své smrti. A nyní zažila tato menšina něco neuvěřitelného: Heilstrom působil stejně jako předtím. Stranou velkého světového dění se tito lidé stávali svědky toho, jak se i nadále nemocní uzdravovali a jak mizely nevyлéčitelné choroby. Netlačilo se to však už na veřejnost. Svět si přál Bruno Gröninga zapomenout, zamlčet. Po celá desetiletí o něm nebylo nic slyšet. Lidé žili a trpěli nadále, jako kdyby nikdy nebyl žil.

Avšak na konci osmdesátých let se v tisku jméno Bruno Gröninga znovu vynořilo. Bylo to v souvislosti s Kruhem přátel, kde se shromažďují zprávy o vyléčeních. Tady jsou některé z titulků:

„ ‚Zázračný léčitel‘ opět promlouvá“

„Nepochopitelné! Zázračný doktor Bruno Gröning uzdravuje i dnes (32 let po jeho smrti)“

„ ‚Zázračné uzdravení‘ čistě duchovní cestou – zkontrolováno a potvrzeno nezávislými lékaři“

Zatímco se o Bruno Gröningovi hovořilo za jeho života převážně negativně, dnes vyznívá publicita kolem něj o poznání pozitivněji. Mnoho novinářů je ochotno přesvědčit se o pravdivosti tohoto dění. Prověřují si zprávy o uzdravení, hovoří s vyléčenými osobami a pravdivě pak referují o svých zkušenostech. Přijímáním Heilstromu dochází k uzdravením, vyvolávajícím velké vzrušení. Lékařská kontrolní vyšetření potvrzují, že v Kruhu přátel Bruno Gröninga působí Boží síla i nadále.

5. kapitola: Smysl a účel společenství

Kruh přátel Bruno Gröninga se dělí do mnoha jednotlivých společenství, která jsou rozšířena po celém území Spolkové republiky i v sousedních zemích. V těchto společenstvích se lidé, hledající pomoc, dozvídají o tom, jak mohou přijímat Heilstrom. Učení Bruno Gröninga se tu neustále prohlubuje. Vyléčení podávají zprávy o svém uzdravení.

Vznik společenství

Organizační formu společenství ustanovil už sám Bruno Gröning. Poté, co ho neustále pronásledovaly zákazy uzdravování a nemohl uskutečnit ani plány na zakládání sanatorií, hledal nové cesty k tomu, aby mohl bez zábran působit. Počáteční přednášková činnost na jednotlivých místech už vůbec nepostačovala k uspokojení tak velkého počtu pomoc hledajících. Masová shromáždění z roku 1949 se už nesměla nikdy opakovat.

Bruno Gröning proto neúnavně jezdil po celé zemi křížem krážem a spojoval lidi hledající pomoc do jednotlivých společenství. Scházeli se pak pravidelně i za jeho nepřítomnosti pod vedením příslušných vedoucích. On sám čas od času navštěvoval tato společenství a pořádal tam své přednášky. Tímto způsobem chtěl oslovit co možná největší počet lidí, aniž by došlo ke konfliktu se zákonem o léčitelství. Jeho přednášky ve společenstvích se týkaly pouze víry, což bylo podle článku 5 ústavy (svoboda myšlení) povoleno.

Abyste svou přednáškovou činnost s konečnou platností legalizoval, nechal v roce 1953 založit „Gröningův svaz“ a v roce 1958 jeho následníka, „Spolek na podporu duševně-duchovních a přirozených životních základů“. Avšak ani jeden z těchto spolků nevykonával to, co si od nich sliboval, neposkytovaly mu ani ochranu, ani jistotu.

Po jeho smrti druhý spolek pokračoval ve své činnosti, brzy se však následkem intrik a konkurenčních bojů roztěpil. Poté vznikaly další spolky. Každý si pro sebe vymáhal právo pokračovat v díle Bruno Gröninga, byly však mezi nimi pouze rozbroje. Již brzy se

projevila tatáž chyba, kvůli níž Bruno Gröning tehdy z Gröningova svazu odešel: spolek se zcela osamostatnil a duchovní dědictví léčitele – léčivou sílu a jeho učení - zatlačil do pozadí. V roce 1979 uvedla Grete Häuslerová v život vlastní Kruh přátel. Byla dlouholetou Gröningovou spolupracovnicí, v roce 1950 dosáhla jeho působením uzdravení a následovně pak v Rakousku založila třiadvacet společenství. Téměř devět let měla příležitost, aby poznávala jeho pravé úmysly. Když viděla, že všechny ty spolky přestaly Gröningovy úmysly uskutečňovat a že také ubývalo vyléčení, začala s hrstkou přátel dílo Bruno Gröninga obnovovat. Měl to být kruh přátel, žádný spolek. Ve středu pozornosti měli být lidé hledající pomoc a jejich uzdravení.

V průběhu doby vyrůstal z počátečního sotva tuctu lidí stále větší a větší kruh. Jestliže zpočátku postačovaly pro hodiny společenství obývací pokoje přátel, dokonce i pro celozemská zasedání, brzy bylo nutné pronajímat větší prostory. Pro zasedání bylo zapotřebí velkých sálů. V Německu, Rakousku a ve Švýcarsku se tvořila neustále nová a nová společenství. Kruh přátel se rozšiřoval i do neněmecky mluvících zemí. Zatímco v roce 1985 počet přátel přesahoval 700, na počátku roku 1993 dosahoval čísla 10 000, v roce 2003 to bylo již asi 60 000.

Na konci osmdesátých let se začal znovu probouzet i zájem veřejnosti. Po smrti Bruno Gröninga totiž téměř ustal a spolky nepodnikaly nic, aby jej oživily. Muselo projít celých třicet let, než se média fenoménu Bruno Gröninga opět chytila. Velký počet uzdravení a přibývajících uznání lékařů a léčitelů, to vše vzbudilo v tisku, rozhlase a televizi zájem. Dnes je už Kruh přátel Bruno Gröninga na širokém poli alternativních léčitelských metod pevnou veličinou. Nelze ho v žádném případě přehlédnout.

Hodina společenství

Co to je, co tolik lidí drží pohromadě? Proč přicházejí do hodin společenství? Co se při takových shromážděních vlastně děje? Anita Höhne popisuje ve své knize „Geistheiler heute“ (Duchovní léčitel

dnes), jak zažila jednu hodinu společenství Kruhu přátel Bruno Gröninga jako nezávislá novinářka:

„Mnichov na jaře roku 1989. Sedíme v konferenčním sále jednoho velkého mnichovského hotelu. Všechno je nenápadné, civilní: atmosféra kulturního spolku.

U jednoho velmi dlouhého stolu sedí kolem třiceti hostů. Je tu nějaká selka, o pár židlí dál člověk, který vypadá jako vyšší bankovní úředník. Vedle něho šikovná mladá paní a nejméně dvě babičky. Mezi nimi žádná tvář, která by vypadala nějak fanaticky. Nevládne tu žádné přehnané nadšení, spíš rozvázná a střízlivá nálada. Přitom se tu provozuje něco nanejvýš nezvyklého, co by u nezúčastněných mohlo vyvolávat podezření z žebření o zdraví, nějaké pověřivé víry v zázraky. Na stěně visí obrázek Bruno Gröninga. Lidé se v tomto hotelu scházejí proto, aby si ho tady připomínali. Scházejí se tady v přesvědčení, že jeho síla uzdravuje i dnes. Každý tam může k tomu uvést i příklady – neobyčejná uzdravení, která člověk zažil sám na svém vlastním těle. Jedna půvabná, devatenáctiletá dívka říká šeptem: ‚Právě jsem měla pocit, jako kdybych byla elektrizovaná.‘

Jiná paní vedle ní říká podobně: ‚Bylo to, jako kdyby celým tělem protékal proud, odshora až dolů.‘ Jedna starší hospodyně zase hovoří o náhle se dostavivším pocitu horka. Jeden muž si stěžuje na bolesti. U jiné paní přestaly zase kruté bolesti hlavy – zůstal pouze pocit úlevy. A to vše se vypráví s klidem a věcně. Avšak všichni mají v tomto okamžiku pocit, že cítí energii, která proudí z kosmu – Heilstrom Bruno Gröninga.

‚Oddělte se od všeho, co vás tíží, co vás obtěžuje; úplně se uvolněte a přijměte to dobré ve formě Boží léčivé síly. Přeji vám, aby vás naplnila celé...‘ řekla Grete Häuslerová, předsedkyně Gröningova společenství, svým posluchačům hned na začátku. V Mnichově je jich na tucty; v celém Německu dosahuje počet přívrženců k tisícům. Téměř každý týden vzniká nějaké nové společenství, místní skupina Gröning-

gových přívrženců, kteří se pak pravidelně scházejí. A to nejenom v Německu, nýbrž také v zahraničí.

Tak tady tedy sedí a poslouchají, co paní Häuslerová z Hennefu, šestašedesátiletá, chce říci. Oči mají zavřeny a dlaně otevřeny. Gesto, které říká: Jsme připraveni přijímat. Paní Häuslerová je už předem všechny upozornila, aby nekřížili ruce na prsou a ani nepřekládali nohu přes nohu. Bránilo by to plynulému proudění kosmické síly, která přináší uzdravení a odhání nemoci. Vidím, jak to jedním mladým mužem se zavřenýma očima cuká. A tak se děje ještě i mnohým jiným. [...]

A tady sedí skupina docela obyčejných lidí; nechají mezi sebou kolovat ze staniolu vytvořený oblouk, něco na způsob podkovy – ‚takový zesilovač‘, který dal Gröning kdysi svým přátelům. Jejich ruce jsou položeny na klíně s otevřenými dlaněmi, obrácenými směrem nahoru: vypadá to, jako by chtěli, aby se jim dostalo vody. [...] Oči jsou zavřeny. Sedí na židli a občas to s nimi škusne, jako s lidmi, kteří se lekají ze spánku. Tělo zachvátí mnohdy i třes. [...]

A co je zvláštní pro vnějšího pozorovatele: Listovala jsem v archívních aktech z Gröningova období, četla jsem si výpovědi svědků, které dnes už nikdo nezná – a všichni se vyjadřují stejnými slovy tak, jako Gröningovi přívrženci na jaře roku 1989: Mluví o zvláštním brnění, o teple nebo chladu a také o bolestech, v každém případě o léčivé síle, která se do nich vlévá. Téměř v každém případě předcházejí vyléčení ještě jednou dostavivší se potíže. Dnešní Gröningovi přátelé je nazývají ‚Regelungen‘. A tak je nazývali i tehdy. Nemoc ustupuje s bolestmi: Člověk to cítí, když odchází. Ale odchází skutečně?

Elisabeth J., zdravá a sportovně působící sedmašedesátiletá žena, velmi živě a agilně sleduje náš rozhovor. Může předložit lékařská vysvědčení o tom, jak to s ní bylo zlé: ‚V roce 1971 jsem jednoho rána nebyla schopná vstát z postele. Nemohla jsem ani sedět, ani stát. Měla jsem velmi silné bolesti v zádech. Ty se táhly od plotének až po obratle v bederní oblasti a pak až k hlavě: Opotřeбенí páteře a ischias, onemocnění kyčelního nervu.‘ K

tomu přistoupily ještě další zátěže, svalová slabost, zácpa, strach, deprese, nespavost. A to všechno je pryč. Při jednom rozhovoru o Gröningovi zažila spontánní vyléčení. ‚Seděla jsem tu a pojednou jsem cítila velmi zvláštní pocit ve stehně. Bolesti a slabost byly náhle pryč.‘ Bolesti se ještě jednou dostavily: ‚Měla jsem tehdy bezesnou noc, ale vydržela jsem to. Až do dneška se mi vede dobře.‘ Nepotřebuje už k chůzi hůlku, dokonce se odvážíla znova jezdit na kole. Přestala brát i všechny léky, na kterých dříve byla závislá. Jak udává ve své zprávě jedna německá tisková agentura, nachází se pouze v Německu přinejmenším 1 500 mužů a žen [začátek roku 1989!], kteří myslí denně na Bruno Gröninga. Zde, ale i v sousedních zemích, dochází neustále ke vzniku nových a nových společenství. Mluvila jsem s více než jedním tuctem lidí, kteří hovořili o něčem podobném, jako Elisabeth J. Zažili rovněž zázrak vyléčení skrze neviditelnou sílu.“

Význam hodiny společenství

V hodinách společenství se učení Bruno Gröninga prohlubuje a předává dále. Pomoc hledající lidé a přátelé se mají naučit, jak správně používat jeho myšlenkového bohatství a jak se upevňovat ve víře. Takovým způsobem může člověk zdraví nejenom dostat, ale může si ho i udržet.

Jak důležitá je znalost Gröningova učení, ukázala už minulost. Mnoho pomoc hledajících lidí se po pouhém jednom střetnutí s Gröningem uzdravilo - ať už to bylo na Traberhofu či v Herfordu – avšak nevěděli nic o pozadí takového vyléčení. Nenaučili se přijímat Heilstrom a ani nevěděli nic o regulačních bolestech. Síla myšlenek, správná pozice při sezení, znalost toho, co je dobré a co zlé: toto všechno jim bylo cizí. Jestliže se dostavily Regelungen anebo se o ně začaly pokoušet pochybnosti o trvalosti dosaženého vyléčení, byli odkázáni sami na sebe a často byli příliš slabí na to, aby ve své zdraví věřili. A tak mnohý upadl znovu do svého starého utrpení. Následkem toho se říkalo, že vyléčení nemají dlouhého trvání, avšak kdo zná učení Bruno Gröninga a pochopil duchovní pravidla, ten také ví, že to všechno bylo jenom následkem nedostatečné víry, resp. nedostatečných znalostí duchovních souvislostí. Kdo např. nic neví o moci myšlenek a nadále se zabývá nemocí, ten o své uzdravení zase přijde, protože svým myšlením všechno to nedobré, nemoc, znova přitahuje.

Pro každého pomoc hledajícího člověka je velmi důležité to, aby se na hodinách společenství důvěrně seznámil s učení Bruno Gröninga. Důležité je však i to, aby ve zvýšené míře přijímal do svého nitra Heilstrom. Bruno Gröning srovnává člověka s baterií. Skrze myšlení, mluvení a jednání se neustále energie vyčerpává. Aby člověk zůstával neustále při síle, musí tuto energii také odpovídajícím způsobem čerpat. Tohoto dosáhne dennodenním Einstellen a pravidelnými návštěvami hodin společenství. V dopise jednomu pomoc hledajícímu člověku psal Bruno Gröning mimo jiné toto:

„Porovnávejte se během svého života s baterií, [...] a dbejte [...] vždycky na to, aby bylo Vaše tělo vždy dostatečně

čerstvě nabito, aby bylo schopno pokaždé tuto životní energii používat, aby zůstávalo stále schopné života a existence, ale nejenom samo pro sebe, ale aby dokázalo předávat energii i druhým, našim blízkým a spoluobčanům, kterým se energie nedostává.“

V hodinách společenství se schází hodně lidí, které spojují myšlenky víry a otevřená srdce. Zde je léčivá síla, kterou všichni přijímají, ještě zesílena. Oč více lidí se einstellen, o to větší je tato síla.

Dílo lásky k bližnímu

Bruno Gröning přikládal velký význam tomu, aby spojoval lidi v harmonii. Opakovaně poukazoval na přikázání lásky k bližnímu.

„Měli byste vědět, že patříte všichni k sobě. Máte svého bližního milovat jako sebe sama. Je to mým přáním, je to má vůle, aby tomu tak bylo, aby lidé k sobě zase našli cestu, jenom tak se bude moci naskytnout možnost pomoci.“

Většina lidí přichází do společenství Bruno Gröninga, protože hledají pomoc, jsou nesení přáním, aby se uzdravili. Avšak s Heilstromem se nestěhuje do těla pouze zdraví, ale člověku se dostává i docela nového životního pocitu. Srdce se rozšiřuje, člověka zaplavují pocity bezpečí, míru a štěstí a jeho mysl uchvacuje předtím netušená láska k životu.

Z těchto pocitů vzniká v mnoha uzdravených lidech přání, tento nově nabytý pocit štěstí předávat i dalším. Chtějí na díle Bruno Gröninga spolupracovat, aby se tak dostalo uzdravení i jiným lidem a aby i oni mohli dosáhnout vnitřní přeměny.

Dílo Bruno Gröninga je dílo lásky k bližnímu. Zrovna tak jako on nikdy za svá vyléčení nebral peníze, nedostane se ani dnes žádnému ze spolupracovníků ani halěře za tuto jejich spolupráci. Každá činnost v Kruhu přátel je dobrovolná, bez nároku na finanční odměnu. Hrazeny jsou pouze nutné náklady.

Bruno Gröning neustále vyzdvihoval, že Bůh je láska a chce působit skrze lidi. Opravdovou lásku však člověk nemůže platit penězi, ani si za ni nemůže nechat peníze vyplácet, je to dar z nebes. Jestliže bude láska určovat mezilidské vztahy, pak bude na Zemi mír.

Prospěšnost hodin společenství

Důležitým bodem v učení Bruno Gröninga je vlastní aktivita lidí. Člověk by tu neměl nečinně sedět a neměl by se nechat pouze ‚obdarovávat‘, ale měl by sám na svém uzdravování spolupracovat, měl by pracovat na svém vlastním vnitřním obratu. Měl by svou vůli a svou snahu zaměřit na to, aby vědomě vedl boj proti zlu, aby už nikdy zlo do svého nitra nepřijímal, nýbrž aby přijímal vždycky jenom dobro. Je to neustálý boj. Satan se pokouší všemi možnými způsoby o to, aby lidi z této dobré, Boží cesty svedl. Člověk se musí učit budovat ve svém nitru ochrannou zeď proti veškerému zlu, se kterým se ve svém každodenním životě setkává.

Co taková hodina společenství obnáší, to vysvětloval Bruno Gröning následovně:

„Nejde o to, jenom se do hodiny společenství dostavit, nýbrž jde skutečně jen a jen o to, abyste se na této správné cestě udrželi, abyste se navzájem posilovali a nikdy z této cesty nesešli, protože toto všechno vám přijde jenom k dobru.“

Hodiny společenství pomáhají přátelům v tom, aby ve svém denním životním boji nezapadali do chaosu nedobrych myšlenek a zážitků a aby v nich neutonuli. Jenom pokud je člověk plný síly, bude schopen rozpoznat, kde na něho číhají nástrahy zla. Svou duši bude otevírat jenom tomu Božím a nepřipustí, aby ji zlo zase uzavřelo.

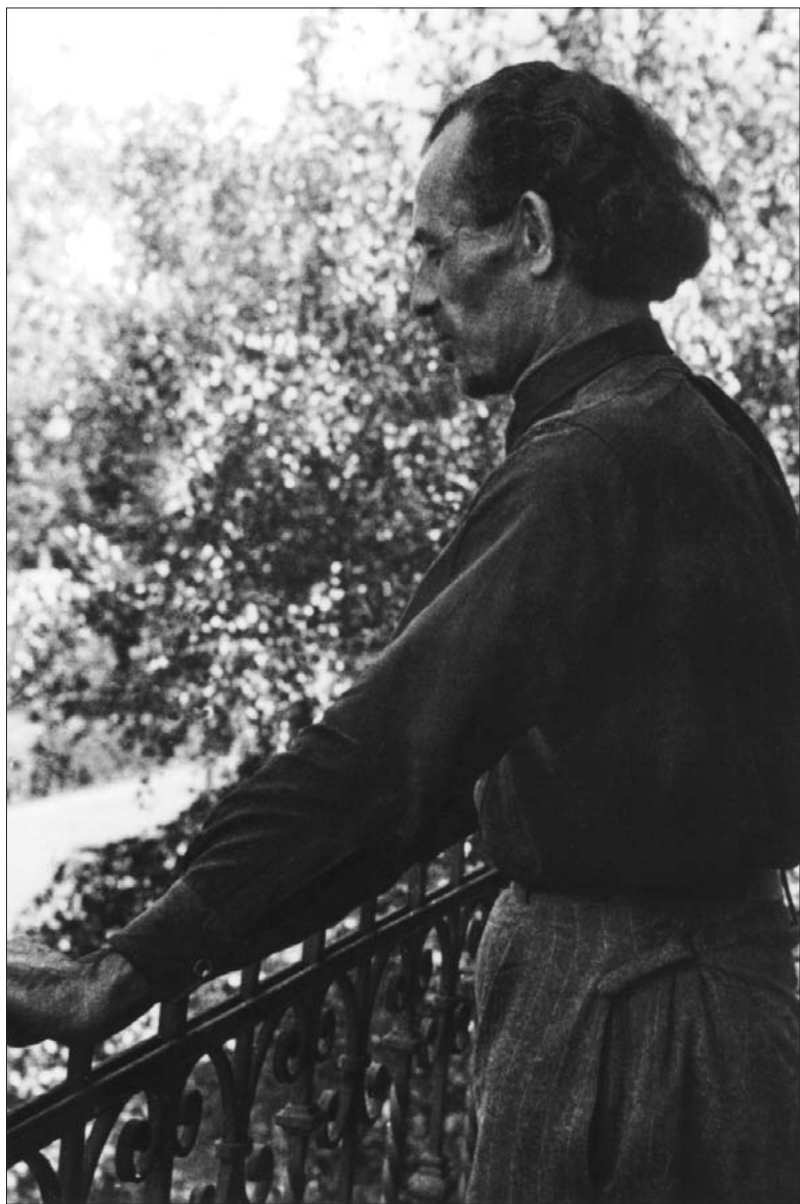
„Přes svou duši má člověk ryze Boží příjem, příjem Božího vysílání. Když však tento člověk sám, člověk, který je ve skutečnosti duchem, který je vpravdě duchem, žije ve vůli zla,

V kruhu sourozenců

Prostý dělník (2. zprava nahoře)

Na náměstí Wilhelmplatz v Herfordu

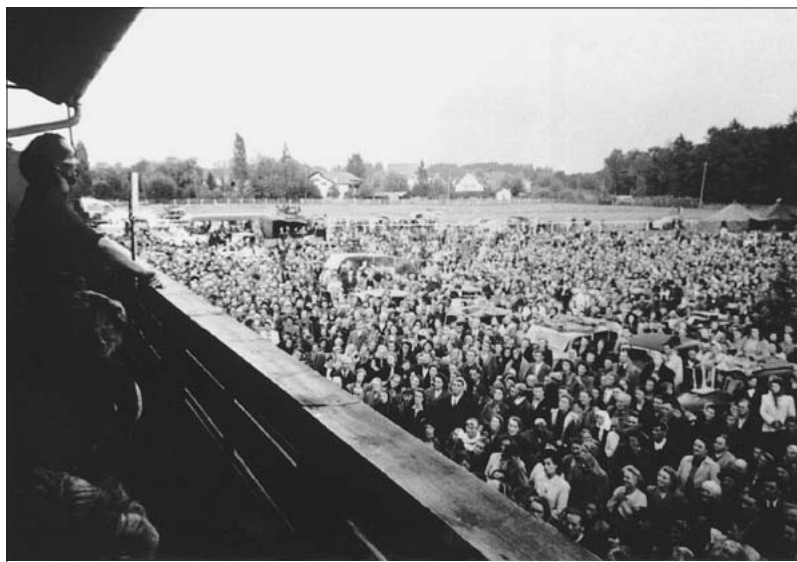
Chromí jdou ...

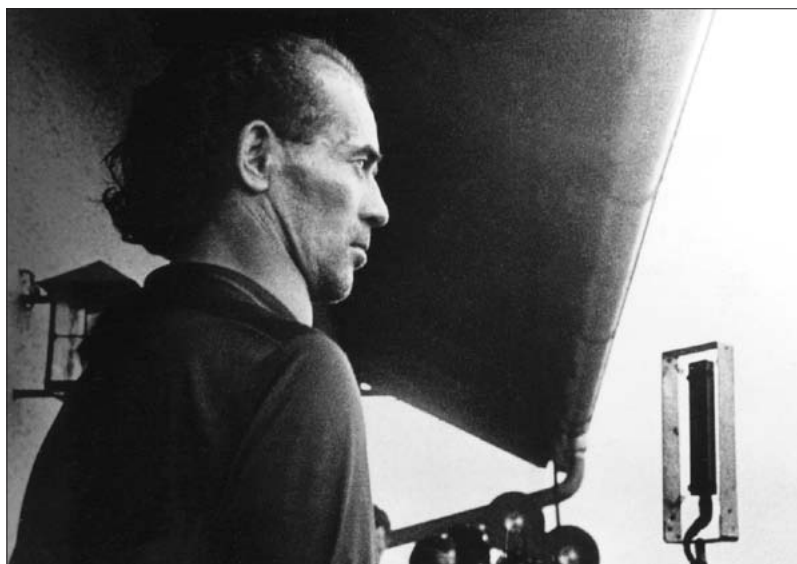
Poslední naděje ...

... bezpočetně trpících

Na Traberhofu v Rosenheimu

Masový nával na Gröninga

S Grete Häuslerovou

Hodina společenství

Zákaz léčení

U soudu

Hrob Bruno Gröninga

Kruh přátel Bruno Gröninga

tak se jeho duše uzavírá, pak tento člověk spojení s Bohem úplně ztratil. Pak je to bezbožný člověk!“

Hodiny společenství jsou pro každého člověka velkou pomocí. Na jedné straně tu může přijímat tolik potřebné energie, aby měl neustále dostatečné množství síly, na druhé straně se mu zde dostane vědění, jak rozeznat zlo, jak se před ním chránit, aby si mohl uchovat znovunabytý zdraví. Bruno Gröning řekl prostými slovy, jak je to možné:

„Co přijmete, to máte. Co si vezmete, to je vaše, Jestliže budete přijímat jenom dobro a zlo postavíte stranou, tak máte napořád jenom dobro.“

Jestliže člověku chybí síla, tak do svého nitra přijme všechno to nedobré, které ho v jeho všedním životě potká. Jednou se cítí být zraněný, podruhé zase zklamaný, pak ho zachvátil zlost, závist, žárlivost nebo vztek. Existuje tolik příležitostí k tomu, abychom denně přijímali zlo. S přibývajícím časem se shromažďuje neustále větší a větší množství duchovního zla. Jestliže pak člověk onemocní, vidí v tom nějakou zlou náhodu anebo si nemyslí vůbec nic. Za svou nemoc není přece odpovědný on sám, ale jeho lékař. Úplně přehlédne fakt, že to byl on sám, který v sobě nastřádal tolik zla, které se teď v této nemoci pouze očividně projevuje.

V hodinách společenství mají přátelé příležitost, všechno zlo duchovní cestou odevzdat, vyprázdnit svou nádobu duše. Mohou do svého nitra přijmout tolik dobré síly, aby pak mohli v každodenních zkouškách vytrvat a zlo překonat.

Mělo by být cílem každého člověka, aby už nikdy neměl nic co do činění se zlem. Ale k tomu je zapotřebí ještě jít dlouho po cestě. Člověk se musí učit rozeznávat dobro od zla, musí se učit rozpoznávat své vlastní chyby a musí vést boj proti zlu. K tomu potřebuje sílu. Jenom ten, který je plný síly, je schopen víru v dobro v sobě udržet a vybojovat vítězství nad zlem. Bruno Gröning to řekl prostě:

„Kdo stojí pevně za svým, kdo je schopen udržet si ve svém nitru opravdovou, skutečnou Boží víru, ten zvítězí!“

6. kapitola: Struktura Kruhu přátel

Když uvedla v roce 1979 Grete Häuslerová tento Kruh přátel Bruno Gröninga v život, nezahrnoval víc než tucet lidí. Mělo to spíše rodinný charakter. Čím byl však tento kruh větší, tím víc narůstaly i oblasti jeho úkolů.

Nová společenství si vyžadovala nové vedoucí společenství a pokladníky. Aby mohly být zaznamenávány pomoci a vyléčení, bylo zapotřebí vybudovat skupiny, které by se těmito úspěchy zabývaly a které by je zpracovávaly. Vznikala také společenství lékařů. Rovněž tisk školících dopisů, kopírování školících kazet, organizace zasedání, technika, pěvecký sbor, práce s videem, překlady do cizích jazyků: všechny tyto zprvu docela nenápadné úkoly nabývaly na významu.

Dílo mezitím dosáhlo takové velikosti, které si vyžadovala vnitřní uspořádání podle určitých principů. Aby všichni pomocníci mohli pracovat na bázi dobrovolnosti a výhradně ve svém volném čase, je nepostradatelná jasná a zřetelná struktura; obzvláště také proto, že Kruh přátel je financován jediné pomocí dobrovolných finančních darů, nevyžadují se zde žádné příspěvky ani poplatky. Dokonce i školící materiál je všem členům bezplatně rozdáván nebo posílán, přesně podle slov Bruno Gröninga:

„Já žádnou Boží sílu neprodávám.“

Vedoucí společenství, pracovní kruhy a úzký kruh

Tak jak má Kruh přátel jako celek vedoucího, tak ho má také každé jednotlivé společenství. Tento vedoucí má za úkol starat se o přátele, uvádět nové pomoc hledající přátele do učení Bruno Gröninga a být jim pomocníkem, když potřebují radu nebo jinou pomoc.

Vedoucí společenství je zodpovědný za všechno, co se ve společenství děje. Nejenom, že si připravuje průběh hodin společenství, stará se i o to, aby byla zachycována všechna uzdra-

vení a všechny jiné pomoci, aby byla v pořádku pokladna a aby byla zajišťována práce s veřejností.

Je zřejmé, že jedna osoba by nebyla schopna tolik činností najednou zvládnout. Proto potřebuje vedoucí společenství pomocníky. Jeden se stará o sestavování zpráv o úspěchu, druhý o práci s veřejností a třetí třeba sváží přátele, kteří nemají žádnou jinou možnost cestování, na hodiny společenství. Všichni tito pomocníci jsou organizováni v různých pracovních skupinách a v úzkých kruzích. Scházejí se v pravidelných časech, projednávají všechny nadcházející úkoly a společně se einstellen. Nikdy se žádná práce nesmí stát samoučelnou, vždycky se k ní má přistupovat se zaměřením na duchovní bohatství. Boží láska jako základ celého díla musí být zachována. Nejdůležitější ze všeho je to, aby se lidem, hledajícím pomoc, pomoci skutečně dostalo.

Skupiny, zaznamenávající zprávy o úspěchu

Bruno Gröning kladl zvlášť velký důraz na to, aby byly pomoci a uzdravení zaznamenávány písemně. Jediný dík, který si od uzdraveného vyžádal, byl věrohodný popis jeho uzdravení. Zprávy o úspěchu jsou základními kameny jeho díla, jsou svědky působení Boha a jsou také velkou oporou pro ta, kteří pomoc hledají.

I v dnešní době je na zprávy o úspěchu kladen velký důraz. Většina společenství má už své skupiny, zabývající se těmito zprávami. Ti, kteří obdrželi pomoc, dostávají přesně formulované otázky: Jak dlouho trvalo zatížení? Jakého charakteru byly zdravotní potíže? Jak nazval lékař tuto chorobu? Jaké léky byly předepsány? Co se skrze kontakt s Bruno Gröningem skutečně zlepšilo, resp. přišlo do pořádku? Čeho je tento jedinec po uzdravení zase všeho schopen, co dříve dělat nemohl (např. stoupat po schodech, jezdit na kole, práce na zahradě atd.). Došlo i ke kontrolnímu vyšetření? Atd.

Často jde o mnohahodinovou koncentrovanou práci a o osobní rozhovory s vyléčeným, než se taková zpráva o úspěchu může předložit kruhu lékařů.

Lékařsko-vědecká odborná skupina

První lékařská skupina Kruhu přátel Bruno Gröninga vznikla v roce 1986. Několik lékařů v ní vysvětlovalo uskutečněná vyléčení pomocí svých lékařských znalostí. Kladli doplňující otázky uzdraveným, ale taky se obraceli na jejich ošetřující lékaře a vyžadovali si od nich jak akta pacientů, tak také kontrolní vyšetření. Díky tomu bylo hodně zpráv o úspěchu doloženo lékařskými nálezy a vyšetřeními.

Mezitím se z této skupiny lékařů vyvinula „Lékařsko-vědecká odborná skupina“, ke které teď náleží několik stovek lékařů a léčitelů. Ačkoli ne všichni pracují aktivně, stavějí se ke způsobu uzdravování Bruno Gröninga s velkým zájmem a kladně. Někteří z nich se za své pacienty einstellen anebo radí těm, kterým sami nemohou pomoci, aby navštívili Kruh přátel Bruno Gröninga. Od jara roku 1992 probíhají pravidelná zasedání lékařů, která se zabývají „fenomémem Gröning“.

MUDr. H. G., spolupracovník lékařského kruhu, píše v prvním vydání knihy *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* (Pravda je zažít uzdravení), v níž nacházíme deset dokumentovaných zpráv o úspěchu, mimo jiné:

„Poté, co jsem si mohl prohlédnout velký počet zpráv o úspěchu, zpozoroval jsem důležitou skutečnost: nikoli náhodou dochází k uzdravením poté, co dotyčný přišel do kontaktu s Gröningovým učením a vstoupil do společenství. Příkladem je paní Jakobsová, u které se zahojil během velmi krátké doby vřed na holeni, který se nedařilo vyhojit po řadu let. Toto rychlé zahojení nelze lékařsky vysvětlit a došlo k němu proto, že se přátelé Bruno Gröninga za ni einstellen. Paní Jakobsová nebyla dokonce do učení Bruno Gröninga ještě ani uvedena, přesto byla skrze své přátele napojena na Heilstrom a mohla tak být této velmi bolestivé nemoci zbavena. [...]

Co rozumí Bruno Gröning pod pojmem uzdravení?

Pro něho znamená uzdravení očistu. Jestliže se člověk otevře s věřícím srdcem dobré síle, způsobí, že Heilstrom může

proudit do jeho nitra. Všechno nedobré se musí vzdálit. Následuje očista na tělesné i duševní úrovni, během níž jsou fyzické i psychické nemoci přemoženy. Navíc se člověku dostane osvícení, které ho přivede k tomu, aby se duchovně přeorientoval, aby se obrátil k Bohu. Je to ten velký obrat, o kterém pan Gröning mluvil. Tím je proces uzdravení v Gröningově smyslu dějem, který sahá ještě daleko za zbavení se nemoci a může mít i osudový význam pro další životní cestu dotyčného, jestliže je ochoten řídit se i v budoucnosti tímto učením.

Co rozumí lékařství pod pojmem uzdravení?

Uzdravení se dostavilo tehdy, jestliže už není možno prokázat existenci předchozí choroby.

Ovšem i když chybí choroba, její příčina může v člověku dále existovat. Prokázání příčiny nemoci je však závislé na použitých měřících metodách a na jejich citlivosti. Toto bych chtěl objasnit na příkladu, složeném ze tří částí:

Příčina ulcus ventriculi (žaludeční vřed):

1. Internista, který měří obsah kyseliny v žaludku, říká, že příčinou žaludečního vředu je nesprávný poměr mezi kyselinou a ochrannými faktory žaludeční stěny.

2. Psychosomatik, který pomocí svých odborných znalostí analyzuje psychické rozpoložení pacienta, tvrdí, že příčina spočívá v situaci pacienta, která je bohatá na konflikty. Den co den pozoruje na svém pacientu, jakou sílu mají myšlenky a jak starosti a strach mohou zapříčinit nemoci.

3. Pan Gröning vysvětluje, že příčinou žaludečního vředu je zlo. Že je žaludeční vřed něco nedobrého, to potvrdí každý lékař. Ještě jednou bych tu však chtěl zdůraznit, že toto onemocnění, stejně tak jako každé jiné, vychází ze skutečné moci. Každý střízlivě uvažující přírodní vědec se snaží myšlenky na takovou mocnost od sebe odehnat. Odhání tím ovšem jakési pradávné vědění, které bylo v ruchu naší moderní, na výkony orientované společnosti, doslova udušeno. [...]

Boj o zdraví vedou internisté na organické rovině a k přemožení nemoci nasazují léky. Psychosomatik jedná na psychické úrovni. Tady se např. naordinuje autogenní trénink. Pan Gröning tvrdí, že boj o zdraví probíhá na čistě duchovní úrovni. Jako prostředek proti zlu (t.j. nemoci) – volí dobro: Boží Heilstrom. Zdraví a nemoc chápe jako zástupce dobra a zla a proto jim připisuje hluboký význam. [...]

Jestliže se lékařství otevře léčivé síle Boha, bude pak schopno dnešní hranice daleko překračovat. Proto by měli kolegové s ohledem na početné léčitelské úspěchy využívat pro svou lékařskou činnost sílu víry a neměli by se už léčení duchovní cestou uzavírat.“

Matthias Kamp ukazuje ve stejné knize cestu, jak mohou lékaři uvádět svou činnost do souladu s učením Bruno Gröninga:

„Když se tak dívám na ty houfy nemocných, tak mohu sotva uvěřit tomu, že by lékaři měli obavy z toho, že by mohli přijít kvůli Bruno Gröningovi o svou práci. Není to pro lékaře obšťastňující, že učením Bruno Gröninga se mu dostává do rukou něco, co může skutečně při každé nemoci pomoci? Lékař smí za své pacienty ve víře prosit, může se einstellen, aby se nedostavily vedlejší účinky léku, který svému pacientu předepsal. Při těžkých operacích může poprosit o pomoc a vedení a skrze Einstellen na tuto sílu se mu může dostat odpovědí na mnohé otázky. Já jsem dosáhl toho, že člověk začne zase reagovat na svůj přirozený instinkt, na vnitřní pocit, který mu pak pomůže udělat si jasno v mnoha důležitých otázkách.

Bruno Gröning nechce lékařům nic odebírat, naopak jim chce něco dát. Chtěl by jim dát vysvětlení o souvislostech v lidském těle, o duchovním pozadí onemocnění. [...] Lékař, který se na Bruno Gröninga obrátí, bude bohatě obdarován silou a rovněž věděním, o kterém si dnes ještě nedokáže udělat ani představu. A nezaměstnaným se také nestane [...].

Doufám a přeji si, aby se všichni lidé a obzvláště pak kolegové, kteří se o tomto učení dozvědí a kterým je vlastní nezauja-

tost, chtěli přesvědčit, co je vlastně na Gröningově učení pravdivé.“

Archiv Bruno Gröninga

Bruno Gröning založil ještě za svého života vlastní archiv. Jsou v něm shromážděny opisy jeho proslovů, prosebné dopisy, zprávy o úspěchu, články z novin, korespondence a ještě mnohem víc.

Archiv, udržovaný Dieterem Häuslerem, je srdcem celého Kruhu přátel. Odsud je čerpána „duchovní potrava“ pro všechny přátele: Přednášky Bruno Gröninga, prameny o tehdejší době, dobrozdání, podklady procesů, vysvědčení o bezúhonnosti tehdejších přátel atd. Nachází se tu všechno, co slouží k tomu, aby byla vyzdvižena pravda o bytosti a působení Bruno Gröninga a aby mohly být vyvráceny lži a pomluvy z hanobících článků tehdejšího tisku.

Poznatky ve světle spásy

Aby bylo možno přibližovat přátelům učení Bruno Gröninga, vycházejí čtyřikrát do roka bezplatně školící sešity, tzv. školící dopisy. Přátelé v nich podávají zprávy o svých zkušenostech a poznatcích, které nasbírali v době, ve které se zabývali učením Bruno Gröninga.

Thomas Busse sesbíral ve své knize „Poznatky ve světle spásy“ citáty z jednotlivých zpráv těchto školících dopisů. Chce tak dát najevo, „že myšlenkové bohatství Bruno Gröninga se šíří ve stále rozsáhlejších kruzích a vede lidi k duchovnímu procitnutí.“

Zde je několik výňatků:

„Člověk musí svůj život zařídit podle Božích zákonů, jestliže nechce být totálně vydán na pospas zlu!“

„Boží dítě v pravém smyslu tohoto slova se řídí vždy a všude vůlí svého Otce. Čím více lidí bude takovým způsobem žít, o

to dříve vznikne na Zemi ráj, ve kterém bude žehnáno všemu tvorstvu.“

„To dobré, to Boží, se natrvalo prosadí, jak o tom pravdivě říká přísloví: ‘Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.’ Samozřejmě, že až do tohoto okamžiku to bude tvrdý boj, neboť tento velký obrat s sebou ponese velké přeorientování lidstva, vytrhne ho z moci nedobrých zvyklostí, z vlády rozumu, z vlastní ješitnosti a ze všech satanských vlastností. Avšak jenom tak lze dosáhnout spásy.“

“Dobro se nepozná dogmaticky podle jeho vnější formy, nýbrž pouze skrze ducha lásky, jednoty a důvěry.”

“Není správné promlouvat o duchovních sférách, jestliže má vědomí ještě k těmto sférám nemá žádný přístup a jestliže jsem si všechny tyto své (zdánlivé) vědomosti pouze vyčetl, ale neuskutečnil jsem je ve svém vlastním životě.”

“Zapamatujme si dobře toto: Všechny myšlenky neustále zkoumat, se zlem nešpásovat, to znamená, nezapomínat, že zlo má velkou moc! Pamatuujme také, že Bůh má veškerou moc. Bůh je všemocný!”

„Veškerá láska přichází od našeho nebeského Otce. Bez Něho bychom nebyli schopni milovat. On je ten pramen, ze kterého veškerá láska pramení a On je moře, ve kterém veškerá láska končí. On jediný je dárce lásky, od Něho proudí láska do našeho srdce.“

“Věřme z největší hloubi svého srdce, že konečné vítězství dobra nad zlem se na této Zemi dostaví a je to úplně jedno, v jaké formě se tu bude chtít Satan naposled ve své celé brutalitě vzpínat.”

„Zapomeňme už jednou provždy tento druh myšlení, který byl v naší dnešní společnosti běžný. Rozpoznejme v každém člověku to Boží a učme se to čím dál víc milovat a každého si vážit. Jen tak se můžeme dokonale sjednotit s Bohem a s lidmi.“

“S každým novým dnem, s každou novou hodinou můžeme konat dobro nebo zlo. A v tom se odráží osud jednotlivých lidí.”

“Zraněnému srdci je učení Bruno Gröninga pravým balzámem; ztvrdlému, sobeckému srdci je však kamenem úrazu, který se musí odstranit z cesty. Ano, chtěli Bruno Gröninga odstranit z cesty a zdálo se, že se jim to i podaří: zákaz uzdravování, soudní procesy, smrt. Avšak nepočítali s tím, že Boží zákony nelze obejít, že je člověk nemůže vymýtit, když zničí a spálí tělo, ve kterém přebývaly. Ó, ne! Přece jenom se dějí pomoci a uzdravení. Světlo spásy se rozzáří ve svém největším jasu!”

Práce s veřejností

Stejně tak, jako je důležitá péče o přátele a o jejich školení, je nutná i cílená práce s veřejností k tomu, aby se učení dostalo mezi lidi. Poté, co bylo téměř po desítky let naprosto nemožné, aby se Bruno Gröning objevil v médiích, se karta na počátku roku 1989 obrátila. Pro některé noviny a časopisy se stalo třicáté výročí jeho smrti popudem k tomu, aby referovaly o tehdejších „zázračném doktorovi“ a o jeho nynějších přátelích.

Tak byl přes Německou tiskovou kancelář rozšiřován jeden článek Petra W. Fischera, který byl přebírán nejen v Německu, ale i v zahraničí. Noviny „Die Deutsche Zeitung“ v Sao Paulo psaly dne 28.ledna 1989 toto:

„ 26. leden 1989 je třicátým výročím úmrtí Bruno Gröninga.

Čas jeho velkých vyléčení byl v letech 1949-59 mimo jiné v Herfordu a v Rosenheimu, kde se uzdravily tělesně i duševně tisíce lidí, většinou nevléčitelně nemocných.

Bruno Gröning, narozený dne 31. května 1906 v Gdaňsku, není žádným zázračným doktorem, není žádným obyčejným

duchovním léčitelem, je víc! Vyléčení pomocí jeho Heilstromu se dějí i dnes, tak jak to slíbil:

„Každý člověk si bude sám sobě doktorem!

Nevyléčitelné neexistuje!

K dispozici je velký počet lékařsky ověřených důkazů a dokumentací, pocházejících z jeho nynějšího, neustále rostoucího Kruhu přátel.“

Od té doby můžeme neustále nacházet zprávy o Kruhu přátel Bruno Gröninga v novinách a v časopisech. S narůstající měrou projevuje zájem i rozhlas a televize. Pozoruhodné je, že Bruno Gröning prohlásil ještě za svého života:

„Třicet let musí člověk ležet v zemi, než se stane populární!“

Zde ještě další příklady z tehdejšího tisku. Časopis „Die Aktuelle“ referuje v desátém pokračování série „Die Auserwählten - Heilung mit kosmischer Energie“ (Vyvolení – uzdravení pomocí kosmické energie) dne 27.dubna 1991 mimo jiné:

„Své berle jsem odhodila, září Elisabeth Winterová (66) z Blankenbergu u Bonnu. ‚Už je nepotřebuji!‘ Kdo slyší její historii, ten tomu může sotva uvěřit: po celá léta trpěla tato vdova výhřezem plotének. Operace by nebyla nic platná, jak se vyjádřili lékaři. Avšak Elisabeth Winterová se s tím smířit nechtěla. Přes své přátele se dostala ke Kruhu přátel Bruno Gröninga. To se stalo v roce 1987. Dne 23.října minulého roku pak došlo u Elisabeth Winterové k zázraku. ‚V ten večer, když jsem byla ve společnosti celé skupiny, jsem cítila, jako kdyby mnou províval letní větřík. Potom jsem vstala, odložila jsem berle a od tohoto okamžiku chodím už bez nich,‘ vzpomíná důchodkyně.[...]

Mnoha lidem, kteří přicházejí ke Grete Häuslerové do Kruhu přátel Bruno Gröninga, se dostane vyléčení. Grete Häuslerová se přitom považuje pouze [...] za pečovatelku o učení Bruno Gröninga, které tento léčitel zanechal po své smrti v roce 1959. ‚Sama jsem ho osobně poznala a skrze něho se mi dostalo i uzdravení,‘ říká Grete Häuslerová. A rovněž přiznává, že k

němu tenkrát přišla s velkými pochybnostmi. Vlastně to bylo tak, že chtěla před tímto 'šarlatánem' ochránit svou přítelkyni. Dnes je o jeho léčivé síle přesvědčena jako nikdy předtím. Plně stojí za jeho vůdčí zásadou: 'Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí.'

Noviny „NWZ“ Nordenham psaly dne 12.dubna 1991 mimo jiné toto::

“Po léta jsem trpěl latentním pásovým oparem. Lékaři říkali, že s tím už musím žít. Šel jsem k léčiteli a nosil při sobě pořád nějakou lahvičku s homeopatickou medicínou. Ale nic z toho nepomáhalo.’ Tento mladý muž, který v jednom hostinci popisuje před skupinou posluchačů celou historii své nemoci, je členem ‘Kruhu přátel Bruno Gröninga’. Ve společenství tohoto Kruhu se dověděl o Heilstromu a byl pak svého utrpení zbaven.

Jiní členové Kruhu přátel referují o tom, jak byli v tomto společenství zbaveni migrény, která je trýznila po celá léta, jak byli vyléčeni z depresí a těžkých onemocnění páteře. Jeden tu vypráví, že jeho bolesti zmizí, když si na bolestivé místo položí obrázek Bruno Gröninga. [...]

V tento večer se někteří členové Kruhu přátel sešli v hotelu “Hotel zur Post”, aby tu informovali ostatní o společenství a o jejich mistru. Detlef Römer z Nordenhamu toto setkání řídí. Referuje o tom, jak přišel před lety do tohoto společenství jako pochybovačný ateista. Tehdy trpěl těžkým onemocněním páteře, depresemi a pocity méněcennosti. Učení Bruno Gröninga podroboval dva roky zkouškám, desetkrát obracel každé slovo sem a tam. Pak však zažil vyléčení na vlastním těle.”

Překladatelská práce

Už před lety se začalo s překládáním spisů o Bruno Gröningovi do cizích jazyků. Nejprve byla tato činnost omezena pouze na jazyk anglický a francouzský, avšak brzy nato se připojily i jazyky další.

Cizojazyční přátelé se velmi činí, překládají knihy i školící dopisy, aby tak byly zpřístupněny všem jejich krajanům.

Od té doby, co existují společenství i v neněmecky mluvících zemích, jako je Nizozemí, Belgie, Rumunsko, Maďarsko a Polsko, je překladatelská práce neustále obsáhlejší. Možnost duchovního vyléčení skrze Bruno Gröninga má přispět všem lidem k jejich dobru. Není vázána na žádnou národnost ani na žádné náboženství. Všechny aktivity Kruhu přátel mají za základ jedno jediné přání: pomáhat trpícím lidem. V současné době se překládá už do dvanácti jazyků.

Nakladatelství Grete Häuslerové

Krátce před svým úmrtím se Bruno Gröning vyjádřil, že by chtěl napsat knihu. K tomu však už nedošlo, v archivu se zachoval pouze titul této knihy, rozčlenění tématu a jeden odstavec. Roku 1984 se Grete Häuslerová odhodlala k tomu, že knihu ve smyslu Bruno Gröninga napíše sama: „Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning“ (Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho). Titul knihy a její rozčlenění přebrala od Bruno Gröninga a referovala tu podrobně o veškerém dění kolem tohoto zázračného muže.

Když nenašla žádného nakladatele, byla nucena vydat knihu ve vlastním nakladatelství. Tak vzniklo touto jedinou knihou Nakladatelství Grete Häusler. Nyní už se nakladatelství může vykázat velmi bohatým sortimentem knih, kazet, videofilmů i uměleckých pohledů.

Cíl tohoto nakladatelství je definován následovně:

„Nakladatelství Grete Häuslerové si vytyčilo za úkol přiblížit široké veřejnosti osobu a učení Bruno Gröninga a poskytnout všem zájemcům možnost, aby se mohli sami přesvědčit o velké působnosti Bruno Gröninga.“

Grete Häuslerová napsala v úvodu knihy „Tady je pravda o Bruno Gröningovi a kolem něho“ toto:

„Kdo byl Bruno Gröning? Byl to nějaký šarlatán, zázračný doktor nebo muž seslaný Bohem? To jsou otázky, které se po léta objevovaly v tisku pod tučnými titulky a až dodneška si myslí každý vědoucí i nevědoucí, že o tom může diskutovat a že si konečně může o tomto ‘malém Gröningovi’ – jak se on sám označoval – utvořit svůj úsudek. Kdo chce vědět, kdo skutečně Bruno Gröning byl, musí sám hledat možnosti k tomu, aby jeho bytost a jeho působení prozkoumal, jak se praví už v Bibli: ‘Podle jejich činů je poznáte.’“

Všichni spolupracovníci nakladatelství pracují dobrovolně. Za svou činnost neobdrží nikdo žádné peníze. Příjmy slouží k tomu, aby se umožnilo vydávání novinek, nových vydání a pořizování nových zařízení. Jinak by budování tohoto nakladatelství nebylo možné. Mezitím už bylo několikrát zastoupeno na knižních veletrzích, a to nejen ve Frankfurtu. Mezi nakladatelstvím a mezi Kruhem přátel existuje přísná finanční odluka. Nakladatelství je velmi důležitý prostředek k tomu, aby se mohla veřejnost seznamovat s dílem Bruno Gröninga a aby se tak mohlo rozšiřovat jeho učení.

Dílo Bruno Gröninga je dílo lásky k bližnímu. Nikdo na něm nevydělává. Všichni pomocníci pracují dobrovolně bez nároku na peněžní odměnu a výhradně ve svém volném čase. Ke spolupráci je přimělo pouze jedno přání, pomáhat druhým. Celé toto dílo má za cíl, aby ukazovalo cestu všem trpícím, nemocným a chorým, cestu, která vede pryč od bolesti a utrpení a která lidem daruje zdraví. To, co přátelé zažili sami na sobě, si nechtějí ponechat jenom sami pro sebe, chtějí to předávat i druhým.

7. kapitola: Je Kruh přátel Bruno Gröninga sekta?

Kruh přátel Bruno Gröninga je necírkevní společenství, ve kterém je rozšiřována věrouka. Je tedy na místě otázka, jestli se nejedná o sektu. Musí se člověk, hledající zde pomoc, zřít své dosavadní víry, musí se zbavit svých náboženských vztahů, jestliže chce získat přístup do Kruhu přátel?

K této otázce se vyjadřuje Rolf Zachau v knize „Bruno Gröning – uvedení do jeho učení“ takto:

„Zaprvé a především, nejsme žádnou sektou! Nemáme v úmyslu zakládat žádnou alternativní obec k už existující církvi, ani nechceme vytvářet žádná náboženská uskupení. Žádný z těch, kteří k nám přijdou, se nemusí vzdát své dosavadní víry. Neděláme ani žádné přijímací obřady či jiné rituály. Při vstupu není zapotřebí podepisovat žádné prohlášení a ani se tu neplatí žádný pevně určený členský příspěvek. Každý z nás je zapojen do svého běžného povolání a úkoly, týkající se Kruhu přátel, vyřizuje a koná ve svém volném čase a bez nároku na finanční odměnu.“

Nevázanost na žádné náboženství

Působení Bruno Gröninga není vázáno na žádné náboženství nebo konfesi. Nevyžaduje od člověka, hledajícího pomoc, žádné nové náboženské krédo. Spíš naopak: Bruno Gröning radil svým posluchačům, aby zůstávali věrni své dosavadní víře a aby navštěvovali i nadále kostely. Nehraje to vůbec žádnou roli, jestli je člověk křesťan, muslim, jestli je židovského náboženství, hinduistického nebo buddhistického vyznání. Důležité je pouze to, že v sobě má víru v Boha anebo je ochoten tuto víru přijmout.

„Všichni lidé jsou hodni toho, aby jim bylo pomozeno a je jedno, jakého jsou náboženství, jaké rasy nebo jaké národnosti.“

Bruno Gröning vyzýval lidi k tomu, aby si víru vzali k srdci a aby ji přeměňovali v činy. Rozpoznal velmi dobře špatné poměry své doby a věděl, že mnoho lidí má sice víru na jazyku, ale nikoliv v srdci. Proto často říkával:

“Nechodte do kostela (ve smyslu Boží dům, mešita, chrám, synagoga apod.) jenom proto, abyste tady odhrkali své modlitbičky! Ne! Přeměňte ty modlitby, které jste nechali přejít přes své rty, přeměňte je v činy!”

Od lidí vyžadoval, aby svou víru brali navýsost vážně.

“Dokažte, že jste skutečně člověk věřící! Jděte do Božího domu, vroucně se tam modlete! Ne tak, jako tomu bylo doposud, že tam někteří, anebo jich možná bylo hodně, šli jenom proto, aby viděli, co má ten či onen na sobě, aby pak o něm mohli klevetit a ještě jiné špinavosti roztrušovat, co jsem viděl na vlastní oči a slyšel na vlastní uši. Toto by člověk dělat neměl. Když jdete do kostela, tak tam máte Pánu Bohu vroucně za všechno děkovat, za všechno, co dobrého pro nás lidi udělal.”

Protože byl jeho způsob jednání tak otevřený, byl Bruno Gröning pro mnohé lidi velmi nepohodlným vrstevníkem. Především však proto, že tak rozhodně napadal zastaralé zvyky myšlení. Energicky se stavěl proti tvrzení, že nemoc je trestem Božím. S velkou rozhodností zdůrazňoval, že Bůh netrestá. Všechno špatné, co se člověku v jeho životě kdy přihodí, připisoval principu příčiny a následku.

“Každý je svého štěstí strůjcem a co člověk seje, to bude i sklízet.”

Bruno Gröningovi nešlo o to, aby se stavěl do popředí, nebo aby byl veleben a ctěn. Neustále se sám označoval za “malého Gröninga” a vyžadoval od pomoc hledajících lidí, aby se pouze o pravdivosti

jeho slov sami přesvědčili. Následující výroky vyjadřují, co o sobě Bruno Gröning sám soudil:

„Nejsem nic, Pán Bůh je všechno.“

„Kdo měl to velké štěstí, že skrze mne dosáhl zdraví, ten ať děkuje Bohu po všechny časy z hloubi svého srdce. Já jsem pouhý nástroj a služebník.“

„Mám svou vnitřní hrdost, že jsem malým služebníkem Božím.“

„Chci lidem pomáhat k uzdravení, a to tak, že jim ukážu dobrou cestu, jakou může být jenom cesta Boží.“

Odhalená nouze

Vystoupení Bruno Gröninga čtyři roky po ukončení druhé světové války odhalilo, v jaké nouzi a bídě se lidé nacházeli a zviditelnilo je před očima celého světa. Škody způsobené válkou nebyli schopni odstranit ani lékaři, ani duchovní. Dr. fil. A.Kaul píše ve své brožuře „Das Wunder von Herford“ (Zázrak z Herfordu) o tamějších poměrech v červnu roku 1949 toto:

„Tisíce nemocných a postižených přicházejí do malého westfálského městečka, které ve svých zdech skrývá tohoto zázračného doktora. Přijíždějí autobusy, nákladními auty, osobními automobily, železnicí anebo přicházejí pěšky, s koňskými potahy i v nemocničních vozidlech. [...] Lidská bída, která se tu odkrývá, je otřesná a nemá hranic. V okolních zahradách a parcích sedí nemocní, jsou tu lehátka, nosítka, dnem i nocí přicházejí lidé, čekající na uzdravení.[...]

Proudí sem ze všech oblastí Německa, sešli se tu všichni ti beznadějní a obtížení, mladíci i starci, ženy, dívky, děti, lidé všech stavů a společenských vrstev, Američané, Angličané, Belgičané, Švýcaři, Maďaři, Poláci i Romové [...]. Ochrunutí, slepí, hluchí, společnost bídy a utrpení. Chudáci sedící v luxusních autech anebo těžkopádně se pohybující pomocí

berlí. Beznadějní a doufající, unavení a zoufalí, stonásobně, tisícinásobně jen s jedním, jediným přáním: najít tu uzdravení!“

Armádu bídy a utrpení na rosenheimském Traberhofu popisuje Kurt Trampler ve své knize „Die große Umkehr“ (Velký obrat):

„Přihrnuli se sem všichni ti trpící, opuštění, bití osudem, ti s poslední nadějí na útěchu a uzdravení, ti všichni byli žalobci proti epoše materializmu a ve svém utrpení tu vydávali nepopíratelné svědectví o jeho smrtelném selhání. Mnohokrát ranění válkou, vypuzeni ze své vlasti, ponecháni napospas sami sobě v zoufalství a bídě, přicházeli teď ke Gröningovi.[...]

Skutečností se zdály být všechny ty apokalyptické malby středověkých mistrů. To všechno, co se v podobě nevyléčitelných nemocí a ran, duševní zkázy a tísnivého strachu ze života stydlivě ukrývalo v domech před nesoucitou zvědavostí, bylo zde neúprosně a nevyhnutelně viditelné. Ženy a děti s bledými a zkřivenými obličejí, ve kterých hořely ztrápené oči, které už neuměly ani plakat; amputovaní a ochrnutí, neschopní samostatného pohybu; lidé, kteří byli otráсени hroznými nervovými křečemi a kterým stála na zkřivených obličejích pěna, jiní, kterými škubal neutuchající pláč – tak se tu všichni sešli, tak tu byli přineseni: Tisíce a tisíce bez konce.

Dřívější životní síla, štěstí a naděje ležely pošlapány za ostatním drátem zajateckých táborů, pohřbeny pod ruinami rozbořených domů, zůstávaly ve ztracené domovině.

V těchto dnech a týdnech jsem nenašel nikoho, kdo by nebyl nejhluběji dotčen a otrásen touto přemírou bídy a utrpení, které by si kdy kdo v takové hrůze dokázal představit. Kdo mohl hlouběji nahlédnout do onoho bezpočtu prosebných dopisů, ve kterých naříkali nad svým utrpením ti, kteří neměli ze zdravotních nebo z hospodářských důvodů vůbec žádnou možnost vydat se na cestu ke Gröningovi, tomu je jasné, že lidé, kteří tu hlava na hlavě čekali trpělivě po mnoho dnů ve své poslední naději, byli pouze reprezentanti nekonečné masy nemocných, zraněných a zoufalých, která se nachází

všude tam, kde osudy národů určuje válka, státní moc, nenávisť a nedůvěra. Jistě, mezi těmito lidmi bylo i mnoho takových, jejichž nemoci vznikly v období nejhlubšího míru. Avšak většina z lidí, kteří tu hledali pomoc, byli oběťmi vědecky vysoce rozvinutého systému hromadného vyhlazování a už stěží únosného duševního zatížení naší doby.“

Uzdravení je milost

Bruno Gröning poukazoval neustále na to, že uzdravení je dar, že je to milost Boží. I když zákonitosti života praví, že se člověk může s pomocí Boha uzdravit, není samozřejmostí vrátit se jen tak do Božího pořádku, ze kterého předtím vypadl.

„Uzdravený člověk je člověk Bohem pozeňnaný.“

Takové uzdravení je milost, kterou chce Bůh věnovat každému člověku. Není to Boží vůle, aby člověk trpěl. Bůh chce, aby bylo trpícím pomoci. Všude tam, kde je patrné působení Boha, byli to v prvé řadě chudí, nemocní a zatížení, kterým se Jeho pomoci dostalo. Jestliže je člověk ochoten k obratu a k životu v Božím pořádku, dostane se mu pozeňnání v podobě uzdravení.

„Boží vůle je jasná, Bůh chce, aby bylo člověku pomoci, jestliže tento rozpoznal, že ho zlo znehodnocuje. Bůh mu pomoci, Bůh ho povede a Bůh mu také odpustí.“

Žádná sekta!

Závěrem nezbývá než zdůraznit, že Kruh přátel Bruno Gröninga není žádná sekta. Všichni spolupracovníci na tomto díle pracují bez nároku na finanční odměnu, nikdo za svou činnost nedostává peníze. Nejsou vyžadovány žádné finanční příspěvky, vstupní poplatky apod. Kruh přátel není náboženskou společností ve smyslu církevním. Jde v něm pouze o pomoc lidem, kteří jsou v nouzi. Je to v

dnešní době zrovna tak důležité, jako v roce 1949. Nouze dnes není o nic menší.

Nemocnice jsou přeplněny, vzniká stále víc klinik a lékaři jsou přetížení. Objevují se neustále nové choroby, počet sebevražd je znepokojující a hluboká deprese se jako černé mračno rozprostřela nad myslí a city mnoha lidí. Život pociťují už jenom jako utrpení a i přes materiální blahobyt nejsou šťastní.

V době, kdy stíhá jedno Jobovo poselství druhé, je víc než nutné, aby lidstvo začalo přemýšlet o něčem lepším a aby se ve svém myšlení přeorientovalo, aby se obrátilo k Bohu. K tomu chce Kruh přátel Bruno Gröninga přispět svým dílem, když rozšiřuje učení Bruno Gröninga a umožňuje tak mnoha lidem, aby dosáhli skrze Bruno Gröninga pomoci a uzdravení.

„Měl bych vás obelhávat? Měl bych vám říkat, že to záleží pouze na jednom člověku, jako jsem já? Ne, přátelé, to záleží jenom na vás samotných, jak dobro přijmete! Kdy jste schopni ho přijmout? Teprve tehdy, až se sami zbavíte zla, až už nebudete mít se zlem vůbec nic společného. Předtím přijímat nelze! Předtím to možné není! Takže, teď otevřete své srdce a vysypejte z něj opravdu všechno! Pryč se všemi starostmi a se vší nouzí!”

8. kapitola: Zprávy o úspěchu

Základ celého díla Bruno Gröninga tvoří zprávy o nastalých pomocích a uzdraveních. Z nich mohou čerpat pomoc hledající lidé odvahu a také sílu víry.

Lékařská dokumentace

Díky práci lékařské skupiny je už zdokumentován velký počet zpráv o uzdravení. K dispozici jsou akta nemocných a výsledky kontrolních vyšetření. Uzdravení jsou tak dokázané skutečnosti. V jednom Svazku zpráv o úspěchu Kruhu přátel Bruno Gröninga píše lékař Matthias Kamp v roce 1989 o práci tohoto okruhu lékařů:

„Bylo přáním Bruno Gröninga v době, kdy ještě žil, aby se lékaři zajímali o uzdravení, ke kterým dochází v jeho díle. Avšak pro medicínu padesátých let bylo velmi obtížné, aby působení tohoto muže vůbec přijala. Jeho myšlenky a činy byly těmto lidem cizí, protože pravou cestu pro své pacienty viděli jen v ošetřování a podávání léků. Pouze jednotlivci rozpoznali za tzv. zázračnými uzdraveními světlo a pravdu Božího ducha, avšak nespatořovali velkou hodnotu v lékařské dokumentaci. [...]

Řadu let po odchodu Bruno Gröninga domů [Bruno Gröning říkal namísto zemřít „odejít domů“] pořádala a třídila Grete Häuslerová s přáteli dochované zprávy. Od roku 1986 jsou tyto zprávy důkladně prověřovány z lékařského hlediska. Vznikla skupina lékařů, kteří očišťují zprávy z jednotlivých společenství od nesprávných lékařských pojmů a vyjasňují případné nejasnosti. Usilují také o kontakty s ošetřujícími lékaři uzdravených, o získávání lékařských podkladů a následných kontrolních vyšetření.“

Na jiném místě píše Matthias Kamp v roce 1992 o nově vytvořené „Lékařsko-vědecké odborné skupině“:

„V odborné skupině chtějí lékaři a duchovně orientovaní léčitelé mimo jiné nasadit své odborné znalosti k tomu, aby moc Boží síly zpřístupnili člověku, až příliš vázanému k odduchovnělé vědě. Chtějí mu zprostředkovat odvahu a víru samostatně hledat uzdravení na duchovní cestě. Kladou důraz též na to, aby uzdravený člověk následně svou cestu k uzdravení popsal. Dokumentace, z nichž je jasně patrná původní diagnóza i následně konkrétními vyšetřeními potvrzené uzdravení, se stává fundamentem pro duchovní obrat a obnovu člověka.“

Z uzdravení se stává posvěcení

V knize „Unter uns steht EINER, den kennt keiner“ (Mezi námi je JEDEN, kterého nikdo nezná) píše Grete Häuslerová:

„K různým druhům pomoci a k a uzdravením dochází i nadále. Heilstrom je tady. Bůh ho vysílá neustále do všech míst. Je třeba ho pouze přijímat, pak působí.

Kdo ho skrze Bruno Gröninga přijal, to zn., komu se dostalo spojení s obrovskou elektrárnou, může toto spojení praktikovat i nadále. Každý vyléčený je schopen uzdravení dále zprostředkovávat. A tak můžeme my, přátelé, uzdravení a pomoc předávat mnoha dalším lidem. Tisíce se jich denně einstellen na příjem léčivé síly, přijímají ji a ona působí.“⁴⁹

V knize „Das Heil erfahren, das ist Wahrheit“ (Dosáhnout blaho, to je pravda) píše:

„Boj proti zlu je tak prostý: Zlo prostě nepřijmout, věřit na dobro a prosit o pomoc. Bruno Gröning říká: ‚Proste Boha, aby vám pomohl, sám je člověk příliš slabý!‘ To jsem udělala. Zlo ustoupilo a muselo skončit své působení, protože jsem už nevěřila na žádné ‚nevyčísitelné‘, na žádnou nemoc, na žádné starosti ani na žádné neštěstí. Vnitřní boj znamená jen to, že se

člověk myšlenkově od všeho zlého oddělí. A tak se Boží pomoc stane skutečností a člověka se zmocní blaho.

Zmocní se člověka celého, jeho duše i jeho těla. Uzdravení se stane posvěcením. To je nová cesta, kterou nám ukázal Bruno Gröning, abychom mohli znovu nabýt své ztracené zdraví. Proto žil, proto zemřel a my jsme dědicové. Přijměme toto vysoké dědictví, pak se budeme mít na této Zemi velmi dobře!”

Následující zprávy o uzdravení mají podat přehled o působení Bruno Gröninga v dnešní době. Jde výlučně o zprávy dokumentované. Každá z nich je stvrzená podpisem uzdraveného a prošla prověrkou skupiny lékařů.

Vyléčení z astmatu

Robert Busse, 22 let, společenství Schwerin, trpěl od doby svého dětství dýchacími potížemi. Diagnóza zněla: Spastická bronchitida. Potíže se nejprve dostavovaly asi jednou do roka a trvaly při užívání léků (antibiotik) asi dva až tři týdny. V průběhu let však přicházely častěji a častěji.

“V roce před uvedením se dýchací potíže dostavovaly v noci a vytrhovaly mne v podobě záchvatů ze spánku. Dýchání bylo velmi obtížné, vzal jsem si jednu tabletu aminophyllinu (100mg). Asi po hodině jsem mohl ve spánku pokračovat.”

Potíže se však neustále stupňovaly. Od října roku 1989 jsem musel brát silnější léky (theophyllin retard). Avšak k významnému zlepšení mého stavu nepřispělo ani zvýšení dávek na čtyřikrát denně jednu tabletu (po 280mg), ani dvě série antibiotik, které jsem bral po dobu deseti dnů.

“Až do doby uvedení musel užívat čtyřikrát denně dva vstříky allergospasminu (spray) a na noc jednu kapsli aerobinu forte (400mg theophyllin). Tyto léky mne zbavily potíží v případech, že jsem byl vystaven jen mírnému zatížení.

S myšlenkou, že bych měl po celý můj další život brát léky, jsem se nemohl smířit a pokoušel jsem se opakovaně redukovat dávky těchto léků. Jestliže jsem však dobu užití léku třeba o hodinu nebo o hodinu a půl propásl, pocítil jsem to velmi těžkým dýcháním, které mi naznačovalo, že už je nejvyšší čas, abych léky užil."

Na Bruno Gröninga jsem byl upozorněn v červnu roku 1990 u jednoho informačního stánku a rozhodl jsem se navštívit informační přednášku.

"Při informačním večeru jsem okamžitě cítil Heilstrom. Brnělo mi v rukou, na zádech se objevil tah a já jsem přímo cítil obrysy plic. Vzápětí jsem ještě normálně užil své léky.

Příštího dne jsem i přes příjem léků pocítil nedostatek vzduchu a opět "těžké" plíce. Nebyl jsem schopen jakékoliv námahy a po celou dobu jsem proto zůstal jenom sedět. Myslel jsem si, že to asi budou ty Regelungen. To trvalo asi hodinu. Večer jsem si znovu vzal obvyklé léky.

O den nebo o dva dny později jsem spontánně vysadil spray. Nedostatek vzduchu se už nedostavoval. Informoval jsem o tom lékařku. Byla toho názoru, že bych to mohl zkusit, ale v úspěch nevěřila.

Poněvadž jsem měl pořád ještě strach, že by nedostatek vzduchu mohl přijít v noci, vysadil jsem noční léky až o týden později. O několik dnů později se noční dýchací potíže zase dostavily. Myslel jsem jenom to, že to zřejmě budou Regelungen, ještě jednou jsem si vstříkl spray a spal jsem dále.

Od té doby jsem zbaven veškerých dýchacích potíží. Nepotřebuji už žádné léky a jsem schopen jakéhokoliv zatížení. Např. mohu zase rychle a bez přestávky vyběhnout několik poschodí (bydlím ve čtvrtém patře), přičemž to беру po dvou až třech schodech najednou, aniž by se dostavily nejmenší potíže. Toho jsem dříve ani přes užívání léků nebyl schopen nikdy.

Děkuji Bohu, že mi skrze učení Bruno Gröninga daroval toto uzdravení.“

Několikerá lékařská vyšetření v následujících měsících vykazují, že Robert Busse netrpí žádnou chorobou.

Ochrnutí zmizelo

Andreas Ermisch, 36 let, společenství Lübeck, trpěl od roku 1976 ochrnutím levého chodidla. Toto ochrnutí bylo vyvoláno výhřezem ploténky v oblasti bederní páteře. V lékařském komentáři píše Matthias Kamp:

„Při výhřezu ploténky dojde k vyklenutí ploténkové tkáně do morku páteřního kanálu. V tomto kanálu páteře probíhají nervy, které řídí svaly. Tyto jsou pak tlakem vyklenuté ploténkové tkáně poškozeny. Jestliže na nich tento tlak spočívá delší dobu (asi 1 rok), jsou tyto nervy už zničeny a ochrnutí v příslušných svalech, které jsou těmito nervy řízeny, zůstávají trvalá.“

Pan Ermisch o svém utrpení hovoří sám:

„K prvnímu výhřezu ploténky došlo v roce 1976, na to pak následovaly ještě další dva v roce 1977 a po jednom v roce 1979 a 1980. V těchto letech jsem byl po každém výhřezu operován, avšak ochrnutí se odstranit nepovedlo. Potřeboval jsem pro chůzi mimo domov oporu a od operace v roce 1979 jsem musel nosit ocelový korset, který sahal od kyčlí téměř až do podpaždí a měl za úkol udržovat páteř rovnou.“

Výhřezy plotének měly za následek velmi silné bolesti zad. Pan Ermisch se musel vzdát i plavání. Poté, co v roce 1983 došlo k ochrnutí pravé nohy, byl prohlášen 8.září za stoprocentně práce neschopného a v roce 1985 musel jít do předčasného důchodu. Spolu s ochrnutím chodidel byla spojena i necitlivost vnější strany stehna a lýtek.

„V té době byla obě chodidla ochrnutá a až na několik málo bodů byla absolutně bez citu. Prsty jsem nebyl schopen ohýbat směrem nahoru a ani jsem nemohl zvedat chodidla pohybem v kotnících. Na patách jsem nebyl schopen chodit vůbec a jít po špičkách bylo možno jen za velkých těžkostí. Mimo dům jsem se mohl pohybovat pouze za pomoci opěry a délka mých procházek byla omezena na 200m. [...]

Lékaři mi řekli, že s ochrnutím chodidel už musím počítat až do konce života. Po pěti operacích na rozličných univerzitních a speciálních klinikách, které mi nepřinesly žádné vyléčení, lékaři další operace odmítali.“

O Vánocích roku 1983 přišel pan Ermisch do lübeckého společenství Kruhu přátel Bruno Gröninga. Jako výrazně rozumem uvažujícímu člověku bylo pro něho velmi těžké, aby přijal víru. Teprve postupně – dojat ostatními uzdraveními – v něm víra v možnost vlastního uzdravení počala růst. Měl zapotřebí hodně trpělivosti. Regelungen se táhla po celá léta, ale nově získané víry se nevzdal. Dne 12.května 1990 se pak událo nepochopitelné:

„Na konci hodiny společenství, při Einstellen, jsem pojednou pocítil, že mohu pohybovat pravým chodidlem. Od té doby ochrnutí z pravého chodidla zmizelo. Mohu jím pohybovat, jak se mi zlíbí.

Samozřejmě, že jsem si přál plné uzdravení, ale ať jsem o to jakkoli usiloval a se einstellen, nešlo to. A tak jsem to odevzdal a prostě jenom věřil a důvěřoval, že k tomu jednou také dojde.

A stalo se to: V den Nanebevstoupení, dvanáct dnů po uzdravení pravé nohy, jsem z postele vstal došlapem na levé chodidlo. Teď už to ani přesně nevím, ale něco mi stálo v cestě, odsunul jsem to levou nohu na stranu a k mé velké radosti jsem zjistil, že jsem pojednou schopný pohybovat i levou nohou!

Od té doby mohu pohybovat úplně normálně oběma chodidly. Mohu chodit po patách i po špičkách. Už nepotřebuji k chůzi žádnou oporu.”

Od srpna 1990 nepotřebuje pan Ermisch nosit ani korzet. Neurologické vyšetření v listopadu roku 1990 potvrdilo, že ochrnutí zcela zmizelo. Bolesti v zádech a necitlivost v nohou se významně zmírnily. Může teď bez jakýchkoli problémů plavat. Od listopadu 1990 je pan Ermisch opět v plném pracovním poměru a je schopen zaopatřovat svou rodinu z vlastních sil. Komentář lékaře:

“Tak jako i při ostatních z lékařského hlediska vlastně nemožných uzdraveních, nemohu v tomto případě podat žádné vysvětlení, mohu jediné potvrdit skutečnost a mohu povzbudit všechny, kteří jsou ještě v nouzi, aby se sami přesvědčili.”

Artróza ustoupila

Adolf Schmitz, 66 let, společenství Roermond/Nizozemí, trpěl od roku 1972 bolestmi v zadní části hlavy a v oblasti šíje, což byly následky dřívější nehody, jak potvrdil lékař. Diagnóza zněla: cervikální artróza (v oblasti krčních obratlů).

„Proti těmto bolestem jsem dostával injekce. Protože mi nepomáhaly, už jsem je nechtěl. Rovněž masti, které jsem používal, mi nepřinášely žádné ulehčení. Prostředky proti bolesti, které jsem dostal, jsem rovněž přestal užívat, protože mi nepomáhaly. Dostával jsem po sedm let masáže, ovšem také bez zřetelného úspěchu.

Už jsem nemohl téměř ani otáčet hlavou. Jestliže jsem chtěl vidět někoho, kdo stál za mnou, musel jsem otočit celé tělo.

Kromě toho jsem měl kvůli opotřebením neustále bolesti v kolenou. Tyto bolesti jsem měl od roku 1976. Nemohl jsem stát déle, než 10 minut. Můj lékař hovořil o oboustranné gonarthrosis“ (arthroza v oblasti kolen).

V prosinci roku 1990 se pan Schmitz dověděl u jednoho informačního stánku o Bruno Gröningovi a byl uveden do jeho učení.

„Navštívil jsem asi tak pět hodin společenství, když jsem pak v lednu roku 1991 zjistil, že zase mohu otáčet hlavou. Už nemusím otáčet celé tělo, když chci na ulici na někoho zavolat. Kromě toho také zmizely i všechny bolesti.

Rovněž zmizely po třech týdnech i bolesti v kolenou. Byl jsem např. s přáteli Bruno Gröninga ve Weertu, kde jsem stál od devíti hodin ráno až do dvou hodin odpoledne bez jakýchkoliv problémů.“

Krátce nato šel pan Schmitz ke svému obvodnímu lékaři a nechal si udělat kontrolní vyšetření. Lékař konstatoval:

„Prohlašuji tímto, že pan Schmitz trpí už po dlouhá léta chronickými bolestmi, způsobenými osteochondrózou CWK s degenerací disku C5-C6 a silnou spondylózou lumbalis. Později se tyto potíže rozšířily a zasáhly kolena, zatížená gonartrózou. V roce 1982 EMG cervix WK silná spondylartróza C5-C6 s discopatií a zúžení foraminy oboustranně až k torakálu I. Podroboval se po mnoho let terapiím, které nepřinesly žádaný úspěch. Dnes musím říci, že je bez potíží.“

Postižení zmizelo

Eva-Maria Weidigová referovala v říjnu roku 1990 o své dceři Susanne, 26 let, která byla těžce postižená. Její postižení bylo následkem předešlého poškození mozku. V dobrodzání jedné neurologické kliniky bylo toto postižení popsáno takto:

„Tato centrálně nervová porucha mozkové funkce z ranného dětství způsobila několikanásobné postižení ... všech podstatných motorických funkcí.“ Diagnóza: infantilní cerebrální paréza se zdůrazněnou pravostrannou tetraparézou (česky řečeno: ranně dětské poškození mozku s ochrnutím všech údů, vpravo silněji než vlevo).

Jak se to projevovalo? Byla schopná jenom pomalé chůze, chodila po špičkách (koňská noha), chodidla obrácená dovnitř, následkem čehož často padala.

Stěžovala si na slabost v pažích a v nohou, byla schopná ujít maximálně dva až tři kilometry (asi hodinu), pak jí nohy vypověděly. Pravou ruku nebyla schopna zvednout nad hlavu, nemohla si sama mýt vlasy, fénovat je a česat se. Přestože nikdy nemohla hrát tenis, byl její pravý loket po celé roky neustále opuchlý a velmi bolestivý. Lékařsky byl tento stav označen za “tenisový loket” (zánětlivý podrážděný stav základů šlach způsobený silnou námahou v tomto případě při velmi slabé muskulatuře).

V rukou nebyla žádná síla, prsty a klouby ruky byly v natažené poloze, stisk ruky chabý. Ruce mohla ohnout až tak, že se dotýkala špičkami prstů předloktí.

Poškození mozku mělo za následek i křeče (lékařská diagnóza: výrazná pravostranná spastika). které se projevovaly zejména v pravé ruce”.

Často dostala do ruky křeče, když chtěla vzít do ruky nějaký předmět anebo se chtěla něčeho přidržet. Z tohoto důvodu mohla psát pouze za značné námahy. Ve škole při psaní diktátů musela často slova vynechávat, protože potřebovala nějakou dobu k tomu, aby si její ruka odpočinula a křeče přešly.

“Rovněž jí často vyskakovala pravá kyčel (tzv. subluxace) [...] Působilo jí to silné bolesti a teprve po náhlém pohybu se kloub opět vrátil na správné místo. Pravou nohu mohla ohýbat v kyčelním kloubu jen omezeně (asi 30-40 stupňů), když ji ohnula víc, dostavily se bolesti. Výše než 30 centimetrů od podlahy ji vyzvednout nemohla.

Vlivem těchto ochrnutí se u ní v průběhu let vytvořila kulatá záda (lékařská diagnóza: značná slabost držení těla s fixovaným zakulacením zad). Chodit mohla pouze v předklonu, hlavu otočila jen k rameni a brada se ramene dotýkala.

Následkem mozkového poškození trpěla Susanne až do doby uvedení poruchami rovnováhy (ze strany lékařů to bylo označeno za výraznou statickou a dynamickou koordinační poruchu). Stačil lehký náraz k tomu, aby spadla. Padala vždycky na pravou stranu, což způsobovalo poškození menisku v pravém koleně. Toto koleno bývalo většinou napuchlé, což doprovázely neustálé bolesti.

Trpěla rovněž výraznými deformacemi chodidel (lékař ortoped: artopatie obou kloubů chodidel a předních chodidel při výrazně příčně ploché noze a snížené klenbě chodidel-oboustranně). Musela kvůli tomu nosit pouze širokou obuv, do normální obuvi se její noha nevešla. Samozřejmě, že taková deformace nohou ji působila bolesti při chůzi.

V počítání byla velmi slabá. Trpěla neurózou žaludku a rovněž různými druhy strachu, např. strachem ze tmy, z bouřky, z výtahů, z různých změn, z toho, když musela být sama, z jízdy vlakem a z cizích lidí.

Poté, co se paní Weidigová s dcerou na začátku listopadu dověděly z novin o Bruno Gröningovi a přišly do kontaktu s Kruhem přátel, začalo docházet v těle Susanne ke změnám. Matka popisuje jejich průběh takto:

„V sobotu dne 11.11.1989 se dostavil na pravé ruce v loketním kloubu pocit pálení a tato část paže byla ztuhlá. Potom tento tenisový loket, kterým trpěla po dobu třinácti let, zmizel a Susanne mohla od té doby volně pohybovat celou pravou paží a mohla udělat to, co předtím po dlouhé roky nemohla: zdvihnout paži až nad hlavu. Susanne to postřehla sama a sdělila mi to. Kromě toho mohla Susanne vládnout svými rukama s mnohem větší jistotou. Jejím pažím se dostávalo čím dál větší síly, byly čím dál pevnější. Už nebyla schopná převracet prsty rukou směrem dozadu, kloub ruky byl pěkně napjatý a pevný.

Její stisk ruky, dříve velmi ochablý, se zpevnil. Ruce může opět dokonale ke všemu používat. Ochrnutí paží a křečovitost

pravé paže, to všechno je prostě pryč! K žádným křečím už nedochází. Nemá už ani žádné potíže při psaní. [...]

Toto všechno se událo ještě před tím, než došlo k uvedení, řídily jsme se pouze pokyny paní Betteové a einstellen jsme se na Heilstrom.

Při uvedení v pondělí dne 13.11.89 měla Susanne v obličejí pocit necitlivosti a silné bolesti v obou nohou a v chodidlech. Potom se dostavily ještě bolesti hlavy. Byly jsme schopné věřit tomu, že tyto bolesti jsou regulační bolesti, které vedou k uzdravení."

Příštího dne mohla Susanne ohýbat a zvedat nohy bez jakéhokoli omezení a normálně chodit. Kyčelní kloub už od té doby nikdy nevyskočil. Všechny pohyby může provádět bez bolesti. Po krátkých 'Regelungen' zmizela dokonce i kulatá záda. Hlavou může zase otáčet a bradu zvedne až nad rameno.

"Pak se opět dostavily regulační bolesti v chodidlech. Přestála je však ve víře a v důvěře ve slova Bruno Gröninga a když bolesti dozněly, bylo už na otisku nohy ve sněhu možno rozeznat, že má úplně normální chodidlo, které je správně vyklenuté. Její staré boty jsou jí dnes příliš velké. Může nosit dokonce velmi špičaté westernové kozačky, které jí dříve byly příliš úzké.

Pryč jsou rovněž poruchy rovnováhy. Týden před tím, než jsme se z novin dověděly o Bruno Gröningovi, chtěla přejít přes jednu kládu na dětském hřišti. Musela jsem ji podpírat a pevně držet. Její přání tehdy bylo: Jednou bych to chtěla zvládnout úplně sama!

Přesně tři dny po uvedení běžela poprvé po této kládě úplně sama. Od té doby zmizely i problémy s držním rovnováhy.

Téměř všechna tato uzdravení se udála v prvních čtyřiašedesáti hodinách po uvedení do učení.

Zmizelo ochrnutí v nohou a Susanne dnes vydrží čtyř až pětihodinovou chůzi, dokonce i do kopce. Počítá snadno a rovněž zmizela i ostatní zatížení.

Dne 19.11. obdržela Susanne během své první hodiny společenství uzdravení z neurózy žaludku. Od začátku hodiny až do jejího konce musela neustále říhat. Ale pak už tyto žaludeční potíže nikdy neměla. [...] Na místo strachu se dostavily pocity jistoty a radosti, které u ní vůbec neznám. [...]

Nejsem schopná to vůbec pochopit, co se v tak krátké době s mým dítětem stalo. Z lékařského hlediska platila za těžce postiženou a s jejím uzdravením se za jejího života už vůbec nepočítalo, neboť mozkové buňky nejsou schopny obnovy, jak se říká.

Po celé desítky let byla postiženou osobou, byla odepsána společností na základě svých očividných tělesných poruch. V průběhu nejkratší doby se za pomoci Heilstromu úplně uzdravila. Lékař, kterého jsem v listopadu roku 1990 navštívila kvůli kontrolnímu vyšetření, nebyl schopen pochopit, co se s mou dcerou stalo. Při kontrolním vyšetření jejího těla nenašel sebemenší poruchu a ve své zprávě píše mimo jiné: 'Je to úžasné, když zjišťuji tuto obrovskou změnu.... Tehdejší jasně přítomnou tetraparesi už není možno zjistit... Mohu potvrdit jenom jedno: pacientka je toho času zdravá a nepotřebuje žádnou terapii.'

Děkuji Bruno Gröningovi a Bohu Otci z hloubi srdce za toto velké dění."

Čekání se vyplatilo

„Musím oživit to, co bylo dávno mrtvé. Nepocítí se to vždycky ihned, že se nastěhoval nový život. Často se musí dlouho čekat, ale pak to přijde znenadání – pokud ovšem člověk mezitím nedopustí, aby ho ovládl zlý duch pochybností a slabé víry.”

Pravdivost těchto slov Bruno Gröninga zažila Renate Opitzová, 36 let, společenství Wegberg. Podává zprávu o tom, jak u ní došlo

vlivem dlouhého užívání antikoncepčních pilulek k vynechání měsíčního krvácení.

Tyto antikoncepční pilulky brala pravidelně od šestnáctého roku. Ve věku dvaadvaceti let pak zjistila, že její perioda vynechala a musela být tedy navozena pomocí léků uměle. Nikdo jí nebyl schopen pomoci.

“Žádný z lékařů se nenamáhal, aby zjistil příčinu tohoto stavu. Protože si sami nevěděli rady, odbývali to tvrzením, že dokud nemám přání mít děti, je toto řešení docela pohodlné.

Jeden lékař, když se dověděl, jaké pilulky jsem to vlastně po léta brala, se zděšením prohlásil, že jsou příliš silné a normálně se předepisují jen korpulentnějším ženám, které mají už několik dětí. Já jsem tehdy vážila necelých padesát kilo.”

Lékař, který mě ošetřoval naposledy, prováděl měsíční kontroly stavu hormonů, nemohl však nic najít a obával se, že bude nutná operace. Při jednom z mnoha vyšetření se znepokojením zjistil, že se má děloha začíná stahovat. V roce 1982 mi byla po dobu několika měsíců v pochvě měřena teplota. Výsledek: Nebylo možno zjistit žádnou ovulaci. Lékař tedy uvedl diagnózu: primární sterilita.

V říjnu roku 1982 navštívila Renate Opitzová poprvé hodinu společenství Kruhu přátel Bruno Gröninga. Přijala víru v to, že Heilstrom nepořádek v jejím těle urovná a že jí pomůže.

“Přestala jsem pak brát léky a věděla jsem, že vynechávání menstruace jsou teď Regelungen. Avšak po dobu celých pěti let se nedělo nic. Mnohdy přicházely i myšlenky pochybností a věřit nebylo lehké. A potom jsem měla rozhovor s jedním přítelem Bruno Gröninga, který mi dal zase hodně síly k tomu, abych mohla všechno odevzdat a nadále věřit a důvěřovat, že všechno bude zase uvedeno do pořádku.

A tak jsem po celých těchto pět let nikdy od své víry neustoupila a neustále jsem se zabývala učením Bruno Gröninga a řídila jsem se jeho slovy. Všechno jsem odevzdala a vůbec už jsem na toto zatížení nemyslela. Kdo se jeho slovy řídí, ten je nakonec úspěšný.

O svatodušním pondělku roku 1987 jsem směla dosáhnout uzdravení. Poprvé se u mě zase objevilo slabé krvácení. Bylo pro mne jako zázrak. Jsem uzdravená! Od té doby mám zase pravidelně periodu.

Čekání se tedy vyplatilo. Nikdy nesmíme být netrpěliví a nikdy se nesmíme vzdát víry.”

V roce 1988 se Renate Opitz vdala a na začátku roku 1989 potvrdily výsledky měření teploty v pochvě, že opět dochází k ovulaci. O něco později otěhotněla. Dnes je matkou dvou dětí a je přešťastná, že se jí smělo dostat tak velké pomoci.

Pro Boha není nic nemožné

V roce 1949 nadepsal reportér novin „Süddeutsche Sonntagspost“ svůj článek titulkem:

„Herford cílem tisíců! Zůstává mi nad tím rozum stát! Bruno Gröning uzdravuje ochrnuté, slepé, němé ...

3 hodiny ráno: Ze dvora přichází zpráva, že se jeden ochrnutý náhle postavil. Pospíchám tam. Adelbert Schneider z Derschlagu, po dobu tří let absolutně ochrnutý na dolní polovinu těla, za podpory své mladé manželky vstal a šel asi dvacet metrů.

„Už před hodinou jsem pocítil brnění v nohou brnění“, vypráví. „Po dobu těchto tří dnů, co tu sedím, se soustřeďuji pouze na jednu jedinou myšlenku: Gröning mi pomůže. A teď k tomu došlo. Děkuji Pánu Bohu!“

V tuto noc a pak ještě následující soboty jsem si mimo jiné poznamenal následující uzdravení, všechna v přítomnosti Gröninga:

Cäsar Zilinski z Lottinghofu, který byl následkem špatného oběhu krevního ochrnutý na levé noze a na pravé paži, úplně uzdraven během tří minut. Regina Schmidt, 14 let, z Porze, ochrnutá po dobu jedenácti let, je pojednou schopná pohybo-

vat zase ztuhlou nohou. Albina Straußová z Mindenu, trpící těžkou cukrovkou, nervovým a srdečním onemocněním, po léta ošetřovaná v sanatoriích, podle nálezů z klinik nevléčitelná, je zase schopná stoupat po schodech: ‚Cítím se teď moc dobře‘, říká.

Willi Horstmann ze Schlangenu, na levé oko slepý, je schopen pojednou rozeznávat tmavé a světlé prostředí a o něco později vidí úplně normálně.“

To, co se tehdy prohlašovalo za zázraky, o čem běžely zprávy po celém světě, co postavilo statisíce lidí na nohy a donekonečna zaměstnávalo jejich myšlení, označil Gröning za samozřejmost.

„Není to žádný zázrak, člověk vstupuje zase do Božího pořádku, jestliže vejde do spojení s Bohem.“

„Moje uzdravovací činnost spočívá v síle, která působí na základě vnitřního Božího pořádku přírody a ne na základě porušování přírodních zákonů. Člověk by ji neměl pak ale nazývat zázrakem jen proto, že ji není schopen na základě dnešního stavu vědy vysvětlit.“

Bruno Gröning zpřístupňoval tyto přírodní zákony, na kterých spočívají jeho uzdravení, velmi jednoduchými slovy všem lidem. Každý je může sám pro sebe využívat. Přitom reagovalo každé lidské tělo na tuto Boží sílu individuálně. Tak lze vysvětlit, že u někoho došlo k uzdravení během několika minut nebo dnů, - jak tomu bylo např. u Susanne Weidig -, u jiných však bylo zapotřebí delší doby Regelungen, jako v případě Andream Ermische nebo Renaty Opitzové.

Úspěch za úspěchem

Dále bych chtěl některé ze zpráv o úspěchu podat ve zkrácené formě, aby se mohl počet uzdravení ukázat ve své velikosti.

Jutta Röderová, 31 let, společenství Sársko, referovala v únoru roku 1990: uzdravení z nespavosti, trvající po dobu patnácti let, z

depresí, které měly svůj počátek už v ranném mládí a z po léta trvající trvalé dráždivosti očí proti neonovému světlu.

Anke Helsperová, 25 let, společenství Wegberg, referovala v lednu roku 1990 o uzdravení z akné, které u ní trvalo po dobu více než jednoho a půl roku.

Peter Grommes, 27 let, společenství Eupen/Belgie, referoval v březnu roku 1990 o zmizení bradavic a v červnu 1988 o uzdravení z těžkých potíží v tříse, kterých se nebylo možno zbavit ani masážemi. Protože mu nic nepomáhalo, mělo se sáhnout k metodě, která je používána u padesátiletých pacientů. Poté, co poznal učení Bruno Gröninga a začal přijímat Heilstrom a víru v Reglungen, bolesti od března 1988 zmizely.

Wilfried Ruhland, 44 let, společenství Sársko, trpěl od svého čtvrtého roku života sennou rýmou a byl kvůli tomu sedmkrát v lázeňském léčení u Severního moře, což mu však uzdravení nepřineslo. Měl rovněž bronchitis, což bylo podmíněno touto sennou rýmou. Od čtyřiatřicátého roku života trpěl poruchami srdečního rytmu. Všechna tři zatížení a k tomu ještě sklony k větší konzumaci alkoholu mu byly odebrány pomocí Bruno Gröninga. Už nemá vůbec žádné potíže a dnes je z něho vyrovnaný člověk.

Frieda Stoiberová, 60 let, společenství Mnichov, referovala v červenci roku 1990:

„V roce 1980 mi zjistili rentgenovým snímkem artrózu kyčelních kloubů. Při delší chůzi jsem v obou kloubech dostávala bolesti. Od roku 1987 jsem v těchto kloubech měla bolesti ve dne i v noci. [...] Lékař mi radil už v roce 1987, abych si nechala nasadit protézu.“

Potom, co se v říjnu roku 1989 dověděla z jednoho časopisu o Bruno Gröningovi a v listopadu byla uvedena do jeho učení, zažila při vánoční oslavě v Mnichově uzdravení:

“Byla jsem schopná sedět pět hodin bez bolestí! Napřed jsem si to vůbec ani neuvědomovala, až když jsem seděla v podzemní dráze, tak mě teprve napadlo, že už vlastně nemám žádné bolesti. Vykřikla jsme radostí, až se na mě lidé začali dívat! Po

celou dobu, kdy jsem běžela k zastávce podzemní dráhy, jsem neměla vůbec žádné bolesti! Nemohla jsem to vůbec pochopit.

Od té doby už nemám žádné bolesti, mohu se normálně pohybovat, mohu se zvednout z polohy vleže a to bez jakékoliv bolesti! Jsem úplně zdravá!”

Richard Sachs-Jürgens, 84 let, společenství Hannover, nebyl v době, kdy se dověděl v květnu roku 1989 na informační přednášce o Bruno Gröningovi, téměř vůbec schopen napnout prsteník pravé ruky. Lékař hovořil o tom, že ohýbač a napínač prstu srostl vlivem zánětu šlachové pochvy.

“Tak to došlo tak daleko, že jsem nakonec nebyl schopen pohybovat už ani celou rukou. Mohl jsem ji sice zavřít, ale pak už jsem ji neotevřel. Prsteník byl absolutně ztuhlý a zůstával neustále v uzavřené poloze. Uvnitř dlaně jsem cítil hlízovité ztvrdliny, které měly být podle názoru lékaře odstraněny operativně. Ale moje antipatie k chirurgům a jejich nožům tento zákrok neustále oddalovala. A kromě toho mi nemohla být poskytnuta žádná záruka úspěchu.”

Při vánoční oslavě společenství v Hannoveru mu dala Grete Häuserová malou fotku Bruno Gröninga s radou, aby si ji položil na ruku, což taky udělal.

“Za dva dny jsem postřehl, že zase mohu držet hůlku. Pořád ještě to bolelo, ale postupně se to zlepšovalo, přičemž se ještě o Vánocích dostavily silné bolesti – jako očista. Tak to chci pojmenovat. Teď už mohu ruku bez námahy otevírat i zavírat.

Děkuji za to tisíckrát!”

Zprávy o uzdravení v tisku

Rovněž tisk, informující o dění v Kruhu přátel, klade velký důraz na zprávy o uzdravení. Časopis „Goldene Gesundheit“ (Zlaté zdraví) z roku 1991 psal ve svém červencovém vydání např. toto:

„Co říkají uzdravení?

Karin Teipelová (47) z Meschede: ‚Po dobu šestnácti let jsem trpěla střevní chorobou Crohnovou nemocí. Během tří operací mi byl vždycky odstraněn kus střeva. Víru v Boha jsem už ztratila. Před třemi lety mě jedna přítelkyně přivlekla do hodiny společenství Bruno Gröninga. Byla jsem nanejvýš skeptická, ale přesto všechno jsem cítila takové zvláštní brnění po celém těle. Příštího dne jsem poprvé za těch šestnáct let neměla průjem. O čtyři měsíce později jsem vysadila všechny léky. Jsem uzdravená. Potvrdili to i lékaři.‘

Pro Karin Teipelovou a všechny ty, kteří byli skrze Bruno Gröninga uzdraveni, neexistuje žádná pochybnost: Bruno Gröning uzdravuje i dnes z onoho světa.

Ferdinand Duwe (43) z Lennestadtu trpěl od svého patnáctého roku života chronickým zánětem žaludeční sliznice. V osmnácti letech byl u něho diagnostikován první žaludeční vřed. Nakonec mu měl být odňat celý žaludek. V roce 1988 ho vzal kolega z práce do společenství Bruno Gröninga. Okamžitě pocítil Heilstrom a od tohoto okamžiku je zdravý.

Jutta Schneiderová (27) z Lennestadtu měla po dobu čtrnácti let neurodermitis. Mimořádně těžce byly svědivou vyrážkou postiženy paže a lýtka. Této mladé paní nic nepomáhalo. V říjnu roku 1989 četla něco o Bruno Gröningovi v jednom časopisu. Navštívila pak hodinu společenství a během půl roku byla uzdravena.”

Časopis „Neue Wochenschau“ (Nový přehled týdne), Vídeň, referoval dne 27. listopadu 1991 toto:

„Učení zázračného léčitele Bruno Gröninga působí i po jeho smrti. Nemocní, kteří na ně věří, se uzdravují. Časopis Wochenschau se sám o těchto velkých úspěších přesvědčil. [...]

‘Po dobu několika měsíců jsem měla intenzivní bolesti, které vycházely z ramenního kloubu a vystřelovaly až do paží a do oblasti krční a hrudní páteře’, říká Margit Hitzenthalerová z Linze. ‘Bylo to tak strašné, že jsem mnohdy nemohla ani psát.

Po napsání jednoho řádku jsem musela odložit pero a čekat tak dlouho, až ta nejhorší bolest ochabne. Avšak příjmem Heilstromu při hodinách společenství Kruhu přátel Bruno Gröninga bolesti den za dnem slábly, v oblasti ramen zmizely dokonce během jedné noci!

Jakkoli neuvěřitelně to zní, není to zdaleka ojedinělý případ. Rovněž Peter Schlager z Faistenau zažil zmírnění svých bolestí skrze léčivou sílu Bruno Gröninga: 'Asi po dobu dvanácti let jsem trpěl velmi silnými bolestmi hlavy, že jsem kolikrát nebyl schopen jet ani do práce, protože jsem se nemohl udržet na nohou. Navštívil jsem kvůli tomu několik lékařů i léčitelů, ale nikomu se nepodařilo najít příčinu těchto bolestí ani je odstranit.

Rovněž moje manželka trpěla po dlouhá léta velmi silnou pylovou alergií. Už krátce po první hodině společenství se dostavilo neuvěřitelné: Jak moje paní, tak já, jsme byli během nejkratší doby těchto bolestí zbaveni. Náležím s mou rodinou už velmi dlouho tomuto Kruhu přátel a velmi se z toho těším, že tu jsem.' [...]

Rovněž Maria Aichingerová (72) z Vídně referuje něco velmi dojemného. Před čtrnácti lety musela být operována kvůli rakovině. Metastázy v jejím těle způsobily, že už vůbec nemohla natáhnout pravou ruku a taky s ní nebyla schopná pohybovat. Avšak když jí jedna její přítelkyně sdělila o Kruhu přátel a vzala ji s sebou, mohla zase načerpat naději. Už v první hodině společenství začala zase pohybovat prsty! 'Bylo to neuvěřitelné. Dnes sice nejsem ještě dokonale uzdravená, ale je tu vidět podstatné zlepšení. Cítím se zase mnohem lépe a víra, že všechno bude zase dobré, mi dává sílu.'

Stále více pozitivních zpráv k nám dochází rovněž z Německa: Tak nám píše např. paní Christa Fortmannová, že se nacházela ve velmi zlé situaci. 'Chronické trávící potíže a překyselení celého organismu způsobily, že jsem byla ze života úplně zoufalá. Podle lékařské diagnózy nebylo vyloučeno ani riziko rakoviny. A pak jsem směla zažít to, že Heilstrom v nejkratší době zase zaopatřil duši vši energií, které se jí

předtím nedostávalo; neboť nemoc je podle mého názoru absolutní nedostatek energie. Uzdravování těla následovalo poznenáhlu, ale pevná víra v Boží všemohoucnost mi to všechno umožnila.”

Bolesti ustoupily

Willi S., 43 let, trpěl od nejútlejšího věku bolestmi zad. V patnáctém roku života mu diagnostikoval lékař Scheuermannovu nemoc. Opotřeбенí páteře bylo čím dál větší a ani pět lázeňských pobytů nevedlo ke zlepšení.

„V průběhu let byly bolesti stále silnější. Nejsilnější byly v oblasti bederní páteře a vystřelovaly do výše až mezi lopatky. Doprovázely mě bez ustání, každý pohyb zad vedl k jejich zesílení. Musel jsem chodit v poloze nakřivo, narovnat se do vzpřímeného postoje jsem kvůli těmto bolestem vůbec nebyl schopen.

Před dvěma lety mi bylo přiznáno snížení pracovní schopnosti na třicet procent.“

Chybná poloha kyčelního kloubu a poškození v oblasti bederní páteře způsobily bolesti v pravé noze, proti kterým bral čípky a tablety. Operaci na radu lékaře odmítl. Stehno bylo v posledním roku úplně bez citu. Dále trpěl vlivem tzv. tenisového lokte velmi silnými bolestmi pravé paže.

V dubnu roku 1989 byl uveden do učení Bruno Gröninga.

„Na zpáteční cestě se dostavily tak strašné bolesti v koleně, že jsem musel nechat řídit auto manželku. V pravé noze jsem už neměl vůbec žádný cit, takže jsem s ní už nemohl nijak reagovat. Ale od té doby všechna má zatížení jakoby odvál vítr. Už nemám žádné bolesti zad a jeden den po uvedení už dokázal sám překopat celou zahradu, vozil jsem naplněná kolečka a po hodiny jsem pracoval v ohnuté poloze.

Nemám už žádné bolesti, nepotřebuji už vůbec žádné tišící prostředky, koupele či masáže a ani jiné lékařské ošetřování.

Od té doby se nápadně změnilo i mé držení těla. Napřímil jsem se a jsem teď asi o dva až tři centimetry vyšší. [...]

I noha je úplně v pořádku. Stehno už není necitelné, v noze už nemám žádné bolesti a jsem schopen celou nohou zase normálně pohybovat.

Syndrom tenisového lokte od doby mého uvedení zmizel. Neměl jsem při tom ani žádné Regelungen. Rovněž mohu normálně a bez bolestí pohybovat paží. [...] Jsem prostě zdravý a svobodný člověk. Za to děkuji Bruno Gröningovi.“

Podle činů poznáte je

Toto je pouze krátký náhled do obrovského počtu uzdravení, kterých bylo dosaženo skrze Bruno Gröninga. Od roku 1988 vydává Kruh přátel Bruno Gröninga pro své členy pravidelně obsáhlý svazek zpráv o úspěších. V roce 1989 dostala veřejnost v knize „Das Heil erfahren, das ist Wahrheit“ (Zažít uzdravení, to je pravda) první soubor lékařsky dokumentovaných zpráv o uzdravení. Téměř všechny knihy, vycházející v nakladatelství Grete Häuslerové, obsahují zprávy o úspěších. K uzdravením dochází i nadále, teď, neustále a všude. Působení Heilstromu nezná žádných hranic.

To, co v roce 1949 začalo nepochopitelným děním na herfordském Wilhelmově náměstí, trvá až do dnešních dnů a nikdy to neskončí. Dokud člověk bude Bruno Gröninga s věřícím srdcem prosit o pomoc, bude Bruno Gröning při něm a pomůže.

Bůh pro člověka určil zdravý a šťastný život. Je úlohou Bruno Gröninga, aby lidem takový život umožnil. Není ničím jiným, než služebíkem Božím, který tuto úlohu plní s veškerou odevzdaností a takto ji bude plnit i nadále. Nikdo mu nemusí lichotit ani jeho působení přikrašlovat. Byl člověkem, jako jsme my všichni, ale přesto byl docela jiný. Byly mu dány schopnosti, před kterými se v

Rosenheimu na Traberhofu ve velké úctě klaněli dokonce i indiští mistři.

Matthias Kamp píše v knize „Bruno Gröning - Einführung in seine Lehre“ (Bruno Gröning – uvedení do učení) toto:

„Podle činů poznáte je ... Tato slova mi často přicházela na mysl. Činy tohoto muže byly: pomáhat, pomáhat, pomáhat. (...) Dokázal mi, že Bůh žije. Filozofové, lékaři, vědci a výzkumníci, kteří Jej uvedli v zapomenutí, ti všichni by se měli podívat na tohoto muže, který v Rosenheimu roku 1949 mluvil před tisíci lidmi, kteří se uzdravovali.“

Grete Häuslerová píše v téže knize na jiném místě:

„Je to všechno neuvěřitelné, ale pravdivé. Boží působení skrze Bruno Gröninga je úžasné, nádherné a nekonečné, protože to není nic, co by pocházelo z člověka. Bruno Gröning řekl už v Herfordu:

„Žádný člověk není schopen způsobit zázrak, ani konat to, co tady vidíte.“

Bruno Gröning stále znovu opakoval:

„Žádný člověk není schopen uzdravovat. Toho je schopen pouze Bůh!“

III. ČÁST

NABÍZÍ BRUNO GRÖNING MOŽNOSTI ŘEŠENÍ AKTUÁLNÍCH PROBLÉMŮ NAŠÍ DOBY?

Jako „zázračný doktor z Herfordu“ vzbuzoval Bruno Gröning v roce 1949 na celém světě pozornost. Všude, kde se objevil, docházelo k uzdravením. Rovněž v dnešním Kruhu přátel jde v první řadě u uzdravení. Avšak: lze vůbec působení Bruna Gröninga omezit pouze na tuto oblast? Nepodcenili bychom tak jeho poslání a neredukovali bychom ho na pouhého „zázračného léčitele“?

Podle jeho vlastního vyjádření činí uzdravení pouze pět procent jeho působení. Skutečná dimenze jeho poslání je zřejmá z následujících slov:

“Má činnost a mé působení slouží jedině k tomu, aby byli všichni lidé této Země přivedeni na správnou cestu, na cestu Boží.”

Velmi vysoký požadavek! Jakým způsobem jej lze ospravedlnit a oddůvodnit, to mají ukázat následující kapitoly.

9. kapitola: Vše se vrací do pořádku

Skrze Bruno Gröninga se lidem dostalo nejenom uzdravení tělesného, ale také uzdravení z duševních utrpení. Různé strachy, deprese, mánie a závislosti zmizely. Mysli se zmocňovala radost ze života, vnitřní vyrovnanost a naděje. Člověk se zbavil všeho zla a dokáže prožívat zase rajský, slastný prapůvodní stav. Do rozbitých manželství se vrací harmonie, ateisté přicházejí k víře a ve všech důležitých oblastech života lze zažívat Boží pomoc.

Pocit bezpečí místo strachu

Grete Wesselsová, 39 let, společenství Bochum, trpěla po dobu dvanácti let mučivými stavy strachu a depresemi. V červnu roku 1990 podala zprávu o tom, jak se její životní dráha obrátila k dobremu.

„Od roku 1977 to se mnou šlo velmi rychle z kopce. V lednu mi zemřel otec, což jsem nedokázala vůbec zpracovat. Už po nějakou dobu jsem žila se svými dvěma dětmi odloučeně od svého manžela a byla jsem tedy na všechno sama. Smrt mého otce mě zatěžovala do tak velké míry, že mi všechny denní rodinné a pracovní povinnosti přerůstaly doslova přes hlavu.

Chtěla jsem všem dělat po vůli a navíc jsem do sebe vpouštěla ještě všechno utrpení, kterého jsem byla svědkem v zaměstnání; dělala jsem noční služby v jednom domově pro psychicky zatížené lidi. Byla jsem absolutně přetížená.

V červnu roku 1977 jsem se nervově zhroutila. Dostavily se stavy strachu, obzvláště ve tmě a trvalý pocit závratě spojený s nevolností. Tyto pocity přicházely opakovaně společně se stavy strachu, obzvláště když jsem udělala pár kroků přede dveře a dostala panický strach, že v žádném případě nezvládnou cestu zpátky. Rovněž když jsem byla konfrontována s něčím nedobрым nebo jsem byla v něčem vystavená kritice, začal

se u mě tento „kolotoč“.Závratě byly tak mým téměř stálým průvodcem po dobu dvanácti let.

K tomu se přidružily deprese a všechno bylo den ode dne horší. Závratě byly mnohdy tak silné, že jsem sama nemohla dojít ani na toaletu.

Na práce v domácnosti jsem od té doby nemohla ani pomyslet. Veškerou práci v domácnosti včetně nákupů vyřizovaly mé děti, protože já už jsem si netroufala vyjít ani sto metrů před dům. K tomu pak přistupoval pocit strachu, že nedokážu jít ani dopředu ani dozadu. Začala jsem se na celém těle třást, puls se zrychlil na doraz, zradil i oběh krevní, takže jsem byla na pokraji bezvědomí.

V této době (1977) jsem se už úplně vzdala i řízení auta.

Když se tento strach dostavil, a to bylo denně, nemohla jsem dojít ani k telefonu, abych si vyprosila pomoc dětí a jako záchranu před touto nesnází spolknout tabletu tavoru. Myslela jsem si, že bez těchto tablet musím umřít. Byly mým stálým průvodcem, kdekoli jsem se nacházela. V průběhu let se dávky stupňovaly na 3-4 tablety za den a často ještě jedna v noci.

I když jsem se v zaměstnání cítila tolik přetížena, přece jen se mi během pracovní doby dařilo relativně nejlíp. Nebyla jsem tam sama a tím jsem měla pocit jistoty, že je pomoc pořád nablízku. Jakmile jsem však byla sama doma, dostavily se deprese. Téměř pořád jsem jenom plakala, odklidila jsem se do postele a po jedné tabletě tavoru spala. Po probuzení jsem jen čekala, až někdo přijde.

Co mě po celou dobu dvanácti let udržovalo při životě, to bylo mé povolání a životní cíl, který spočíval v zaopatření dětí. Proto se nemohly ve své síle prosadit velmi časté myšlenky na sebevraždu. Čas od času docházelo k lehkému zlepšení, např. když jsem po ztroskotaném manželství [...] našla nového životního partnera. Avšak ani toto nemělo delšího trvání.

Tato duševní nouze mě obírala o veškerou radost a o veškerou chuť do života. Ani ošetřování u neurologa, léčebný

pobyt v lázních v roce 1983 či pobyt na klinice (psychoterapie) v roce 1986 nepřinesly žádný dlouhodobý úspěch.

Když to bylo v roce 1989 tak zlé, že jsem se musela vzdát i svého povolání, které jsem přes to všechno měla tak ráda, ztratila jsem už i poslední oporu, takže tento poslední rok před uvedením byl nejtemnějším obdobím mého života, pokud se o životě dá vůbec hovořit. Nežila jsem, pouze jsem vegetovala. Strach, závratě a 'plačtivá nálada' byly jedinou náplní dne. Chuť do života mě opustila úplně a k tomu přistoupil ještě pocit, že jsem jenom všem na obtíž, protože už nejsem schopná sama vykonávat své úkoly. Nevím, jak dlouho bych to ještě vydržela, kdybych nenašla cestu do Kruhu přátel Bruno Gröninga.”

V srpnu roku 1989 jsem se dověděla o Bruno Gröningovi a nechala se uvést do jeho učení. Protože jsem byla zatížena i fyzicky (bolesti žaludku, migréna, angina pectoris v klidu, potíže krční páteře) dostavily se po uvedení silné tělesné Regelingen. Trvaly pouze jeden den, pak všechny bolesti zmizely.

“Zjistila jsem, že už nemám žádné bolesti, což byl stav, který jsem už léta neznala.

Moje radost byla převeliká a přepadla mě taková touha něco podniknout, že jsem se rozhodla zúčastnit se zasedání ve Švýcarsku. Vůbec jsem nepomyslela na strach. Cítila jsem se volná a šťastná jako pták.

Jeden a půl týdne před švýcarským zasedáním jsem dostala velmi silné Regelingen, které bych určitě nebyla schopná překonat sama. Zmocnila se mě znova sklíčenost a neklid, že jsem vůbec nemohla spát a neměla jsem ani sílu dojít k telefonu. Nakonec jsem si chtěla úplně vážně vzít život. Tento stav přetrvával celý týden.

Moje dcera, která je taky v Kruhu přátel Bruno Gröninga, udělala to jediné správné: Zatelefonovala jednomu příteli Bruno Gröninga bez toho, aniž bych o tom věděla. Okamžitě se za mě několik přátel einstellen a když ke mně Diana po tomto

rozhovoru v plné síle přišla, v tom okamžiku jsem se uklidnila a zase jsem mohla spát.

Ve čtvrtek nato jsem pak navštívila mezihodinu v Dortmundu, kde jsem mohla velmi zřetelně rozpoznat hru zla, kterou se mnou hrálo a to, že mě chtělo odradit od cesty do Švýcarska.

A pak jsem věděla: Takovým způsobem se se mnou už zacházet nebude! Směla jsem jet do Švýcarska a nazpět jsem se vrátila všeho zbavená. Od té doby se už nedostavily žádné stavy strachu ani deprese. Už nepotřebuji žádné léky. Jsem zase schopná dělat sama všechno to, co za mně musely po mnoho let dělat děti.

Už mi není vůbec zatěžko zůstat doma sama, dokonce ani v noci, když můj druh pracuje. Chodím už i sama na procházky, vyřizuji všechny nákupy i jiné úkoly. Veškerý strach je pryč.

Několik málo týdnů po uvedení jsem se svou dcerou zase jela autem, které jsem sama řídila. Nejprve jsem si moc netroufala, ale ona mi dodávala odvalu. Od té doby jezdím autem zase sama, dokonce i ve velkoměstech a jsem velmi šťastná. Moje děti mě vůbec nepoznávají.”

Závratě zmizely, stejně jako tělesné potíže. Pryč jsou bolesti žaludku, už nemívám ani záchvaty migrény ani srdeční záchvaty a ani nemám žádné potíže s krční páteří.

“Po boku s Bruno Gröningem se mi život ulehčil. Cítím se v bezpečí a vůbec se necítím osamělá. Po tolik let jsem v příruční kabelce nosila všechny ty léky, které byly mým stálým průvodcem, abych je v případě potřeby ihned měla při ruce. Tuto kabelku jsem si nikdy nezapomněla vzít s sebou. Byla pro mě životně důležitá. Dnes už ji nepotřebuji!“

Od června roku 1990 pracuje Grete Wesselsová opět ve svém povolání jako ošetřovatelka v noční službě. Je vystavena stejnému tělesnému i duševnímu náporu jako tenkrát a zvládá ho s velkou radostí a silou.

Ztráta energie

Různé druhy strachu a deprese jsou v dnešní době hodně rozšířeny. Mnoho lidí není schopno vyrovnat se s požadavky všedních dnů. Stačí i malý popud, který dokáže vyvolat duševní zhroucení. Bruno Gröning tyto jevy připisoval nedostatku síly.

„Člověk, který ztratil energii, to dává najevo jedním slovem, když říká, že je nervózní. Pro svou nervozitu už není schopen rozumět svému okolí a ještě méně sám sobě. Je to způsobeno tím, že nemá energii potřebnou ke zvládnání nároků, které jsou na něj neustále kladeny. Navíc nikdy nepřijde na to, že by měl tuto ztracenou energii zase přijímat. K něčemu takovému ještě nepřešel a ani přejít nemohl, protože nic neví o tom, jak je jeho tělo utvořeno a jak může opět získat energii.“

Těm, kteří hledají pomoc, zprostředkovává Bruno Gröning tuto chybějící sílu a ukazuje, jak může každý tuto energii znovu „natan-
kovat“, aby obstál v každodenním životním zápase.

„Bůh sám nezapomněl na nic, co je nám lidem zapotřebí. V našem těle nám dal všechno, abychom do něho mohli přijmout všechno to, co pro ně sám určil. Člověk se může o své tělo postarat tím, že využívá čas i všechny příležitosti k tomu, aby měl vždycky k dispozici tolik dobré síly, že už se nemusí bát zla, že s těmito rezervami síly je schopen vést boj proti zlu a zachovat přitom naprostý klid. Tím žije takový člověk v Božím pořádku.“

Skrze Bruno Gröninga je dána všem lidem možnost znovu získat zdraví a také si jej uchovat. Kdo je ochoten zaříditi si svůj život tak, aby jej podřídil Božím zákonům, aby se oddělil od zla a věřil jenom v dobro, ten dosáhne spásy. Bruno Gröning říká:

„Volám vás všechny k pořádku! Chci, abyste vedli zdravý, dobrý život, jak to určil Bůh. Abyste odevzdali všechno to zlé, abyste se zlem už nezabývali a abyste se s ním ani nesmiřovali, abyste je vůbec netrpěli. Zlo musíte od sebe vykázat! Když to všechno uděláte, pak se přesvědčíte, pak bude všechno jiné,

o hodně hezčí. Pak začne teprve život, pak začne teprve v člověku působit Bůh!

Nalezení víry

Rolf Zachau našel pomocí Bruno Gröninga svou víru:

„Když jsem přibližně před deseti měsíci směl přijít do společenství přátel Bruno Gröninga, tělesně jsem nijak postižen nebyl. V té době jsem ale zažil vnitřní převrat, o kterém bych tu rád podal zprávu:

V mém tehdejší životě jsem v Boha nevěřil. Ale přesto jsem cítil, že by lidstvo spolu mohlo žít v míru a že všechno to utrpení a strádání nemusí být vůbec zapotřebí. Protože jsem nebyl religiózní a ani mě to nijak netáhlo k duchovním věcem, usiloval jsem od svého šestnáctého roku o to, abych své ideály uplatňoval a do života uváděl na cestě politické.

Ve škole jsem těmito názory vzbuzoval nežádoucí pozornost a brzy jsem byl znám jako „levičák“, částečně jsem za to sklízel posměšky a nadávky. S postupem času jsem pozoroval, že tímto způsobem nejsem schopen u lidí uspět a že všechny moje aktivity zůstávají bez úspěchu. Právě ti lidé, od kterých jsem si sliboval, že bych s nimi mohl dosáhnout změn ve společnosti, mi nadávali nejvíc. Rovněž jsem zjistil, že ti, kteří smýšleli podobně jako já, byli roztráštěni ve všelijakých skupinách a skupinkách a taky se mezi sebou přeli.

Během všech těch let politické činnosti jsem udělal zkušenost, která mne utvrzovala ve velké bezmocnosti. ‚Široké masy‘ jsme oslovit nemohli a k tomu, abychom sami nějaké změny způsobili, jsme byli příliš slabí. A tak jsem žil ve velkém napětí. Na jedné straně jsem věděl docela přesně, že by svět mohl být jiný, na druhé straně jsem nebyl schopen uvést v pohyb ani ty nejmenší kamínky.

To působilo bolest. Proto jsem si pořídil velmi silný krunýř, utvořený ze společenské teorie a ideologie. To mne sice chránilo před nějakými zkratovými reakcemi, avšak současně mne to dělalo nešťastným. Dřív, než jsem se nadál, stal se ze mne intelektuální cynik, který byl schopen okamžitě vytáhnout z rukávu logické vysvětlení, hodící se ke každé události. Jestliže jsem ve svém rozumovém žaláři vůbec ještě něco cítil, tak to bylo jenom hluboké utrpení. Došlo to tak daleko, že mi dokonce nějaká velká přírodní katastrofa nebo třetí světová válka, před čímž jsem často lidi varoval, připadaly skoro jako spása, jako to známé: raději hrůzný konec než hrůzu bez konce.[...]

V této době se moje manželka dostala přes jednu svou známou k Bruno Gröningovi. Přibližně po jednom měsíci, během něhož musela má žena se mnou vést boje, jsem konečně v sobě překonal pýchu, zanechal protiřečení a sám se einstellen. Otevřel jsem dlaně a řekl: 'prosím'. Skutečně jsem cítil lehké brnění v rukou a rovněž radostný pocit v nitru, jak už jsem to nepocítil dlouho. A tak jsem poprosil o uvedení a směl pak přijít i do společenství přátel Bruno Gröninga. Brzy nato jsem dostal Reglungen v hlavě a to ve třech etapách, z nichž každá z nich trvala asi týden. Zpočátku jsem byl ještě skeptický, avšak v průběhu několika měsíců jsem směl poznat, že se v hodinách společenství říká pravda, že všechna ta uzdravení jsou pravdivá a především, že Bůh existuje.

[...] Cítím se lehce a svobodně. Od té doby, co vím, že nás náš Nebeský Otec všechny velmi miluje a že se o nás stará, je pro mě všechno prostě úžasné. Protože jsem se směl naučit einstellen a při tom přijímat Heilstrom, mohl mě Bruno Gröning vysvobodit z mého vnitřního vězení a mohl mi ukázat cestu k Bohu.

Jsem za to nesmírně vděčný. Zažívám působení Heilstromu jako velmi blahodárné, proto přeji každému člověku z celého srdce, aby se sám jednou einstellen a sám se tak o pravdě přesvědčil.“

Žít ve víře s Bruno Gröningem

Rovněž já sám jsem zažil pomoc od Bruno Gröninga. Když jsem ve věku devatenácti let poprvé o něm slyšel, žil jsem tak, jak dnes žije mnoho jiných mladistvých. Hodně jsem kouřil (třicet až čtyřicet cigaret denně), pil jsem nadměrně alkohol a hrál jsem na hracích automatech (až ke 200,-DM denně). Kromě toho jsem hodně poslouchal rockovou hudbu (Heavy Metal) a hrál jsem sám v jedné rockové skupině. Bůh byl pro mě někde hodně daleko. Otázky po smyslu života mi byly nepohodlné a typickým znakem mého života byla povrchnost.

Teprve když jsem se – podnícen otázkou „Bundeswehr: ano či ne?“ – začal zabývat křesťanským světonázorem, spisy Mahatmy Ghandiho nebo když jsem začal číst „Siddharta“ od Hermanna Hesse, ovládly mě hluboko do nitra myšlenky o životě. To, co jsem četl např. v Kázání Ježíše na hoře, mě velmi uchvátilo. Výrazy jako např. láska k bližnímu, nepoužívání násilí, úcta k životu, mne přímo fascinovaly. Vzrůstalo ve mně přání, abych o těchto věcech nejenom přemýšlel, ale abych je i uváděl v činy. Už jsem se nechtěl dlouho oddávat takovému bezuzdnému životu pochybných radovánek, ale chtěl jsem své bytí zavést do smysluplných kolejí. Alkohol, nikotin a hrací automaty měly nade mnou ztratit svou moc. Avšak čím víc jsem se pokoušel zbavovat se navyklého způsobu života, o to větší se zdála být přitažlivost těchto návykových prostředků. Nepodařilo se mi dostat se z jejich klatby. Přes několik pokusů se mi nepodařilo přestat kouřit, tak jako předtím jsem byl na každém fetu opilý a často jsem byl k nalezení i u hracích automatů. Chyběla mi síla k tomu, abych se vzdal svého navyknutého způsobu života, abych se zbavil všech svých špatných zvyklostí.

Tento stav se se mnou táhl po dobu několika měsíců a vedl k těžkému duševnímu konfliktu. Má láska ke Kristu a mé přání, abych žil podle jeho učení, rostly neustále víc a víc. Avšak nikdy se mi nepodařilo uvést tato předsevzetí v život.

Pak jsem na Silvestra roku 1984 slyšel o Bruno Gröningovi. V prvním okamžiku jsem byl skeptický. Nevěděl jsem, co si počíst už jenom s jeho jménem, natož s jeho „duchovním způsobem uzdra-

vování”. Trvalo to ještě asi tak čtyři měsíce, než jsem byl ochoten nechat se uvést do učení Bruno Gröninga.

Když se dne 24. dubna 1985 konalo uvedení do učení, několik dnů před tím jsem se znova začal pokoušet o to, abych zanechal kouření a pití alkoholu. A tentokrát se podařilo to, co před tím nikdy nebylo možné. Skrze přijímání Heilstromu jsem pocítoval, jak do mě proudí síla, která mi umožňovala žít tak, jak jsem chtěl. Přitažlivost alkoholu a nikotinu zmizela. Dokonce při účasti na jednom fetu jsem nepocítil vůbec žádnou chuť na alkohol nebo na cigaretu. Připadal jsem si v tom zakouřeném a pivem načichlém ovzduší jako nějaký zbloudilec, který tam není na správném místě. Během několika málo měsíců zmizela i touha po hracích automatech. Od konce roku 1985 už pro mě automaty nemají žádnou přitažlivost.

Postupně jsem si osvojoval učení Bruno Gröninga čím dál víc a zjistil jsem, že obsahuje přesně to, co jsem už poznal jako dobré a správné, když jsem se zabýval Biblií, Ghandím atd. Našel jsem tu velkou podobnost ke Kristovu učení a rovněž jedinečnou možnost k tomu, abych svůj život podřídil Božím zákonům a abych mou víru uvedl v činy.

“Životní filozofie” rockové hudby

Po několika týdnech příslušnosti ke Kruhu přátel Bruno Gröninga jsem pozoroval, že mě přestává fascinovat i rocková hudba. To, co dříve bylo mou životní náplní – chtěl jsem se stát muzikantem z povolání – mi pojednou připadalo fádní a prázdné. Ani poslech této hudby a ani hraní už ve mě nedokázaly vzbudit nadšení, které mě ještě krátce před tím tolik naplňovalo. Skupina Haevy Metal, jejímž nadšeným přívržencem jsem byl, mi připadala už jenom jako nějaký rámus, přičemž texty jako „I’m on a highway to hell“ (Jsem na dálnici do pekla - AC/DC) nebo „We sold our soul for Rock ’n’ Roll“ (Prodáváme svou duši rockenrolu - Black Sabbath) mě začaly nutit k zamyšlení.

V průběhu času mi bylo jasné, že „životní filozofie“ rockové hudby odporuje nejenom obsahu učení Bruno Gröninga, ale taky starodávným představám o hodnotách a ideálech. Texty, jako jsou ty následující, to vyjadřují zcela jasně.

„Open up your mind and let me step inside. [...] When you're feeling down and your resistance is low, light another cigarette and let yourself go. This is your life, don't play hard to get, it's a free world, all you have to do is fall in love, play the game, everybody plays the game of love.“ (Queen, The Game)

(Otevři svého ducha a nech mne vstoupit. [...] Když se cítíš špatně a tvůj odpor je pramalý, zapal si cigaretu a dělej si, co je ti libo. Je to tvůj život, nenamáhej se příliš, je to tvůj svobodný svět a co máš dělat je, že se máš zamilovat. Hrej tu hru! Všichni hrají tu hru lásky.)

V tomto zdánlivě nevinném textu odkrývá „životní filozofie“ rockové hudby svou pravou tvář: Je to svobodný svět. Dovoleno je v něm všechno. Zamiluj se! Moc se nenamáhej! Svého života si jenom užívěj!

Nikoliv láska k bližnímu nebo podobné ideály, ale užívání si bezuzdného způsobu života – to je to, k čemu jsou tu posluchači, většinou mladiství, vyzýváni. Je tu v nich probouzena chuť k takovému životu, který nemá nic společného s tím, co pro lidi určil Bůh.

Člověk by měl nad tím zauvažovat, když taková píseň jako „The Game“ začíná zvoláním „Open up your mind and let me step inside“ (Otevři svého ducha a nech mne vstoupit). Posluchači jsou vyzýváni k tomu, aby se otevřeli tomuto „poselství“, aby je přijali do svého nitra. Kdo zná duchovní zákony, ten ví, co to znamená. Bruno Gröning říká:

„Co přijmete, co pojmete, to máte.“

V rockové hudbě se většinou proklamuje pudový a požitkářský život. Lehký život, volná láska („Living easy, loving free“, AC/DC, Highway to hell) jsou tu oslavovány jako ideály, kterých je třeba dosáhnout, je velebeno násilí a o pekle se zpívá jako o zaslíbené

zemi: „I'm on the way to the promised land, I'm on the highway to hell“ (Jsem na cestě do zaslíbené země, jsem na dálnici vedoucí k peklu apod.) K tomu přistupuje ještě skutečnost, že právě v takových hudebních kruzích jsou alkohol a drogy na denním pořádku a užívají se ve velmi značné míře. Většina rockových hudebníků nejenže o lehkém životě zpívá, ale taky ho praktikuje. Mnoho z nich už na to doplatilo.

Satanský kult je na scéně Heavy-Metalu – ale nejenom tam – velmi rozšířen. Tady je výňatek z „Hells Bells“ od AC/DC, z jedné písně, která byla zastoupena na všech hitparádách a která byla velmi úspěšná:

„Won't take no prisoners, won't spare no lives, [...] I got my bell, gonna take you to hell, I'm gonna get ya, Satan get ya, Hells bells, yeah, Hells bells, you got me ringing Hells bells. [...] If you're into evil, you're a friend of mine, [...] if good's on the left I'll stick to the right.“

(Nedělám z nikoho zajatce, nešetřím žádným životem. [...] Mám své pekelné zvony, zavedu tě do pekla, však já tě dostanu. Satan tě dostane, pekelné zvony, ano, pekelné zvony, zvoním na zvony pekla. [...] Když si libuješ ve zlu, pak jsi můj přítel [...] když dobro leží vlevo, tak já se budu zdržovat vpravo.)

Takové výpovědi se objevují v Heavy Metal velmi často („Black Metal“), avšak neohraničují se pouze na něj. Rovněž v takzvaných „měkkších“ hudebních směrech jsou taková poselství rozšiřována. Rolling Stones, kteří se stali opravdovou rockovou legendou, už v šedesátých letech opěvovali své sympatie k ďáblovi. Tady je několik výňatků z jejich písně „Sympathy for the devil“:

„I've been around for long, long years, stole many a man's soul and faith. [...] Just call me Luzifer, [...] if you meet me, have some cortesy, [...] or I'll lay your soul, to waste. [...] Pleased to meet you, hope you guess my name, but what's puzzlin' you is the nature of my game.“

(Už se táhnu světem velmi, velmi dlouho a mnoho lidí jsem už okradl o jejich duši a víru. [...] Nazývej mne zkrátka Luci-

fer, [...] když se se mnou potkáš, tak buď zatraceně zdvořilý, [...] nebo tvou duši uvrhnu do záhuby [...] Těší mě, že jsem tě poznal, doufám jenom, že uhodneš mé jméno. Ale na co nepřijdeš je to, co se skrývá za mou hrou).

Dnes poslouchají hudbu těchto Rolling Stones velmi rádi staří i mladí. Už po desítky let naplňují tito hudebníci na svých zájezdech koncertní sály a stadióny na celém světě. Jen podotknu, že Stones bývají často nasazováni jako sáloví pořadatelé při koncertech rockové skupiny „Hells Angels“ (pekelní andělé). Přitom dochází často k výtržnostem, někdy i ke smrtelným úrazům.

Tento výčet by mohl pokračovat, ale přece jenom by to už mohlo stačit. Každý čtenář ať si udělá úsudek sám.

Vůbec nemám v úmyslu zatracovat každou formu moderní hudby jako satanskou. Samozřejmě, že existují interpreti i skupiny, které se snaží působit svou hudbou dobro. Obávám se však, že jsou to pouhé výjimky. Nechci tu ani stanovit nějaké dogma, která hudba je hodna poslechu a která ne. Chci jediné předávat své osobní poznatky a vyzvat čtenáře k tomu, aby hudbu jenom nekonsumovali, ale aby prověřovali i její obsah.

Každý člověk má možnost pozorovat, jaké pocity určitá hudba v něm vyvolává. To může dělat jedině každý sám pro sebe.

Bruno Gröning lidem neustále radil, aby si dávali pozor na svůj pocit. Tato rada se dá přenést i na hudbu. Jaké pocity ta která hudba vyvolává? Ať si to každý čtenář prověří sám na sobě: zdali ho posiluje nebo oslabuje; zda vyvolává v jeho nitru klid, mír, štěstí, anebo naopak agresi, násilí, stres, nebo dokonce bolest. Každý by měl poslouchat jenom tu hudbu, která mu dělá dobře.

Harmonie v manželství

Rovněž v mezilidských vztazích prožívá mnoho lidí pomoc Bruno Gröninga. Manželství často dostávají pro zúčastněné úplně nový význam, když tito do svého nitra přijímají skrze Bruno Gröninga

„Heilstrom“ a když se „einstellen“ na harmonii. O tom hovoří paní Christa Fortmann, společenství Kolín:

„Naše manželství bylo léta poznamenáno těžkostmi. Převládaly v něm oboustranné boje o moc. Můj muž, absolutní člověk rozumu, neměl nikdy pochopení pro lidi, kteří jednali podle svého pocitu a tedy, jak to viděl on, museli jednat nerozumně. Při všech denních záležitostech, kdy bylo třeba o něčem rozhodnout, musel ze svého pohledu zhodnotit všechny výhody a nevýhody. Má přání přitom neměla žádnou váhu, jestliže jsem je nedokázala věcně odůvodnit. [...] Jeho síla prosadit se však byla mnohdy tak velká, že jsem si často musela ulevovat pláčem. Velmi často jsem mívala pocit, že mě nebere vůbec vážně. Mé emoce se stupňovaly až k bezmocnému vzteku a k záchvatům zuřivosti. Měla jsem pocit, že nejsem milována a mnohdy jsem z takového pocitu skutečně lapala i po dechu. Zabývala jsem se i myšlenkami na rozchod. Protože jsem jenom těžko dokázala odpouštět, bránila jsem se svým způsobem: výčitkami, nezájmem o jeho povolání, myšlenkami na pomstu, což došlo až k nenávisti a odmítání sexu.

Před uvažovaným rozvodem jsme se rozhodli pro terapii v církevní manželské poradně. Tam jsme si měli při jednom sezení podat ruce a přitom jsme byli otázaní, co cítíme při představě, že by toto setkání bylo v našem životě posledním. Přišlo to jako z čistého nebe a tak se stalo, že nás oba přepadl velmi silný a intenzivní pocit, při kterém jsme si ujasnili, že rozchod pro nás nepřichází vůbec v úvahu. Při této terapii jsem se naučila poprvé říkat to důsledné ‘ne’, když jsem nebyla schopná něco akceptovat. Už to mi pomohlo dostat se o kousek dál. Avšak používala jsem toho jenom poskrovnu, chtěla jsem být přece milována. Vklouzla jsem do role oběti a dělala často mnohem víc, než mé síly dovolovaly. Čím víc však jsem dělala po jeho vůli, tím víc po mě požadoval. To se vystupňovalo do té míry, že jsem měla pocit, že se musím roztrhnout, avšak bez toho, abych byla vůbec schopná dosáhnout cíle. Tím byla naprogramována nemoc. Když potom propukla, chtěla jsem svého muže vydírat a tak dosáhnout toho, aby

ve mně konečně viděl člověka, který pro něho dělal všechno a který se pro něho obětoval, a proto si od něho zaslouží veškerou lásku.

Kniha Thorwalda Detlefsena 'Nemoc jako cesta' mi přinesla poznání, že už jsem tak daleko, že pomalu ale jistě spěju k sebevraždě. To mne probudilo. Chtěla jsem vši silou žít! Modlila jsem se k Bohu: 'Jestliže je to pravda, že jsi největší lékař, tak mi, prosím, pomoz, já chci žít! Po krátké době přišla pomoc v podobě letáčku, který mě upozornil na Bruno Gröninga. Byla jsem uvedena v listopadu a můj manžel v prosinci roku 1989.

Od té doby se v našem soužití všechno změnilo: Můj muž tu byl konfrontován se silami a jejich účinky, které na něho udělaly ten nejhlubší dojem. Začal otevírat své srdce a poznal, že rozdílnost mezi mužem a ženou je velmi moudré zařízení našeho Stvořitele, tím se mohou oba doplňovat a mohou tak splynout v jednotu. Já jsem během doby regulací poznala, že "cítit se uražená, ublížená" způsobuje nemoci, sebelítost působí ničivě, zloba sahající až k nenávisti je následkem pýchy a že odpouštět v lásce je možné i pro mě a že jsme dostali tak nádherné tělo jako dar k tomu, abychom za jeho pomoci poznali, co je v životě důležité: poznat našeho Stvořitele ve všem a nade vše ho milovat, vážit si i sebe správným způsobem a mít se rád, zahalovat do myšlenek lásky všechny lidi kolem nás a nikdy už neoplácet zlo zlem. Podle svého tělesného pocitu poznáme vždycky, jestli jsme se řídili zákonitostmi lásky nebo ne. Byla to pro mne – a tady mohu mluvit i za svého manžela – velká milost, že se nám dostalo této instrukce, podle které smíme jít touto cestou poznání a konečně tu smíme zažívat i vnitřní svobodu, která je určena pro každého člověka, který žije duchovními zákonitostmi lásky.

Naše manželství je dnes plné lásky a harmonie. Znova jsme k sobě našli vzájemnou úctu a poznali jsme, že se navzájem nádherně doplňujeme. Naš velký dík patří Bruno Gröningovi a Bohu, který chce pomoci vždycky, který chce uzdravovat vždycky a to všechny rány, které zlo lidem způsobilo."

Namísto rozvodu harmonie

Manželství Rudolfa a Waltraud Lügerových ze společenství Wegberg bylo krátce před rozvodem, když byli oba uvedeni do učení Bruna Gröninga. Waltraud Lügerová o tom říká:

„V roce 1982 pomalu začalo v našem manželství docházet k vážné krizi. Na konci roku 1983 tento stav dosáhl takové síly, že jsem se rozhodla od manžela odejít. Bylo to pro mě peklo, protože jsem nebyla ve svém nejhlubším nitru pochopena. Pořád víc a pořád intenzivněji ve mně žila myšlenka, že asi nejsem úplně normální a v duchu už jsem se viděla, jak končím v blázinci.

Rovněž kvůli dětem (tehdy dvanáct a jeden a půl roku) to byla už jenom otázka času, abych konečně rozchod uskutečnila. Viděla jsem přece, jak velmi děti stálými (denními) hádkami trpí. Dokonce jsem se čím dál víc zaobírala myšlenkou, že už vlastně ani nechci žít. Zoufale jsem se modlila o pomoc.

O něco později jsem se seznámila s jednou mladou paní, která mě koncem ledna 1984 vzala do společenství. Nevěděla jsem, jak mi tady může být pomoheno, ale cítila jsem, že mi pomoheno bude. Ve společenství Bruno Gröninga jsem zůstala a učení Bruno Gröninga si vzal za své i můj muž. A tohoto učení jsme se i drželi. Od tohoto okamžiku se náš vztah očividně zlepšil. Když mělo dojít k hádce, prosila jsem Bruno Gröninga o pomoc. Ale pořád mi ještě nebylo úplně jasné, jestli mám u své rodiny zůstat. Prožila jsem toho prostě až příliš, než abych byla schopná hned tak zapomenout. Ale pořád jsem prosila o pomoc a Boží vedení.

Cítila jsem, že dokážu čím dál víc pocítovat ke svému manželovi lásku. Oba jsme chtěli pomocí této síly přijímat jenom to dobré – a nakonec se nám to podařilo.

Dnes, na konci února 1992, mohu říci, že je naše manželství tak krásné a tak harmonické, jak ještě nikdy předtím nebylo. V březnu tohoto roku je to už 22 let od doby, kdy jsme si

dali své 'slovo'. A pak prý, že první lak už měl být oprýskaný. Tak to říká lidové rčení. Ale to není vůbec pravda. Zažíváme to oba dva, že pořád ještě je možné další stupňování. A oba jsme pevně přesvědčeni o tom, že toto stupňování je trvalé. Protože Bůh nikdy nepřestane existovat a Jeho láska taky nikdy nekončí. A tuto lásku, která nás v našem nitru udržuje mladé a která naši vzájemnou lásku neustále osvěžuje, tuto lásku můžeme do sebe přijímat až do vysokého stáří."

Nalezení bytu

Einstellen na Heilstrom může mít svůj vliv i na malé věci, týkající se všedního života. Ať už je to hledání bytu nebo zaměstnání, situace při zkouškách nebo v silničním provozu, všude a ve všem se člověku může dostávat Boží pomoci. Tohoto si je vědomo jenom málo lidí, avšak Bruno Gröning na to poukazoval, že Bůh jako Otec může pomoci ve všem a taky pomoci chce. Kerstin Priztbilla ze společenství Bochum referuje:

„V únoru 1990 jsme se s manželem nastěhovali do celkem malého bytu o rozměrech 47 m² do Waltropu. Na konci roku však vyšlo najevo, že se nám narodí dvojčata. Tento byt se stal rázem příliš malý a výhled na nějaký větší byl v Porúří špatný, protože se sem stěhovalo množství přesídlenců.

Avšak matka mi řekla: ‚Jestliže vám milý Bůh nadělí dvojčátka, pak vám k tomu přichystá i vhodný byt.‘

Tak jsme se einstellen a prosili Bruno Gröninga o pomoc.

Můj muž pracuje v dolech a šel tam na bytový úřad. Vysvětlil naši situaci a byl zařazen na čekací listinu, na které se nacházelo asi čtyřicet čekatelů. Byly mezi nimi i rodiny, které měly více dětí. O několik dnů později se měla konat schůze bytového výboru, která měla rozhodnout o přidělení dvou prázdných bytů. Můj muž se měl pak znova ohlásit.

O týden později to taky udělal a skutečně – dostali jsme příslib k prohlídce jednoho velkého bytu o 69m² ve stejném místě. V den prohlídky už bylo všechno zajištěno a my jsme se mohli 1. února přestěhovat.

Tento byt se nachází v blízkosti bytu mé matky. Musí se jít jenom o jednu ulici dál. To pro mě znamená ještě jeden dodatečný velký dar, protože její pomoc budu určitě potřebovat.”

Petře Lorenzetti se v Zürichu přihodilo něco podobného. Dva měsíce před plánovanou svatbou začali se svým přítelem hledat byt.

“Prohlédli jsme si vlastně jenom jeden byt, protože nabídka nebyla velká. Tak jsme se přihlásili, ale nedostali jsme žádnou zprávu. V novinách se také skoro žádné byty nenabízely.

Dnes už vím, že mnozí lidé v Zürichu hledají byt po celá léta a ceny až k výši 1500franků (1500DM) za dvoupokojový byt nejsou vůbec žádnou zvláštností. Stejně to vypadá i s pronajímáním pokojů.

Denně jsme se na správný byt einstellen a vyčkávali jsme, co se stane.

V srpnu k nám přišla Mariova matka a říkala něco o dvoupokojovém bytě. Původně si chtěl tento byt rezervovat Mariův bratr se svou přítelkyní, avšak tito se během letní dovolené rozešli. Bez problému jsme tento byt mohli po nich převzít a v září se do něho nastěhovat.

Je to velmi pěkný, světlý byt s velkým uzavřeným balkónem a krbem. Máme milé sousedy, kteří nikdy nenervují, a i cena tohoto bytu je přiměřená.”

Nalezení pracovního místa

Rovněž při hledání pracovního místa může vést einstellen k úžasným výsledkům. Petra Kruse je toho svou zprávou o nalezení pracovního místa po době její závislosti na drogách příkladem:

“Toho času navštěvuji Grohnovu školu, kde studuji odborné předměty jako psaní strojem, stenografii atd. Jednou jsem se bavila s přítelkyní a ta mi sdělila, že pracuje na jedné škole jako sekretářka. Tu jsem si hned pomyslela: ‘Ano, na takovou práci bych měla chuť i já!’ A tak jsem se s touto myšlenkou pozvolna spřátelila a přihlásila se na Grohnovu školu.

Avšak na pracovním úřadě mi tenkrát příslušná úřednice řekla, že si nemám dělat žádné velké naděje, protože při mé kvalifikaci stejně žádnou práci nedostanu. Byla jsem už dost dlouho vyřazena z pracovního procesu a neměla jsem ani žádné ukončené profesionální vzdělání. Mohla jsem se jenom pokusit o toto učební místo, abych tak nějakým způsobem překlenula svou situaci, ale neměla jsem si dělat žádné velké naděje.”

Tuto negativní předpověď však Petra Kruse nepřijala a školu začala navštěvovat s plnou nadějí. Když se její učební doba chýlila ke konci, začala se einstellen na nějaké pracovní místo.

“No a minulý pátek sedím na autobusové zastávce poté, co jsem své dcery vyzvedla po škole z družiny. Tu za mnou přijde jedna bývalá kolegyně. [...] Dám se s ní samozřejmě do řeči a ona mi kromě jiného povídá něco o tom, že teď bude pracovat někde jinde. A já jí zase povídám, že chodím do školy, a že hledám práci. A tu ona říká: ‘Člověče, tak se přece přihlas u nás! Hledáme nějakou sílu na poloviční úvazek.’ [...]

Hned v pondělí jsem tam zatelefonovala. A oni řekli: ‘Přijďte se k nám představit. Opravdu někoho hledáme.’ [...]

Když jsem tam pak přišla, jeden z právníků mě velmi nenuceně pozdravil. Hned mi ukázal všechny přístroje a počítače. Po rozhovoru s kolegyní právníčkou mě chtěli okamžitě přijmout. Nejprve mě chtěli zaměstnat jenom na 15 hodin týdně, ale když jsem řekla, že nechci pracovat kvůli daňové kartě a sociálnímu pojištění pod devatenáct a půl hodin týdně, ihned s tím souhlasili a přijali mě na 20hodin v týdnu. [...]

Vše bylo náhle jasné: od pondělka 2. dubna tam nastupuji a budu si dodělávat školu. Po zkouškách pak budu pracovat

těchto plných 20hodin týdně. Všechno to dopadlo, jak nejlépe mohlo.“

Pomoci při zkouškách

Situace při zkouškách zatěžují mnoho lidí. Extrakty z kozlíku lékařského, uklidňující prostředky, dokonce i alkohol, to všechno má sloužit k tomu, aby se roztřepané nervy dostaly zase do klidu. I v takových případech se dostalo přátelům Bruno Gröninga značné pomoci. Yvonne Grommesová ze společenství Eupen v Belgii referuje v srpnu roku 1990 o pomoci během studia:

„To, že Bůh k nám hovoří přes náš pocit a že nám pomáhá vždycky, když ho o to prosíme a poté i v jeho pomoc věříme, jsem směla zažít v následujících situacích:

Na konci školního roku jsme měli během tří týdnů čtrnáct zkoušek, při kterých jsme byli dotazováni na učební látku celého školního roku.

Jednou jsem se toho musela na příští den naučit opravdu hodně (přes sto stránek). Nebyla jsem ve své kůži, byla jsem slabá a viděla jsem, že daný čas mi nemůže k zvládnutí látky vůbec postačit. Zkoušející profesor nám však řekl, že se každého zeptá jenom na určitý úsek z celkového rozsahu látky.

Einstellen jsem se a prosila jsem Bruno Gröninga z celého srdce, aby mi to dal pocítit, na co se mě profesor zeptá. A pak, když jsem se učila, mi pojednou přišla myšlenka: ‚Nauč se tento úsek zvlášt' dobře!‘

Když jsem šla příštího dne ke zkoušce, znala jsem tak přibližně pětadvacet stránek z oné stovky a sváděla jsem sama se sebou boj, abych si dokázala uchovat klid.

Ve třídě jsem si pak musela vytáhnout kartičku s otázkou. Obsah této otázky byl skutečně ten, který jsem se učila. Znamená to pro mě něco opravdu velkého, protože při rozhovoru

s jinými spolužáky jsem často slyšela opak, tedy že se naučili všechno až na těch pár stránek, na které byli dotazováni.

Na jinou zkoušku jsem se neučila vůbec, protože se konala ve stejný den jako ještě jiná zkouška.

Před touto zkouškou mi někteří studenti ještě něco objasňovali - a právě na to se mě pak zkoušející tázal. I toto mnou do velké míry otřásl, protože všeobecně se takových rozhovorů neúčastním, aby mě nevyváděly z vnitřního klidu. Avšak všechno to bylo vedeno tak, že jsem hovořila přesně s těmi, kteří mi dali potřebné informace.

Jsem za to tolik vděčná, že skrze einstellen smím vždycky do svého nitra přijímat mnoho síly, klidu a sebevědomí. A přitom mi byly velkou pomocí i hodiny společenství, které jsem navštívila ve zkouškovém období – přesto, že - bráno rozumem - jsem měla veškerý čas věnovat pouze učení.“

Sybille B., 45 let, společenství B., referovala v květnu roku 1990:

„Toho času chodím do školy, kde studuji profesi ošetřovatelky přestárlých. Musím říci, že anatomie je to nejhorší, co může být. Naše třídní učitelka byla nějakou dobu nepřítomná a to, co jiné třídy probíraly půl roku, jsme my museli zvládnout za šest týdnů.

Jednou v pátek k nám přišla jedna sousedka. Svěřila jsem se jí, že to v anatomii vidím černě. Ale ona mi dodávala odvalu. Pak jsem četla ve školicím listu pro mládež, že mladí lidé dostávají ve škole vždycky hodně pomoci, a tu jsem si pomyslela, tak proč by Bruno Gröning nemohl pomoci i mně.

Tak jsem se za to einstellen. Náhle – anatomie nebyla vůbec ohlášena – jsem dostala pocit, že se ji mám přece jenom učit. Udělala jsem to, a to tak, že jsem se naučila vždycky jenom jednu stranu.

O několik dnů později přišel do třídy jeden docent, který učí normálně jiné předměty, a řekl: ‚Tak, mé dámy, dnes píšeme prověrku z anatomie.‘

Když jsem začala, viděla jsem, že na řadu přicházejí přesně ty listy, ze kterých jsem se učila. Ten docent se postavil přede mne, protože si myslel, že budu ostatním napovídat. Ale já jsem zůstala úplně klidná, jenom jsem šla jednou na toaletu, abych se tam mohla einstellen. [...]

Hodinu poté, co jsme práci odevzdali, přišel zpátky a řekl: ‚Tak, paní B., Vy máte jedničku.‘ Nejprve jsem myslela, že mluví s někým, kdo je za mnou. Bylo to pro mne zkrátka nepochopitelné. [...]

Tomuto studiu se věnuji už třičtvrtě roku a přesto, že nejsem nejmladší, jsem s pomocí Bruno Gröninga ve třídě prospěchově nejlepší. Už jsem si na ty jedničky zvykla. Zpočátku jsem bývala dokonce deprivovaná, když jsem někdy místo jedničky dostala dvojku. To bylo velmi špatné. Avšak tuto nezdravou ctižádost mi Bruno Gröning odebral, takže se teď mohu opravdu upřímně radovat z toho, když třeba nějaká spolužačka dostane jedničku a já jenom dvojku. Je to pro mě taky vysvobození.”

Boží ochrana

V dnešní uspěchané době dochází k nemalému počtu takzvaných „všedních“ nehod, které můžeme považovat za „daň pokroku“. Ať už v silničním provozu, na pracovišti nebo ve vlastní domácnosti, všude číhá nebezpečí, před kterým se nemůžeme dostatečně ochránit. Jestliže někdo přestojí nějakou těžkou nehodu bez neblahých následků, pak se hovoří o zázraku. Bohužel jsou takové „zázraky“ ojedinělé případy, avšak ani ty by nemusely být. Bruno Gröning říká:

„Každý člověk má Boží ochranu. Jenom to musí vědět a této Boží ochrany i využívat. A to je to, co většina z lidí bohužel nedělala, protože to nevěděla.”

Tím, že Bruno Gröning lidi o existenci Boží ochrany poučil, umožnil jim ji také využívat. Díky tomu už přestálo mnoho přátel velmi brizantní situace a mnoho z nich už zažilo i jiné úžasné pomoci.

Karl Röhring, 67 let, ze společenství Wegberg:

“Dne 11.května 1990 jsem asi tak kolem 15.hod. začal na své zahradě překopávat záhon s jahodami. Mou pozornost vzbudil takový divný zvuk, jako bych narazil na železo.

Když jsem pak kolem tohoto místa začal motykou hrabat hlouběji, dostal jsem na povrch nějaký podlouhlý kulatý předmět, který byl poset hlubokými zrezivělými jizvami. Mou první myšlenkou bylo: Jak se sem vůbec dostal?

Vnitřní hlas mě varoval. Motykou jsem odkutálem tuto “věc” na okraj záhonu, tam jsem ji pak pozvedl a dostal jsem strach. V mysli se mi zjevila vzpomínka na strašnou válku, ve které jsem bojoval jako frontový voják. A teď jsem v ruce držel obranný granát. Člověk ani není schopen domyslet, co by se stalo, kdyby... Abych na zahradě pracoval dál, na to nebylo ani pomýšlení. Vzal jsem granát s sebou a zavolaal policii, která slíbila, že za mnou pošle nějakého úředníka.

Mladému policistovi, který se brzy dostavil, jsem objasnil, podle čeho jsem ten předmět identifikoval. Slíbil, že ho brzy odvezou. Z policejní stanice mi sdělili, že informovali úřad pro odstraňování válečných bojových prostředků že za mnou ještě téhož večera někdo přijede.

V 19.45 pak přišli. Jeden požárník mi mé mínění potvrdil a chtěl mi ukázat, jak nebezpečné takové “věci” mohou být. Ukázal mi jedno místo na zapalovači, které jsem poškodil motykou. Jeho slova: ‘Měl jste u sebe dobrého anděla strážného.’ Okamžitě jsem pomyslel na Bruno Gröninga a na Boží ochranu.”

Frieda Stoiberová ze společenství Mnichov zažila následující:

“Minulý týden (konec února 1990) jsem se dopoledne “einstellen” a pak jsem chtěla jít hned na nákup. Krátce před tím,

než jsem chtěla zavřít domovní dveře, mi přišla myšlenka: 'Máš vůbec sebou klíče?' Podívala jsem se do tašky, ale klíče jsem nemohla najít.

Zašla jsem tedy k sousedce, která má můj náhradní klíč. Ještě jednou jsme společně prohledaly mou tašku, ale klíč tam nebyl. Zašla jsem ještě jednou do svého bytu, abych ho hledala tam. Také jsem se ještě jednou podívala do své tašky – a najednou tu klíč byl! Mezitím jsem však spatřila, že jsem zapoměla uhasit hořící svíčku!

Teď teprve mi bylo jasné, proč jsem kvůli klíči musela jít ještě jednou do bytu. Vždyť u mě mohlo dojít k požáru, kdybych tu svíčku neuhasila. Jak je nám pomáháno, když se na ochranu a za Boží pořádek einstellen! Děkuji!"

O ochraně v silničním provozu hovoří sedmnáctiletý Frank Henke ze společenství mládeže Sauerland:

„Nedávno jsem chtěl jít za svým přítelem, který bydlí přes ulici. Zrovna jsem chtěl ulici přejít, když jsem se předtím rozhlédl doprava i doleva, aniž bych viděl nějaké auto.

Pojednou jsem se však zastavil a pocítil jsem, jako by mě někdo chytil za rameno a přidržel mě. Neviděl jsem nikoho, kdo by za mnou stál a bránil by mi v chůzi.

Nemohl jsem ale jít dál.

Ve stejném okamžiku se kolem řítilo auto, které jsem vůbec neviděl přijíždět. Kdybych neměl tuto ochranu, určitě bych pod to auto vběhl.“

Therese Loose, společenství Wegberg, podává zprávu o ochraně při výletu za koupáním:

„Každé ráno hned po probuzení se einstellen za Boží ochranu pro celou rodinu. Jednoho rána v létě roku 1990 jsem dostala myšlenku, abych se obzvláště intenzivně einstellen za ochranu svého vnuka. Nevěděla jsem přesně, který z mých vnuků by to měl být. Příštího dne mi zavolala dcera, která se byla se svou rodinou v ten den, kdy jsem se tak intenzivně za

svého vnuka einstellen, koupat na jednom umělém jezeře v Holandsku.

Dcera s manželem vzali s sebou nafukovací člun a se čtyřletým synem pluli přes toto jezero. Uprostřed se nafukovací člun převrátil, protože nebyl dostatečně nahuštěný. Všichni spadli do vody. Moje dcera a její muž byli okamžitě zase nahoře. Ale malý tu nebyl. Rozhlíželi se kolem dokola, ale nebylo po něm ani stopy. V tomto okamžiku ucítila moje dcera něco na noze, ponořila se a vytáhla svého syna nahoru.

Mezitím tam přijeli lidé na motorovém člunu a pomáhali nafukovací člun zase obrátit. Moje dcera držela syna Kaie v náručí. Nic se mu nestalo. Byla úplně klidná, teprve až bylo po všem, seděli všichni na břehu a třásli se, takže domů odjeli až o něco později.

Vím, že díky einstellen se mému vnukovi dostalo ochrany a bylo to řízeno tak, že se dotknul právě nohy mé dcery.”

Stát se mistrem života

S pomocí Bruno Gröninga může každý člověk svůj život velmi dobře zvládat. Odpadnou od něho všechny strachy, starosti, deprese a závislosti. Zažije, že Pán Bůh nenechá své děti na holičkách, ale že se jim naopak snaží pomáhat. Kromě toho člověk v Bruno Grönigovi najde přítele, který má pro každou životní situaci hluboké pochopení a přitom je schopen zprostředkovávat mu Boží pomoc.

Je to Božím určením, že každý člověk na Zemi si smí užívat absolutní svobody: bez bolestí, bez jakéhokoliv přinucování a bez jakýchkoliv závislostí. Aby se mu toho všeho dostalo, musí svůj život uspořádat podle Boha a podle Jeho zákonitostí. Kdo je k tomu ochoten, ten pocítí Boží požehnání na vlastním těle. Bruno Gröning:

„Tady na Boží cestě neexistuje žádné ‚nevléčitelné‘, neexistují tu žádné bolesti, žádné utrpení, žádné starosti. Tady je jenom zdraví, radost, blaženost a víra.“

„Člověk se musí dostat do Božího vedení, bez něho žádný život neexistuje!“

10. kapitola: Podmaňte si Zemi!

Že se lidé na základě pomoci Bruno Gröninga uzdravují a nemoci mizí, je už dokázaná skutečnost. Působivost Boží léčivé síly se však neomezuje pouze na člověka, ale je ku prospěchu všemu živému. K dispozici je dostatečné množství zpráv, ve kterých lidé dosvědčují, že u zvířat i u rostlin došlo k uzdravení pouhým velmi důvěřivým einstellen.

Uzdravení zvířat

Existují různá svědectví už z doby dětství Bruno Gröninga, která vypovídají o tom, že se jeho zásluhou uzdravovala zvířata a uzdravení zvířat probíhala i v době jeho velkého působení. Tak píše např. “Almfried” v jedné zvláštní příloze na konci srpna 1949 toto:

“Tehdy, ve věku tříapůl let – tedy ještě jako dítě -, uzdravoval své první ‘pacienty’. Nemocní psi a kočky z okolí se pod jeho rukama při hře uzdravovali. [...] Často procházel lesy kolem svého domova a vyhledával tam nemocná zvířata, aby jim mohl pomáhat.

Láska ke zvířatům mu zůstala. Brzy vyjádříje přání, aby mohl jít dolů na dvůr a být tam s nimi. A je to zase pouhá náhoda, že k němu přicházejí právě ta zvířata, která trpí nějakou nemocí? Tu k němu s velkou námahou kulhá kachna, která se ve raném mládí natolik těžce zranila, že už nikdy nemohla normálně chodit. Bere ji do rukou, hladí ji po opeřeném těle a když jí řekne: ‘No tak utíkej!’, tak toto zvířátko běží zrovna tak, jako všechny ostatní zdravé kachny. Ještě nikdo předtím neviděl na tomto dvoře běhat tuto kachnu, která byla známá jenom jako kachna kulhající.”

Bruno Gröning vysvětloval takový fenomén uzdravování zvířat následovně:

„Zvířata se ošetřují mnohem lépe než lidé, protože nemají rozum, který o všem možném pořád přemýšlí. Nechájí se sebou dělat všechno. Tady jsem dokázal, že sugesce je vyloučena. Něco takového jsem dělal už jako dítě.”

Zvěrolékařem odepsán, skrze Einstellen uzdraven

K dispozici jsou rovněž uzdravení zvířat ze současné doby. Tak píše Jürgen Kröll, rolník ze společenství Westerwald, toto:

„Dne 10. října 1989 se naše kráva ‚Killi‘ otelila. Telátko býček bylo velmi malé. Po dvou dnech jsme museli poprvé volat zvěrolékaře, protože kráva nechtěla pořádně žrát a měla horečku. Protože bylo telátko tak malinké, zvěrolékař předpokládal, že se jedná o dvojče a že se to druhé telátko v břiše matky začalo rozkládat.

Děloha krávy byla totálně zapálená. Zvěrolékař jí dával injekce a dělal jí výplachy, aby dostal odumřelé zbytky ven. To se mu však nepodařilo. Stav zvířete se neustále zhoršoval. Za normálních okolností by mělo jít zvíře na nucenou porážku, ale protože dostávalo injekce penicilinu, nic bychom za ně nedostali.

30. října 1989 bylo zvíře tak vyhublé, že zvěrolékař myslel, že tuto noc ani nepřežije. Toho večera jsme zavolali paní Löllgenové (vedoucí společenství Kolín) a poprosili ji, aby se s přáteli za toto zvíře einstellen, což jsme učinili velmi intenzivně i my.

Příštího rána bylo patrné lehké zlepšení stavu a zvěrolékař se tomu velmi divil. [...]

Od tohoto okamžiku šlo zase všechno k lepšímu. Killi začala žrát, přibírala na váze a začala zase dávat mléko.

Protože můj otec už vůbec nepočítal s tím, že tato kráva bude ještě někdy dávat mléko, nechal ji v počítači kontrolora produkce mléka vyškrtnout. Ale už po krátké době začala

Killi dávat zase dvacet litrů mléka denně a kontrolor se pokaždé ptal, proč vlastně byla tato kráva z produkční listiny vyškrtuta.

Později dokonce zase ještě otěhotněla. To bylo znamení, že je všechno v naprostém pořádku, s čím už vlastně nikdo nepočítal.

Děkujeme Bruno Gröningovi za to, že nám tak pomohl, neboť to bylo opravdu srdcervoucí dívat se, jak zvíře trpí, aniž by mu někdo mohl pomoci.“

Uzdravení jezevčíka z obrny

Elfriede Grünwaldová zažila uzdravení svého jezevčíka:

„V červnu roku 1988 můj jezevčík Moric onemocněl. Diagnóza zvěrolékaře zněla: obrna. Tehdy jsem nebyla ještě v Kruhu přátel Bruno Gröninga. Symptomy této nemoci nebyly ještě moc výrazné a pes se po několika dnech zase zvedl. Avšak o uzdravení nemohla být ani řeč. Poznala jsem na jeho trvalé špatné náladě, že není v pořádku. O něco později jsem šla poprvé do společenství Westerwald, když jsem předtím byla uvedena panem Kaschubem. Na hodinu společenství jsem sebou vzala i svého jezevčíka. O několik dnů později dostal pes pojednou silné Regelungen. Kvílel dnem i nocí, nechtěl téměř vůbec žrát a odmítal i procházky.

Ve nouzi jsem zatelefonovala panu Kaschubovi a ten mi vysvětlil, že pes má Regelungen a já ho mám duchovně odevzdat Bruno Gröningovi. Tehdy to pro mě ještě nepřicházelo v úvahu, abych přestala, být na jeden jediný okamžik, myslet na svého těžce trpícího psa.

A tak jsem šla se psem zase ke zvěrolékaři a doufala, že mu pomůže. Ale po dobu dalších dnů se psovi dařilo čím dál tím hůř, takže téměř nevycházal ze svého košíku. K se začal třást strachem, jakmile jsem se k němu jen přiblížila, protože se bál,

že bude muset zase ke zvěrolékaři. Mnoho bolestivých injekcí a vyšetření mu způsobovalo paniku. Po čtyřech dnech jsem ho už ke zvěrolékaři nevedla, protože se jeho stav i přes ošetřování nezlepšoval, ale naopak zhoršoval.

Teď už nežral vůbec nic, čtyřiaadvacet hodin denně ležel na stejném místě a bolestmi se nemohl téměř vůbec pohybovat. Toho dne má sousedka prohodila: Teď už konečně musíš uznat, že mu není pomoci.

Když sousedka odešla, postavila jsem před košík, ve kterém pes ležel, magnetofon, vložila do něho uváděcí kazetu a vedle postavila obraz Bruno Gröninga. Einstellen jsem se a poslouchali jsme pak spolu kazetu z magnetofonu.

Asi po dvou hodinách mě můj syn poprosil, abych ho dovezla do Bonnu, kde měl být ve 20.15. Než jsem odešla, nechala jsem znova hrát kazetu a obraz Bruno Gröninga jsem nechala i nadále vedle košíku. Musela jsem pořád jenom myslet na svého jezevčíka, a že musím pryč, mi vůbec nebylo vhod.

Po cestě do města jsme měli se synem velmi živý rozhovor a to způsobilo, že jsem na Morice úplně zapoměla. Ani na zpáteční cestě mi myšlenky na něho nepřišly.

Otevřela jsem dveře bytu a tu jsem viděla, jak Moric stojí v chodbě, zdraví mě mávajíc ocasem takovou radostí, jako dřív. Nejprve jsem nebyla vůbec schopná pochopit, co se vlastně děje. Běhal po bytě, válel se na zádech, skotačil a byl tak šťastný, že se konečně zbavil skoro tři týdny trvajících bolestí.

Radost nemohu slovy vůbec vyjádřit. Okamžitě jsem s ním šla na procházku k sousedce. Ta byla tak překvapená, že to nebyla schopná pochopit stejně jako před tím já. Moric obdržel uzdravení. V prvních dnech měl ještě trochu potíže při zvedání nožek, ale i to už je teď všechno v úplném pořádku.”

Tady je zřejmé, že se člověk musí odloučit od zla, jestliže chce pro druhé vyprosít dobro. Když paní Grünwaldová už na psa nemyslela a nedělala si o něho žádné starosti a v myšlenkách ho tak odevzdala, mohl Bruno Gröning působit. V nejkratší možné době byl Moric zdravý.

Uzdravení rostlin

Vedle uzdravení zvířat se dostávají skrze einstellen přátel rovněž uzdravení u rostlin. Helga Listová ze společenství Nürnberg podává následující zprávu:

„V dubnu roku 1990 jsme si ve skleníku vysadili rostlinky šlechtěných okurek. Po krátké době se však na jejich listech objevily skvrny a listy usychaly. Už téměř vůbec nerostly a nakonec to postihlo i těch pár nových listů. Intenzivně jsme se za rostliny einstellen. Neustále jsem jim říkala, že teď jsou to už regelungen a že tedy mají vydržet.

Po dobu pár týdnů se zdálo, že je všechno v nezměněném stavu. Můj tchán a taky všichni ostatní, kteří tyto rostliny viděli, tvrdili, že z nich okurky nikdy nemohou být. Avšak regelunge“ jednou pominuly, rostliny začaly opět růst a dokonce se začaly v místech, kde suché listy vyrůstaly ze stonku, objevovat pupeny květů. V létě došlo krátkodobě k regelungen ještě jednou. Nyní máme polovinu října a pořád ještě sklízíme okurky.“

Jeden zahradník komentoval případ takto:

„V tomto případě se jedná o červeného pavouka, lépe řečeno o pavoučí roztoče. Z vlastních zkušeností mohu říci, že jednorocní rostliny (čímž okurky jsou) nemají při takovém napadení bez patřičného ošetření vůbec žádnou šanci na přežití. Pavoučí roztoči se dají relativně lehce chemicky zničit, ale protože v tomto případě žádné chemie použito nebylo, nedá se duchovní pomoc popíít.“

Boží síla namísto chemie

Einstellen na Boží sílu a prosby za rostliny způsobily něco, čeho se dá běžně dosáhnout pouze pomocí chemických prostředků, tedy uměle. Nemusíme si však nalhávat, že by chemické prostředky

nepůsobily v přírodě velké škody. Objevují se neustále nové a nové „Jobovy“ zvěsti tohoto druhu. Vědecké výzkumy, o kterých se dříve hovořilo s chválou jako o požehnání, se nyní stále víc ukazují jako kletba lidské pýchy. Ve skutečnosti toho člověk ví mnohem méně, než si myslí. MUDr. Erwin Gamber píše ve své knize „Luzifers Griff nach dem Lebendigen“ (Luciferův hmat po všem živém) toto:

„Život lidí, zvířat, rostlin, země, která nás živí a udržuje při životě, dokonce i život vesmíru hodnotíme na základě nekonečně mnoha jednotlivých vědeckých poznatků. S poznatky pouhých částečných pravd zasahujeme do řádu celého Stvoření. Avšak souhrn všech těchto jednotlivých částeček nemůže nikdy utvořit celek, zejména tehdy ne, pokud stále chybí části nejdůležitější. Jestliže rozkrájím semeno pšenice na deset částí a tyto části zasadím do země, ať už všechny pohromadě nebo jednotlivě, nikdy nevyklíčí. To, o čem jsme ještě včera byli přesvědčeni, že je pravdou, je dnes omylem. Zdánlivá pravda dneška se zítra ukáže jako falešná. A tak to jde dál. To, že existují další a další nové poznatky, přece svědčí o tom, že nikdy nebudeme schopni přehlédnout celek. Celek je schopen přehlédnout pouze jeden jediný: Ten, který stvořil celý kosmos.“

A od tohoto „Jednoho“ se lidstvo v průběhu tisíciletí neustále vzdalovalo. Věřilo, že může vzít osud Země do vlastních rukou. Že však byla tato víra omyl s dalekosáhlými následky, se ukazuje víc než očividně na fenoménech jako je vymírání lesů, znečišťování ovzduší či ozónová díra.

Bruno Gröning neustále vyzdvihoval a stavěl do popředí:

“Bůh je pro nás vším. Co jsme my bez Něho? Říkám s velkým přesvědčením: bez Něho nejsme nic!”

Bůh chce pomoci

Člověk už to dopracoval tak daleko, že znečištění životního prostředí se stalo ohrožením veškerého života na Zemi. Veškerá varování se míjejí účinkem. K žádným změnám nevedou dokonce ani viditelné škody. Všechno jde dál v zaběhaných kolejkách. Je jedno, jestli onemocní celé pásy lesa, jestli jsou znečištěny řeky a otrávena moře anebo jestli se z celých území staly pouště: vše zůstává při starém. Jediné, co se děje, je, že se vyjednává a jsou dělají se všelijaké pokusy. Na výzkumy putují miliardy. Pořád ještě si lidé namlouvají, že zničení Země mohou napravit cestou umělou. Skutečností však zůstává, že každý nový zásah vyvolává další škody.

Kolik stromů už muselo padnout za obět' ničení životního prostředí, kolik ryb už muselo bídne zahynout v otrávených vodách a kolik lidí už muselo umřít na rakovinu jenom proto, že věda věří, že má všechno pod kontrolou a je schopná všude pomoci! Ale kde je ta pomoc? Proč to muselo dojít tak daleko? Bruno Gröning popsal tento marasmus prostými slovy:

“Používat umělou cestu k tomu, aby se mohlo žít, je prostě nemožné. My lidé musíme zůstat na přírodní cestě, na cestě Boží.”

Člověk ztratil spojení s přírodou. Dokonce i zemědělec obdělává svá pole nástroji, které patří spíše do továrny nebo na stavbu, než že by sloužily k obcování s živou přírodou. Tady se musí člověk změnit. Musí dojít k poznatku, že zvířata a rostliny nejsou žádným zbožím, ale že jsou živými organismy. Nesmějí být podřízeny zákonům trhu, ale musí se s nimi zacházet s veškerou úctou. Člověk by v nich neměl vidět “předměty”, ale měl by v nich rozpoznat své bratry a sestry, se kterými je duchovně spojen. Měl by si uvědomit, že je pouhou částí přírody a bez ní nemůže žít. Potřebuje vzduch k dýchání, vodu k pití a plody země k jídlu. Bez krás přírody by uvažoval jako růže, zavřená někde ve sklepení. Kdo si chce zajistit další život, musí přírodu ctít a milovat.

Bůh chce, aby Země spolu se vším živým, co je na ní, zůstala zdravá. Chce pomáhat, avšak my lidé mu k tomu musíme dát možnost. Musíme v Jeho pomoc věřit.

Ochořelé stromy se uzdravují

Prostřednictvím Bruno Gröninga se mohou lidé učit vědomě přijímat sílu do svého nitra a pak ji duchovně předávat do přírody. Takovým způsobem dochází k uzdravování rostlin a zvířat. Gerta Jakobsová ze společenství Wegberg podává tuto zprávu:

„Naše třešeň je stará dvacet let. [...] V létě roku 1984 náhle ochořela, právě v tu dobu, kdy začínaly třešně dozrávat. Její listy zestrupatěly, žloutly a opadávaly. Třešně byly jakoby zralé z posledních sil. Mnohé z nich ležely uschlé na zemi. O tom, že by stromu chyběla voda, nemohlo být ani řeči, neboť v tu dobu hodně přšelo.“

Paní Jakobsová se za tento strom einstellen, ale chřadnutí stromu pokračovalo rychlými kroky i nadále.

„Během čtrnácti dnů vypadal strom hrozně. Můj muž tehdy řekl: ‚Ten určitě zahyne, ten můžeme zrovna skácet.‘ Já jsem však věřila tomu, že se jedná o regelungen.

Bylo to přesně před naší dovolenou. Po třech týdnech dovolené jsme se nemohli vynadivit. V naší zahradě stál zdravý strom. Jeho listoví bylo jakoby vyčištěné. Třešně, které na stromě zůstaly, byly nádherně rudé. Tmavě rudé, baculaté, šťavnaté, sladké a chutnaly skvostně. Z celého srdce jsem Bruno Gröningovi poděkovala.“

Jeden zahradník komentoval tuto událost následovně:

„Podle popisu se jednalo s velkou pravděpodobností o moniliózu, nemoc, která platí za nevyléčitelnou. V tom, že se strom uzdravil, vidím velkou pomoc. Zahradníci v takovém případě

doporučují napadené větve odřezat a spálit. Chemickou cestou se dá v takovém případě pomoci jen ztěží.“

Paní Jakobsová referuje dále:

“Tato událost se zopakovala ještě několikrát, a sice na jednom lesním stromku, který stál v naší předzahrádce. Tomuto mladému modřínu zhnědlo jehličí a opadávalo. Stromek vypadal velmi smutně. Einstellen jsem se a věřila. A opět padl rozsudek: „Strom musí pryč, přece ho tu tak nemůžeme nechat! To je snad i zakázané!“ Avšak já jsem trvala na svém: Ten modřín tu zůstane.

Po čtyřech týdnech se začaly ukazovat první jemné, zelené jehličky. Děkovala jsem Brunovi s velikou vnitřní radostí. Rovněž naše vavřínové keře byly v zimě roku 1984/1985 napadeny touto chorobou. Poté, co úplně zhnědly a uschly, měly být keře rovněž odstraněny. Nedovolila jsem to a einstellen jsem se.

Zpočátku to vypadalo opravdu tak, jakoby se s nimi vůbec nic nedělo. Má trpělivost byla podrobována těžké zkoušce. Trvalo to sedm měsíců. A ejhle – odspodu začaly rašit první zelené výhonky. [...] Bruno Gröning pomůže vždycky – a je jedno, oč jde.“

Další uzdravení u stromů

O dalším uzdravení stromu referovala Karin Optenplatzová z Wegbergu:

„Před pár lety byly naše višňové stromy nemocné, na všech místech hynuly a naši třešni se nedařilo jinak.

Náš soused je zahradník a proto jsem se ho ptala, co je v tomto případě možno dělat. Řekl mi, že tady se musí všechno odřezat a spálit, protože tato nemoc je nakažlivá a tudíž přenosná na všechny ostatní stromy. [...]

A ještě jednou opakoval: ‚Odřezat a spálit!‘ Já jsem si však pomyslela: ‚Ale ne, nemusíš nic takového dělat, jsi přece u Bruno Gröninga a můžeš se za ty stromy einstellen.‘ Tak jsem i učinila a asi pět minut přitom objímala kmeny všech stromů.

Cítila jsem, jak mýma rukama proudí do stromu proud. Toto jsem pak dělala každý den jednou a to u jabloně a u třešně.

Listy, které byly zvadlé, z třešně opadaly, u jabloně však žádné listy zjara nevyrostly a ani nekvetla. Teprve mnohem později vyrašily na jabloni listy, ale už nevykvetla, protože už bylo na květy pozdě. Bylo však vidět, že v jabloni je život.

Třešni opadala většina listů a i začínající třešínky spadly na zem, žádná třešeň nedozrála. Ale já jsem věřila a důvěřovala, a prosila jsem: ‚Prosím, Bruno, Gröningu, pomoz těmto stromům, aby zase nesly ovoce, aby směly zase žít v plném zdraví!‘

Příštího jara třešeň rozkvetla ohromným množstvím květů a byla nádherná. Rovněž jabloň kvetla a narostla na ní krásná, velká a šťavnatá jablka.

A když jsem tato jablka sklízela, děkovala jsem přitom Bruno Gröningovi. [...]

Jablko jsem jedla s pocitem velkého vděku. Věděla jsem, že náš milý Pán Bůh nám daruje všechno a to dobré, co roste venku, nechává růst pro nás lidi.

Na tyto věci bychom měli myslet s úctou vždycky, když jíme jablko nebo jiné plody. Není to samozřejmost, že stromy tyto plody nesou. Náš Bůh Otec to pro nás tak zařídil.

Jsem tak vděčná: I tento rok stromy kvetly. Už jsou tomu tři roky a stromy zůstaly zdravé.”

Zahradník komentuje uzdravení stromů:

“V tomto případě se jedná o moniliózu a nezbyvá nic jiného, než napadené větve odřezat a spálit. Tato houba se přenáší velmi rychle a u napadených míst už nepomůže žádný postřik. Že

tento strom přesto přežil a dokonce nesl i plody, se může jistě nazvat velkou pomocí, ne-li malým zázrakem.”

Člověk nese za přírodu odpovědnost

Zvířata a rostliny jsou závislé na tom, jak s nimi člověk zachází. Jestliže je člověk spojen s Bohem a je naplněn láskou k Jeho stvoření, odráží se to v celé přírodě. Odpadl-li však od Boha a krásy přírody jsou mu lhostejné, anebo když přírodu dokonce ničí, pak se toto jednání negativně odráží na zvířatech i rostlinách.

Jestliže člověk drancuje poklady Země, je mu příroda vydána na pospas. Zvířata a rostliny propadají zkáze, vymírají celé druhy.

Má-li však člověk pro přírodu otevřené srdce a zachází s ní láskyplně, působí na všechno stvoření povzbudivě a uzdravujícím způsobem. Tak jako ožívá pes, když ho jeho pán miluje, potřebuje i příroda ve své celistvosti lásku člověka, aby mohla zůstat zdravá.

Vědecké výzkumy už dávno prokázaly, že členové živočišné říše reagují na to, jestli s nimi člověk zachází láskyplně nebo naopak. Tak můžeme číst např. v časopisu „Brücke am Sonntag“ (Most na neděli) ze 7.března 1992 pod titulkem „Láska k rostlinám“ toto:

„Rostliny potřebují, abychom je oslovovali. Tuto skutečnost prokázal dvouletý test redakce televize WDR ‚Tady a Dnes‘. Rostliny rajčat, se kterými bylo zacházeno láskyplně, přinesly o 22 procent víc úrody než ty, které obdržely jenom vodu a hnojivo.“

Hans Sterneder píše ve své knize „Der Wunderapostel“ (Zázračný apoštol):

„Zapotřebí je především jednoho: Lásky! Nezištné, čisté lásky!“

Už jsem ti řekl, že všichni tvorové se tlačí k člověku, protože v něm vidí pomocníka a Boha. Oč větší je tvá ryzí láska, se kterou vcházíš do přírody a oč žhavější je tvá vůle pomáhat, když rozdáš přírodě své srdce, o to víc se k tobě všechno dere

a rozvíjí se pod zázračnou mocí tvé lásky směrem nahoru. Procházej od tohoto okamžiku ještě víc takovým způsobem přírodou, vid' všude jenom své bratry a opakuj jim pořád znova a znova: „Jste mými bratry a sestrami. Já už teď nejsem takový, jako jste vy, pokročil jsem na cestě vývoje o kousek dál. Miluji vás celou silou svého srdce a je mým vřelým přáním, abych vám mohl pomáhat! Pojdte všichni sem ke mně! Hřejte se na mé hrudi, posilujte se proudem mé lásky!“

Věř mi, Beate, když půjdeš do přírody pomáhat s pocitem takové vroucnosti, staneš se pro ni dárce moudrosti! Staneš se pomocníkem, který vede nespočetné množství tvorů vpřed a který se tak stává i jejich spasitelem!“

Bruno Grönig řekl:

„Miluj život této Země! Jestliže miluješ život této Země, miluješ Boha, který říká: Staň se.“

V tom spočívá cesta k naplnění přikázání „Podrobite si Zemi!“ Podrobit ve smyslu láskyplné pomoci a ne bezohledného drancování!

Lidé se mají zase k přírodě naklonit a se srdcem naplněným vírou mají prosit za její zachování. Neměli by už nečinně přihlížet, jak umírají lesy, jak se rozšiřuje ozónová díra, jak zemi a moře znečišťují ropné tankery a atomový odpad. Lidmi způsobené ničení přírody je tak zhoubné, že člověk už není schopen je zastavit. Pomoci může jedině Bůh. Věřme proto v Jeho pomoc! Nevěřme tomu, že lesy zahynou, věřme, že budou žít! Nevěřme, že ozónová díra se bude rozrůstat, věřme tomu, že se uzavře! Postavme proti sobě ničivou sílu umělých jedů a sílu víry lidského ducha!

Bruno Grönig jednou řekl a pozdvihl přitom ukazováček:

„Věřte vždycky!“

Neustále vyzdvihoval:

„Existuje mnohé, co se nedá objasnit, ale nic, co se nemůže stát!“

My lidé neseme odpovědnost za přírodu. Neotravujme ji nadále! Obráťme se a začněme věřit v záchranu přírodního prostředí! Jestliže to budeme dělat, budou se dít zázraky i ve velkém, které jsou v malém už mnohonásobně dosvědčeny. Věřme pořád v dobro a už nikdy ve zlo! Bruno Gröning tvrdí:

“Přetrvávající dobro překoná zlo. Všude tam, kde nastoupí plná, Boží síla, zlo mizí.”

Země je naší matkou

Zamysleme se nad tím, zda za naši potravu a vůbec všechno, co nám umožňuje život, vděčíme vědě, nebo přírodě. Bruno Gröning k tomu řekl:

„My lidé, ať už chceme nebo ne, jsme na přírodě závislí. A této závislosti se nikdy nemůžeme zbavit. Není to tak, jak někteří tvrdí: ‚Místo přírody máme kulturu!‘ Po žebříku kultury jsme už vystoupali vysoko a to přirozené, to čistě lidské, jsme odstrčili stranou. Ale my jsme na přírodě závislí. Co všechno pro nás náš milý Bůh nechá růst, bez toho nemůžeme existovat!“

„Vím, že jsou lidé, kteří neustále opakují: ‚Co mě zajímá dobro, co mě zajímá Bůh, hlavní věc je, že mám.‘ Ti, kteří věří v dobro a považují se za děti Boží, jim však řeknou: ‚V tom případě tu tedy nemáš právo být, co tu vlastně chceš? Užíváš si po celou dobu dobrého a božského, dýcháš si vzduch, necháš se osvěcovat a ozařovat sluncem, chodíš po Boží zemi, nosíš oděv a jíš a piješ, abys mohl být vůbec naživu!“

Vzpomeňme si na řeč Chiefa Seattlese, náčelníka Indiánů, z roku 1885, ve které odpověděl na nabídku amerického prezidenta k odkoupení jejich země:

„Jestliže naši zemi prodáme, tak musíte mít vždycky na paměti jedno a i své děti o tom musíte poučovat: Řeky jsou

našimi i vašimi bratry a musíte tedy říkám dávat jen to dobré, tak jak to dáváte každému ze svých bratrů. [...]

Běloch jedná se svou matkou, Zemí, a se svým bratrem, nebem, jakoby to byly věci, které lze koupit a ničit, které lze prodat jako ovce nebo třpytící se perly. Jeho hlad pohltí Zemi a nezbude na ní nic než poušť. [...]

Učte své děti tomu, co i my učíme naše děti: Země je naší Matkou. To, co padne na Zemi, padne i na syny Země. Jestliže lidé na Zemi plivou, plivou po sobě samotných. Neboť tolik už víme, že Země nepatří lidem, ale člověk patří Zemi. Všechno je se vším propojeno, jako krev, která pojí rodinu. Všechno je spojeno. Co napadá Zemi, napadá i její syny. Člověk nestvořil tkáň života, je v ní pouhým vláknem. Ať této tkáni způsobíte cokoliv, způsobíte to sami sobě.

Bílý muž, který je dočasně držitelem moci, věří, že už je sám Bohem, kterému Země patří. Jak by mohl nějaký člověk vlastnit Zemi? [...]

Dokonce ani bílý muž, jehož Bůh s ním putuje a hovoří s ním jako přítel s přítelem, nemůže uniknout Božímu určení. Snad jsme všichni přece jenom bratři. Uvidíme.

Jedno už víme - to, co bílý muž třeba jednou také objeví: Náš Bůh je tentýž Bůh, jako je ten jeho. Vy si možná myslíte, že ho vlastníte - tak jako se chystáte vlastnit naši zem - ale to nemůžete. On je Bohem lidí - jedno jestli rudých nebo bílých. Tato zem má pro Něho velkou hodnotu a zraňovat Zemi znamená opovrhovat jejím Stvořitelem.

I všichni bílí lidé zajdou - a možná ještě dřív, než všechny ostatní kmeny. Jenom v tom pokračujte a zamořujte si své postele, jedné noci se ve vlastním odpadu udusíte. [...]

Jestliže poslední rudý muž z této Země odejde a jeho paměť bude jenom jako stín nějakého mráčku nad prérií, pořád ještě bude duch mých otců na těchto pobřežích a v těchto lesích žít.

Neboť oni všichni tuto zemi milovali jako miluje novorozenec tlukot srdce své matky. Když vám naši zemi prodáme, milujte ji jako jsme ji milovali my, starejte se o ni, jako jsme

se o ni starali my, uchovejte si v paměti tuto zem, jaká je teď, než si ji vezmete. A vši svou silou, celým svým duchem, svým srdcem ji zachovejte takovou i pro vaše děti. Milujte ji, jako miluje nás všechny Bůh. Neboť jedno víme - náš Bůh je tentýž Bůh. Tato Země je mu svatá. Dokonce ani bílý muž nemůže tomuto společnému určení uniknout. Snad jsme všichni přece jenom – bratři. Uvidíme.“

Příroda je Bůh

Bůh původně stvořil Zemi jako rajskou zahradu. Lidé směli užívat všechny její nádheru. Žili v nejvyšší harmonii a v jednotě se svým Stvořitelem a uznávali v kráse přírody nejvyšší formu Jeho zjevení.

Když se však člověk zpronevěřil Božím zákonům, harmonie s Bohem a s přírodou vzala za své.

Lidé byli z rajské zahrady vyhnáni, nevnímali se už jako část přírody, ale začali se odtrženi od ní vidět rozpolceně: zde jsme my lidé a tam je příroda. Spojení s přírodou se vytratilo. Spojení s Bohem se vytratilo rovněž. Lidé si sami odstranili svou životní základnu, vytrhli své kořeny z půdy matky Země a začali usychat. Přepadaly je nemoci, nouze a utrpení.

Avšak toto odloučení škodilo i přírodě. Jak by mohl celek existovat jako zdravý, když mu chybí důležitá část? Jak by na druhou stranu mohla existovat samotná část jako zdravá, když se odtrhla od celku ?

Země je svatá. Byla stvořena Bohem jako rajská zahrada. Člověk byl na Zemi poslán jako dítě Boží, aby si ji ve jménu Boha podmanil. Je zodpovědný za její zachování, má ji chránit a ne ničit. Bruno Gröning chce lidi vést, aby tuto úlohu plnili zase v lásce a harmonii s Bohem a nakonec aby došli k poznání, které Bruno Gröning shrnul v prostých slovech :

„Příroda je Bůh!“

11. kapitola: Kořeny veškerého zla

Jestliže chceme pochopit pozadí Gröningova působení, musíme si uvědomit, v čem mizérie dnešní doby spočívá. Kdo dojde k poznání, že většina těchto špatných poměrů má základ v egoismu a nedostatku lásky, ten si velmi brzy uvědomí, proč může být Bruno Gröning v mnoha případech nápomocný.

Proti materialismu

Už v roce 1950 poukázal Kurt Trampler ve své knize „Die große Umkehr“ (Velký obrat) na širší souvislosti vystupování Bruno Gröninga:

„V roce 1949 snad v Německu neexistovalo nic, co by vyvolávalo tak napjatou pozornost a tak hlubokou, vnitřní spoluúčasť lidí, jako dění kolem Bruna Gröninga. Vystupování tohoto muže nelze zařadit do obrazu materialistického chápání světa. To je zřejmě i hlubší příčina někdy velmi vzrušeného souboje názorů kolem jeho osoby a uzdravování: Kdo hluboce propadl materialistickému způsobu myšlení, že je schopen věřit pouze tomu, co může nahmatat svými rukama nebo měřit či prokázat přístroji, ten se bude stavět absolutně nechápavě a často intolerantně proti všemu nepochopitelnému, co se skrze Gröninga dělo. Kdo si však uchoval úctu před vším Božím a neprobádatelným, kdo nesevěřil svá nejdůležitější životní rozhodnutí pouze rozumu, ten se bude přinejmenším snažit dopátrat se s odpovědnou vážností toho, jestli snad Gröningova uzdravující síla nevychází z oněch věčných pramenů, které leží za hranicemi našeho myšlení. A dokáže také uvěřit tomu, co sám přesně vypožoroval, přestože se nedočká vysvětlení známou a tradiční cestou.

Vystupování Bruno Gröninga tedy nutně vede k rozepři mezi těmi, kteří jsou vnitřně ochotni uznat jako živoucí skutečnost i něco neprobádatelné, a mezi těmi druhými, kteří takovou víru

nepojmou. Přitom je jedno, jaké nejnovější poznatky se o něm a o jeho díle objeví.

Pocit, že materialistická epocha kráčí ke svému sebezničení, je ve světě dnes už všeobecný. Ale i tady se názory dělí. Jedni kráčí v apatické otupělosti vstříc katastrofě, případně doufají, že ji přežijí za pomoci morálky dravé zvěře, zatímco druzí v sobě uprostřed tohoto velkého chaosu nesou neochvějnou víru, že začíná nová epocha všeho živoucího, která vede vstříc vyššímu pořádku, harmonickému vyrovnání a spolupůsobení. Protože si bezpočet lidí na celém světě klade tyto otázky, a protože na jejich odpovědi je vázán i smysl jejich života, neobracejí se ke Gröningovi pouze nemocní, hledající pomoc. I ti zdraví se ptají, jestli jeho nevysvětlitelná uzdravení nepředznamenávají zvrát doby. Ano, pro mnoho nemocných je tato poslední otázka dokonce ještě důležitější, než jejich vlastní uzdravení.“

Nouze dnešní doby

Navzdory vysokému stupni blahobytu, značnému pokroku ve vědeckém bádání a enormním technickým vymoženostem vězí lidstvo ve velké krizi. Hospodářský růst průmyslových států se donekonečna stupňovat nedá. Propast mezi severem a jihem nabývá stále hrozivějšího rozsahu. Zesurování morálky je zjevné. Násilí a sex neurčují pouze programy v médiích, ale taky život mnoha lidí. Všude se šíří strach a deprese.

Vědecké objevy se zneužívají na zbrojení a na zvyšování profitu. Už vůbec nejde o to zmírňovat tíseň mnoha lidí, ale plnit si vlastní kapsy. Na jedné straně přebytek a na druhé hlad.

Životní prostředí je drancováno, vzduch, voda a půda jsou otravovány. Přírozená rovnováha je zničená. Příroda stojí před kolapsem. Vymírání lesů, ozónová díra a proměna klimatu svědčí o strašné zkáze.

Člověk ničí svou vlastní životní základnu a zdá se, že to ani nepozoruje. I nadále se vyhazují do řek a moří jedy, výfukové plyny zamořují ovzduší. Brutálně jsou vymýcovány obrovské plochy lešů a obalový průmysl vyrábí nepřehledné množství odpadu. Vykouřování přírody z lačnosti po profitu a penězích ukazuje, kam lidstvo kráčí. Pokrok neslouží rozvoji, nýbrž zkáze.

Bruno Gröning k tomu řekl:

„Pán Bůh je náš Otec, Stvořitel naší Země. Dal člověku příkaz těmito slovy:

„Plodte a množte se!“

Stvořil Zemi jako rajskou zahradu a člověk ji měl udržovat v pořádku.

Avšak co člověk činil a činí? – Ničí! Proč? Protože skutečně propadl satanu.“

Na rosenheimském Traberhofu ukázal příčiny této lidské krize:

„Člověk už před stoletími odbočil z cesty k přírodě, odbočil od víry ve svého Pána. Každý uvěřil, že se může prosadit sám. ‚Teď jsme tu na této Zemi, teď se tu zařídíme, jak my chceme a už si budeme umět poradit‘, to si myslel každý. Avšak já vám dávám na vědomí, že nikomu nemůže být pomoheno bez našeho Pána Boha. A kdo věří tomu, že se může od přírody, kterou pro nás Bůh tak krásně utvořil, odtrhnout, ten ať si jde, kam chce. Zavládlo přesvědčení, že se jeden od druhého může lišit, když se k přírodě obrátí zády a bude stoupat po žebříku kultury. Ale v tom je velká chyba. Právě to hlavní, co člověku chybí, je příroda. Zpět k přírodě! Zpátky k našemu Pánu Bohu, zpátky k víře v to dobré v člověku!“

Duch doby

Dnešní společnost vykazuje bez obalu všechny jevy vládnoucího ducha doby: destruktivitu a absolutní upuštění od ideálů jako je láska k bližnímu, odpuštění nebo milosrdenství.

Následující výčet má ukázat, jak velkou se stala propast mezi Bohem a člověkem:

- Nemoci sužují lidi jakéhokoli věku, povolání či životní úrovně. Vynořují se stále nové a nové epidemie. Lékařství je bezmocné. Nemocnice a lékařské ordinace jsou přeplněny. Sotva se najde někdo, kdo je zcela zdrav. I přes miliardové investice nedochází k žádnému zlepšení. Na trh sice přicházejí stále nové a nové léky, avšak počet nemocných se nesnižuje.
- I přes veškerý blahobyť a luxus přebírá všude vládu deprese. Narůstá počet sebevražd. Hodně lidí nedokáže zvládat svůj život. Hektický shon a výkonnostní tlak, společnost tvrdých loktů, strach o pracovní místo a předimenzovaná nabídka k trávení volného času, to všechno jsou aspekty moderní společnosti, které ničí čím dál více lidí.
- Velkou část lidstva již zachvátil hrozivý úpadek mravů. Morální perverze je na vzestupu. Zdá se, že je dovoleno úplně vše. Pojmy jako je morálka a etika platí za zastaralé. Život jako takový je negován. Většina lidí žije podle hesla: Sex -ano, děti -ne! Od potratů se přešlo k antikoncepci. Po účtě k životu ani stopy. „Máme k tomu všechny možnosti, tak je tedy využijme! Užívejme si života naplno, aniž bychom za to museli někomu skládat účty!“
- Počet obětí drog neustále stoupá. Stále více lidí se uchyluje k závislosti. Samotné úřady už chtějí ve své bezmocnosti legalizovat dokonce tvrdé drogy. Droga alkohol se už stala společníkem denního života. Závislí lidé se nacházejí ve všech vrstvách obyvatel.
- Velebením násilí v mediích vzrůstá i ochota k používání násilí. Rambo a Terminátor jsou idoly mládeže. Už i v malých dětem

je stimulována chuť k bojům a zabíjení počítačovými hrami a válečnými hračkami.

- Válka je nasazována jako legitimní prostředek politiky. Podle toho, jaká byla kdy pozice zájmů, sáhl už mnohý „mírumlivný“ politik po meči, a vydal tak smrti bezpočet lidí. Každoročně se investují obrovské sumy do zbrojení a do válek. Vražďení se stalo obchodem.
- Vědecký výzkum kráčí po cestách, které tzv. „normální“ občan pozoruje s rostoucí nejistotou. Slova jako freony, jaderná síla či genová manipulace naplňují mnoho lidí strachem.
- Miliardy zvířat jsou vražděny v pokusných laboratořích pro potřeby medicíny, kosmetiky a k vojenským účelům. To všechno se děje pod pláštěm velebení blaha lidstva, aby mohly být obhájeny všechny ty perverzní choutky takových výzkumů.

Vláda peněz

Lidé vytvořili společnost, ve které jsou peníze všechno, ale samotný člověk není nic. Kdo má peníze, může si koupit, co chce. Kdo však peníze z jakéhokoliv důvodu nemá, ztrácí vůbec oprávnění ke své existenci. A tak jsou všichni tlačeni k tomu, aby kladli hlavní zřetel na získávání peněz. Kdo to nedělá, musí v současném systému hluboko spadnout, v nejhorším případě přijít o život. V Německu sice existuje hustá sociální síť, která takové lidi zachycuje, avšak toto je - viděno celosvětově – výjimka.

Za téměř všechny špatné poměry naší doby může vláda peněz, resp. chamtivost lidí po pozemském bohatství.

- Lidé nesmyslně kácí pralesy Jižní Ameriky, z obrovských pruhů země se stávají pustiny, Země je nad poměry zneužívána jen proto, že někteří nenasytní jednotlivci chtějí neustále zvyšovat svůj profit. Masy pracovníků musejí při těchto zločinech spolupracovat, aby v tomto peněžním systému dokázali vůbec přežít.

- Vzduch, voda a půda jsou otravovány jedy, i když se o tom ví. Na ničení přírody se pracuje zcela systematicky. Lačnost po penězích je u mnohých lidí tak velká, že nejsou vůbec ochotni uznat jiné zájmy, než své vlastní. I přes vědecké poznatky o příčinách úmrtí lesů, o ozónových dírách a pod. se nepodniká nic, aby se tomuto ničení zabránilo. Nesnaží se politici, církve, natož pak průmysl. Pouze se maří čas nekonečnými jednáními.
- Někteří lidé dělají nesvědomitě kšefty s drogami. Vhánějí tak své „zákazníky“ do závislosti, ruínují je a často je i doženou k smrti. Proč? Z chamtivosti po penězích a bohatství.
- Mnozí z lidí jsou ochotni krást, podvádět, dokonce i zabíjet, jen aby přišli k penězům. Koho už pojala touha po penězích, nezastaví se před ničím. Chamtivost po stále větším bohatství v něm ubíjí veškeré zábrany.
- Dokonce i v oblastech, ve kterých by mělo jít o pomoc bližnímu, vládnu peníze. Zdravotnictví např. zajišťuje tolik pracovních míst, že by to byla hospodářská katastrofa, kdyby se všichni nemocní uzdravili. Takže je nasnadě, že odpovídajícím odvětvím průmyslu nemůže jít o to, aby nemocné vyléčily, ale o to, aby se jejich produkty nadále prodávaly. Pod záminkou, že chtějí pro lidi dobro, dělají s jejich nouzí pouze chladnokrevně kšefty. Alibisticky se provádějí pokusy na zvířatech jen proto, aby bylo možné uvést na trh nové produkty.
- Rovněž zbrojní koncerny nechtějí zabezpečit mír, nýbrž chtějí prodávat své ničivé zbraně. Nemají pražádný zájem na nějakém „nasyčení trhu“ ale nepřetržitě hledají možnosti nasazení těchto zbraní. Jaká perverze tržního hospodářství!

Peníze vládnu světem. Tím je řečeno vše. Ničivé následky vlády peněz jsou nedozírné. Člověk se tomuto systému upsal a vydal se mu slepě na pospas. Je lhostejno, jestli se tento úpadek odehrává k kulisách monarchie, diktatury, demokracie či komunismu.

Spolu s industrializací začal vývoj, který dovedl celý tento systém až na vrchol. Vypadá to, jakoby už neexistoval únik. Lidský rozum nenapadá žádná reálná alternativa k tomuto zdánlivě tak dobrému,

ve skutečnosti však ničivě fungujícímu systému. Všechny tolik rozdílné státní formy, které se v dějinách objevily, vycházejí stále z téhož modelu: několik jednotlivců drží ve svých rukou kapitál a tím i moc, aby většinu lidí potlačovali nebo nutili k poslušnosti násilím, sliby nebo blahobytem („chléb a hry“). Co dělat? Je tu podle lidských měřítek myslitelné vůbec ještě nějaké řešení? Anebo se musíme s existencí tohoto systému i s jeho ničivými následky smířit?

Jen Bůh může pomoci

Bruno Gröning poukazoval neustále na to, že člověk je závislý na Bohu a na jeho pomoci:

„Co lidské ruce vytvořily a zničily, mohou lidské roce opět obnovit, avšak jen s pomocí Boží. Co však stvořil Bůh a lidé to zničili, může obnovit pouze Bůh sám. Zde je však třeba opravdová víra v Boha, obrat.“

Peníze neumožňují všechno. Ohroženou přírodu člověk zachránit nemůže. Ničení pokračuje neustále dopředu. Člověk závislý na drogách se může této své závislosti sotva zbavit vlastní silou. A nevyčísitelně nemocný člověk si své zdraví nemůže koupit za žádné světské bohatství.

Bruno Gröning řekl, že pomoci může jen Bůh. V souvislosti s uzdravením o tom není pochyb, protože k tomu existují důkazy. Avšak jak je tomu v jiných oblastech? Může Bůh pomoci i tady?

Abychom dokázali rozpoznat opravdové dimenze Gröningova působení, je nutno ponořit se do dění „kolem Gröninga“ a hledat odpověď na otázku, proč proti tomuto muži tolik lidí tolik bojovalo.

Neklanět se penězům

Bruno Gröning se nikdy neohýbal před mocí peněz. Za poskytnutá uzdravení nepožadoval nikdy peníze. Tím se provinil proti

principům existujícího systému. Právě proto, že nebral žádné peníze a neprodával zdraví jako nějaké zboží, stal se nebezpečným. Skrze něho hrozilo celému tomuto systému zhroutil.

- Kdyby mu byla jeho činnost neomezeně povolena, odumřelo by celé jedno hospodářské odvětví. Nemocenské pokladny, nemocnice, kliniky, lékařské výzkumy, farmacie, moderní lékařské přístroje atd., to všechno by se stalo zbytečné.
- Kdyby vzali lidé vážně Gröningovu výzvu k velkému obratu a kdyby tak nahradili vládnoucí konkurenční myšlení principy lásky k bližnímu, zhroutil by se celý systém společnosti, založené na tvrdých loktech.
- Kdyby se lidé poučili z Gröningova příkladu pomáhat si navzájem bezplatně a kdyby takové jednání přenesli i do jiných životních oblastí, byla by moc peněz zlomena.

Rozhodující zástupci „systému“ tato nebezpečí rozpoznali a proto se proti nim postavili. Bruno Gröning byl víc jak devět let pronásledován a vydán štvanicím. Všechny páky se daly do pohybu, jen aby ho zničily a jeho působení zastavily. Lékařství, církev, justice, tisk: Mobilizovány byly všechny síly, aby ho vyřadily. Důvěru lidí hledajících uzdravení bylo třeba zničit. Byl hnán k soudním procesům, bylo s ním jednáno jako se zločincem, byl terčem posměchu a pohany.

Na druhé straně mu někteří nabízeli za uzdravení velké částky peněz. Nejedna boháč položil na stůl čtyř- až pětimístné sumy, avšak Gröning na to nepřistoupil. Brisktně takové lidi vykázal. Nenechal se ničím zlákat k tomu, aby se svými schopnostmi kšeftoval. Po celý svůj život až do konce trval na svém:

„Zdraví se nedá koupit, zdraví je dar Boží!“

V časopise „Die Umkehr“ (Obrat) jsme mohli v prvním vydání roku 1950 mimo jiné číst:

„Pro Gröninga by to bylo velmi lehké, aby se stal nejbohatším mužem na tomto světě, kdyby si člověk od něho mohl „koupit“ zdraví. Možná by mu to ani lidé neměli za zlé, protože takové jednání by odpovídalo ‚době‘. Že ale nechce

žádné peníze, zato však od nemocných, kteří k němu přijdou, vyžaduje vnitřní obrat, opravdový životní obrat, to přesahuje všechny meze a všechny míry, kterými ho jeho současníci měří. Upadá v podezření u všech, kteří nejsou schopni pochopit, že pro nějakého člověka dvacátého století nejsou peníze vůbec zajímavé“.

Láska překonává egoismus

Celý tento systém, vystavený na penězích a na lačnosti po bohatství, spočívá na egoismu. Je hlavním předpokladem k existenci „loktové“ společnosti. Ten, kdo nemyslí v první řadě sám na sebe, na svůj osobní prospěch, ten to daleko nedotáhne. Avšak tomu nejlepšímu a v srdci nejtvrďšímu egoistovi jsou otevřeny všechny cesty. Kdo chce až úplně nahoru, musí být schopen jít i přes mrtvolu.

Láska k bližnímu, tak jak ji ztělesňoval Bruno Gröning, jde však proti egoismu. Nechce pouhé změny systému, ale sahá přímo po jeho kořenech. Jestliže láska k bližnímu uchvátí mysl lidí a zatlačí egoismus, ztratí peněžní systém svou životní základnu. Nikdo pak už nebude chtít svého bližního využívat, vykořisťovat, či stavět si na jeho účet svou kariéru. Konkurenční myšlení bude vymýceno a touha po bohatství vymře.

Tímto ohrožoval Bruno Gröning stávající systém nejvíc. Přesto, že nebyl žádným revolucionářem, že se nevyjadřoval ani k politickým či hospodářským otázkám, nosil u sebe klíč k pádu celého systému. Dělal pouze jedno: miloval, miloval své bližní, avšak i své nepřátele. Dělal všechno pro to, aby pomohl všem trpícím a potřebným lidem. Svou lásku si nenechal vzít žádnými zkouškami a boji, kterými musel procházet. Až do poslední hodiny miloval a svým nepřátelům odpouštěl.

„Miluji své nepřátele. Zlo se chytí samo do svých vlastních sítí.“

Tím, že měl Bruno Gröning až do posledního dechu v sobě lásku, že nikdy neposkytl ve svém nitru prostor jediné myšlence nenávisi, umožnil každému z nás dosáhnout uzdravení a pomoci. Každý se může přesvědčit, že přijímáním „Heilstromu“ získá nejen jeho zdraví, ale i lásku k Bohu, k bližnímu a ke všemu stvoření. Ztvrdlé, egoistické srdce změkne. Najednou se z nepřátel stanou přátelé, rozhádaní jsou schopni se znova usmířit.

Kdo v sobě tuto změnu zažije, následuje z vnitřního popudu tyto ideály a vrací se nazpět k Božímu pořádku – ne na základě rozumného náhledu, nýbrž na základě lásky, která se v jeho nitru probudila. Kdo miluje svého bližního, ten ho nemůže nikdy okrádat, zraňovat, využívat nebo dokonce usmrcovat. Kdo miluje život, nemůže ničit přírodu, mýtit lesy, zamořovat jedem řeky a moře a mučit zvířata. Nepřenese přes srdce, aby ničil to, co miluje.

Ne všichni, kteří šli proti Bruno Gröningovi, věděli, co dělají a proti komu bojují. Avšak ti, kteří stojí u kormidel moci, ti se většinou drží v pozadí. Bruno Gröning hovořil jednou o takzvané „klíce, kastě“ – věděli přesně, oč jde. Jim byl dobrý každý prostředek, který mohli v boji proti Bruno Gröningovi nasadit. Plánovali a zkoušeli proti němu vražedné útoky, tajné služby ho chtěli získat pro sebe. Avšak nikdy se nepodařilo toho „malého“ Gröninga z dění vyřadit.

A i když se po jeho smrti zdálo, že se dílo nepřátel konečně zdařilo, pravda se přece jenom prosadila. Jméno Gröning upadlo po dobu více než třiceti let v zapomnění, a přece se v roce 1989 opět vynořilo v médiích. Zájem o něj roste. Stále víc lidí následuje jeho učení a přijímá do svého nitra „Heilstrom“. Dnes jako tehdy před čtyřiceti lety se dějí nepředstavitelné věci a egoismus bude muset dříve nebo později ustupovat lásce. Bruno Gröning:

„Zastavit to už nelze. K uzdravením bude docházet na celém světě!“

12. Kapitola: Falešní proroci

Mnozí lidé si nejsou jisti, co si mají pod „fenomémem Gröning“ představit. Rychle před nimi vyvstávají varování před falešným prorokem.

Byl snad Bruno Gröning jedním z těchto falešných proroků? Byla jeho uzdravení oněmi velkými znameními a zázraky, která se od proroků očekávají? Abychom objasnili tyto otázky, měli bychom se zeptat na skutky. V Bibli je přece psáno:

„Poznáte je podle jejich plodů. Sbíráme snad hrozny z trní nebo fíky z bodláci? Tak přináší každý dobrý strom dobré ovoce, špatný strom nese ale ovoce špatné. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést ovoce dobré.“

Jak vypadaly skutky Bruno Gröninga? Udělal něco špatného? Nepomáhal stále znovu lidem trpícím či v nouzi, neuzdravoval nemocné? Mohla by být lékařsky potvrzená uzdravení dobrými plody špatného stromu? Bylo by rozpoznat za těmito činy falešného proroka? Bruno Gröning řekl:

„Podle mých činů mě poznáte, tzn. podle všeho, co dělám. Nedělám nic jiného, než to, co dělat mám. Budete moci rozpoznat, že jsem skutečně veden Bohem.“

V následujícím poukážeme na to, kde jsou skuteční falešní proroci. Také je poznáme podle činů, nikoli podle slov. Nacházejí se ve všech oblastech života a předstírají, že slouží blahu lidí. Za všechny tyto oblasti bych uvedl tři:

a) Medicína a farmacie: Dobrodinci nebo metla lidstva?

Medicína si činí nárok na léčení lidí. Porovnáme-li však miliardové náklady na zdravotnictví i stále stoupající počty pacientů a nemocí, musíme si položit otázku, zda cesta, po níž se medicína ubírá, ospravedlňuje tento nárok.

Lékař: Pomocník nebo dobře vředělečně činná osoba?

Začíná to již výběrem povolání. Proč se maturanti rozhodují pro studium medicíny? Je to skutečně touha pomoci nemocným? Není to spíše nadprůměrný plat, který lékaři pobírají? Nebo dokonce moc, kterou mají nad pacienty?

Během čistě intelektuálně zaměřeného studia jsou budoucí lékaři vzděláváni výlučně v léčení nemocných orgánů, ale nikoli v jednání s lidmi. Ne ti lidsky nejhodnější, nýbrž ti intelektuálně nejlepší mají největší vyhlídky, nezávisle na tom, zda jim záleží na blahu nemocných. Musí být jen odborně způsobilí.

Také se musíme zeptat, kdo vlastně ve zdravotnictví „vládne“. Nejsou lékaři v konečném důsledku jen odbytovým střediskem farmaceutických koncernů? Na každou nemoc existují různé prostředky. Lékaři jsou zavalováni dopisy, ve kterých každý podnik velebí své přípravky. Hans Ruesch píše ve své knize „Farmaceutická story – velký podvod“:

„Bez velkého počtu stále nových syntetických léků s tajemnými nebo zázraky slibujícími názvy by většina dnešních praktikujících lékařů nevěděla, jak mají své povolání vykonávat. K lékům se mohou vždy uchýlit jako k jistotě. Nicméně jejich farmakologické vzdělání na univerzitě bylo jen velmi omezené, neboť ani jejich profesori nemohou držet krok v posuzování

nových produktů. Tyto produkty neustále zaplavují trh, aby nahradily jiné, jejichž neúčinnost nebo škodlivost už nelze dál tajit.

Teprve když tito mladí lékaři opustí vysokou školu a dostanou se do bezprostředního kontaktu s pacientem, začnou se svému povolání skutečně učit. V této době začíná také jejich vlastní farmakologické vzdělávání a to pak pokračuje během jejich celého odborného působení. Toto vzdělávání tkví v záplavě brožur výrobců léků a v pravidelných návštěvách jejich obchodních zástupců, kteří přinášejí lékařům jako dar zlaté propisovací tužky nebo pozvánky na hon na kachny – k tomu samozřejmě celé aktovky plné vzorků „nových“ přípravků s doporučením vyzkoušet je na pacientech a informovat o výsledku.“

Farmacie je jako každé odvětví průmyslu zaměřena na zisk a jeho zvyšování. Koncerny nechtějí své zákazníky – nemocné lidi – ztratit, nýbrž usilují o prodej svých výrobků. Vysoký počet nemocí a pacientů musí být v zájmu takových podniků. Koho by ještě udivilo, že mnohé léky mohou vedle neslýchaných, ale všude akceptovaných vedlejších účinků („Ohledně rizik a vedlejších účinků si přečtěte příbalový leták a zeptejte se svého lékaře či lékárníka“) – také přímo poškodit zdraví. Hans Ruesch pokračuje:

„Následující výčet příkladů není zdaleka kompletní. Představuje pouze nepatrný zlomek dlouhého a stále rostoucího seznamu.

Následky

1500 lidí muselo být v Anglii v roce 1971 dopraveno do nemocnice, protože užíli „nezávadný“ prostředek k utišení bolesti Paracetamol. Jako obvykle utrpěla velká část z nich další škody na zdraví díky ošetření, kterému se v nemocnici museli podrobit.

Zhruba ve stejnou dobu vedlo ve Spojených státech léčení Orabilexem k onemocněním ledvin se smrtelnými následky. MEL/29 způsoboval šedý zákal, Methaqualon těžké psychické poruchy, které vyústily v minimálně 366 úmrtí zabitím nebo sebevraždou.

Německý Thalidomid (Contergan) vedl k deformacím minimálně 10 000 dětí. Byl jen prvním přípravkem na rychle rostoucím seznamu teratogenů, tzn. léků způsobujících deformace, na jejichž základě dramaticky vzrostl počet vrozených vad. Tento nárůst se datuje od doby, kdy byly nařízeny povinné pokusy na zvířatech, aby se tím farmaceutické firmy „pojistily“ proti těmto nešťastným událostem.

V roce 1972 zjistil MUDr. D. Stolley z nemocnice Johna Hopkinse (USA), že sprej Isoproterenol, vyráběný ve Velké Británii, byl příčinou záhadné epidemie, která v šedesátých letech usmrtila na celém světě více než 3 500 astmatiků.

Krátce nato se zjistilo, že Stilböstrol zapříčiňuje rakovinu u mladých žen.

Na podzim roku 1975 zabavil italský zdravotní úřad anti-alergikum Trilergan, protože způsobovalo virus hepatitidy (zánět jater), tedy přesně tu nemoc, kterou před lety badatelé konající pokusy na zvířatech slíbili navždy vyhladit, ale která se mezitím neustále rozšiřovala.

Na jaře roku 1976 stáhly Salvoxyll Laboratorien švýcarského koncernu Sandoz svůj Flamanil, který byl předepisován revmatikům, neměl však žádný jiný prokazatelný účinek, než že občas způsoboval bezvědomí; určitě také jedna z metod, jak alespoň přechodně zahnat bolest.

O několik měsíců později oznámil obr chemického průmyslu ve Velké Británii ICI (Imperial Chemical Industries), že začal vyplácet náhradu škod obětem (nebo jejich pozůstalým) za svůj lék posilující srdce Eraldin, přičemž se uchýlil k obvyklé výmluvě, že se tento prostředek dostal na trh až po sedmi letech, intenzivních laboratorních zkoušek - přirozeně na zvířatech. Na jejich základě dostal tento jedovatý lék atest

nezávadnosti. Mezitím ovšem již utrpěli jeho četní konzumenti těžké újmy na očích a na trávicím traktu, přičemž mnozí zemřeli.

V létě roku 1977 musela švýcarská společnost Multi Ciba-Geigy stáhnout z amerického trhu svůj Pherformin, kterým byli osmnáct let šáleni lidé trpící cukrovkou. Nedalo se totiž dále tajit, že jeho vedlejší účinky způsobují každým rokem smrt přibližně 1 000 lidí. Přesto směly ještě po zveřejnění této zprávy v tisku západoněmecké farmaceutické firmy celý další rok - až do 1. července 1978 - prodávat své zásoby smrtících léků proti diabetu, např. Dipar, Silubin-Ratard a Sindatil. To se dělo se souhlasem státních zdravotních orgánů. Zcela zjevně tu nestálo v popředí zájmu zdraví národa, nýbrž zisk kartelu.“

Praktiky farmacie

Hans Ruesch odhaluje ve své knize rovněž machinace ve farmaceutickém průmyslu. Zde je několik výňatků:

„Systematický podvod, kterého se dopouští všemocný chemický kartel se skrytým svolením zdravotnických úřadů a ke škodě lidí na celém světě, roste den ode dne. Přitom vychází opětovně najevo, že „nové léky“ (ve skutečnosti většinou ty staré, jen s jinak sestavenými součástmi a opatřené jinými nálepkami) nejen nemohou léčit nemoci, které by příroda sama vyléčila, kdybychom ji dali alespoň malou šanci, nýbrž ještě vytvářejí nemoci nové, před několika lety zcela neznámé.“

„Není nutné žádné zvláštní vysvětlení pro ochotu nadnárodních koncernů beztrestně využít všech legálních a ilegálních prostředků ke zvýšení svého podílu na trhu, protože toto je podstatou všech obchodních firem v konkurenčním prostředí. Stejně tak je zřejmé, že tyto podniky okamžitě zapomínají na své soupeření a stávají se spojenci, jde-li o jejich společné zájmy nebo větří-li společné nebezpečí.“

Ve třetím díle Farmaceutické story nazvané Podvod se zdravím najdeme nadpisy jako:

Rakovina, nevyčerpatelný zlatý důl – Postup rakoviny – Nevyléčitelnost vítaná? - Vládnoucí popud: zisk – Žít z rakoviny – Neléčení žijí déle – Léčen k smrti – Evropská rakovinová mafie – Lidé jako pokusní králíci – Vykořisťování chudých.“

V poslední jmenované kapitole můžeme mimo jiné číst:

„Nejchudší země se staly těmi nejvyhledávanějšími teritorii pro vykořisťování kartelem výrobců léčiv. Zaplavuje je armádami pečlivě vyškolených obchodních zástupců, vydávajících se za misionáře zdraví; podplácí nebo klame vládní úředníky a touto cestou dosáhne toho, že na tyto země zaútočí také s takovými léky, které byly kvůli své škodlivosti z jiných trhů už dávno staženy. [...]

V příručce pod názvem Mims, kterou měsíčně vydává britský farmaceutický průmysl, jsou uvedeny nesnášenlivost a vedlejší účinky u známých léků. Ve vydání Mims pro Afriku nalezneme ovšem léky, které byly v Evropě a v Americe již staženy z trhu, nebo jsou zde uvedena dávkování, která překračují schválenou hranici bezpečnosti. Neexistuje přece žádné nebezpečí, že poškození chudí ve vzdálených zemích nadnárodní koncerny zažalují. [...]

Kombinované antibiotikum (Streptomycin/Penicilín), které se jmenuje Combiotic, doporučuje jeden britský a jeden americký podnik na každou nemoc bez výjimky, dokonce i na řezné rány! Přesto je vysokou měrou toxické [působí jako jed] (pro uši a ledviny) a představuje velké nebezpečí pro osoby náchylné k tuberkulóze. Vyrábí jej americká firma Pfizer přímo ve Spojených státech, i když je v Americe již deset let zakázáno. [...]

Listopadové vydání [amerického časopisu „Mother Jones“] z roku 1979 je věnováno hlavně praktikám cenového podbízení uvnitř kartelu vyrábějícího léčiva a popisuje, jak jeho příslušníci útočí četnými chemickými výrobky za dumpin-

govou cenu na nevědomé obyvatelstvo zaostalých zemí. Tato léčiva, která jsou v zemích svého původu buď zcela zakázána nebo k nim musejí výrobci přikládat zvláštní upozornění, se tu prodávají zcela volně.

Před několika lety vypátral MUDr. Milton Silverman, docent farmakologie na Medical Center kalifornské univerzity v San Francisku, zdrcující fakta. Dopad byl ale bohužel nepatrný. Se dvěma kolegy srovnával, jak se propagují určité důležité léky podléhající lékařskému předpisu u amerických lékařů a u lékařů v Jižní Americe, tedy kontinentě farmaceutickým průmyslem zvláště oblíbeném. Zde jsou příklady z originální studie:

„Tetracyclin, antibiotikum užívané proti různým infekčním onemocněním, výrobce Lederle Laboratories. V USA udaná rizika a vedlejší účinky: zvracení, průjem, závratě, žaludeční potíže, vyrážka, poškození ledvin, možné poškození plodu. Ve střední Americe a v Argentině uvedená rizika a nesnášenlivost: žádná.

Ovulen, antikoncepční pilulka, výrobce G. D. Searle Co. V Americe udaná rizika a vedlejší účinky: závratě, vypadávání vlasů, nervové poruchy, žloutenka, zvýšení krevního tlaku.

V Brazílii a Argentině udaná rizika a vedlejší účinky: žádná.

Imipramin, lék proti depresím, výrobce Ciba Geigy. V Americe udaná rizika a vedlejší účinky: stavy napětí, záchvat mrtvice, koktání, halucinace, nespavost, ztráta citu v končetinách, poruchy vidění, zácpa, svědění pokožky, závratě, zvracení, nechutenství, průjem, návaly horka. Ve střední Americe, Brazílii a Argentině udaná rizika a vedlejší účinky: žádná.“

Tyto informace a ještě mnoho srovnatelných byly vyňaty ze standardní příručky pro americké lékaře „The Physician's Desk Reference“, která obsahuje sdělení výrobců léčiv o svých výrobcích a srovnatelné zahraniční směrnice.

Štafetu v pokračování genocidy „nerozvinutých“ národů ze strany těch „vyspělých“ tak převzal farmaceutický průmysl.“

Zamořit lidské tělo

12. července 1949 hovořil Bruno Gröning v domě na Wilhelmově náměstí 7 v Herfordu s několika zástupci Pracovního spolku/Studentijní společnosti Pharmadyn. Mluvilo se o spolupráci mezi Kruhem přátel Bruno Gröninga a Pracovním spolkem. Jeho předseda, biolog Prof. Dr. Berndt, v průběhu jednání mimo jiné pronesl:

„BERNDT: Měli jsme v úmyslu přispět k vývoji lidstva. Šlo nám o vymýcení nemocí v jejich základu, nikoli o potírání částečných příznaků. Proč: Máme dnes zkaženou půdu, rostliny i zvířata – a skrze potraviny i zkaženého člověka. [...] Neustálým přísunem jedů k potlačení bolesti v zájmu materiálně zaměřeného chemicko-farmaceutického průmyslu se v člověku zcela ztratilo vědomí, že příroda je alfou a omegou zachování jeho zdraví. [...]

Člověk se dnes díky moderní medicíně dožívá vyššího věku, ale jeho zdravotní stav je podstatně horší, než dřív. Podstata mnoha nemocí zůstává nerozpoznána, protože se nezajímáme o to, jak vznikly, nýbrž jen potlačujeme bolest, která je jen jejich projevem. [...]

Ženám v domácnosti chceme ukázat, že skrze léky, konzervační látky v potravinách a prostředky na hubení škůdců dávají svým dětem a rodinám jedy. Vždyť průmyslové sulfáty jsou už veřejně známé rakovinotvorné látky. Postříkáte ovocný strom jedem, ovoce pak syrové sníte ... Kapka po kapce udělá do kamene díрку a náhle už organismus není schopný jedy vylučovat a nemá dostatek obranných látek proti infekčním onemocněním...

GRÖNING: Devadesát devět procent všech lidí má zamořenou krev. Nejdřív proměním jejich krev, která je v těle úplně nahromaděná a nemůže správně kolovat. Je otrávená.

BERNDT: Kvůli špatné stravě se lidské orgány plní jedy, proti čemuž je třeba bojovat. K tomuto účelu byla založena společnost Pharmadyn, která se má průmyslu podívat pod

prsty. Výrobci potravin už nedokáží prodávat těstoviny, konzervované ovoce, zeleninu atd. bez jedů. Jejich cílem dokonce je, aby lidé tyto zamořené, avšak k výživě nezbytné potraviny vyžadovali. Neboť ono se to sčítá: K doušku nenápadného zředěného jedu se přidá další a další, až se dosáhne hodnoty, která zapříčiní výskyt rakoviny. To může nastat až u třetí nebo čtvrté generace. Semena smrti ale nelze předávat donekonečna, takže se nakonec zeslabí naše reprodukční schopnost a rodiče nebudou moci mít děti.

Boje, které Vy, pane Gröningu, svádíte a směr, kterým jdete, jsou v tomto smyslu shodné s našimi snahami. [...]

GRÖNING: Stále jsem toho názoru, že základní příčinou všech nemocí je to, že je národ uměle vyživován. Nejsem člověk, který studoval a který se zabýval vědou, ale tyto věci jsem určitým vnuknutím vyzkoušel. Došel jsem k tomuto přesvědčení, i když nejsem lékař. Umění a věda říkají: Pryč od přírody, ponořme se do kultury. A zde je příčina nemocí. Vinen je průmysl, který vytvořil prostředky, které zcela otráví lidský organismus. Vždy jsem lékařům říkal: ‚Všude je vražda – vražda – vražda! Pane doktore, Vy jste prodejní místo pro výrobce léků!‘

Jsem stejně jako naši předkové pro léčivé rostliny. Příroda dává člověku vše, co pro nás Pán Bůh nechává růst. Proč vyrábět něco uměle!? Z čeho jsou tyto léky vyrobeny? Ze všeho možného! To složení nemůže lidské tělo snést. Když dnes jde nemocný k lékaři a dostane nějaký lék, tak vždycky uslyší: je to na to a to - místo: je to proti tomu! [...]

Mým cílem je člověku vše srozumitelně sdělit, všechna fakta, ukázat všechny tyto škodlivé věci. Pryč s umělými hnojivy – pryč s uměle vyrobenými léky. Neboť kdo byl první lékař a co bylo prvním lékem? Příroda!“

Pokusy na zvířatech jako pouhý alibismus

Hans Ruesch jmenuje jako nejdůležitější důvod selhání farmacie zavedení pokusů na zvířatech. Je to jen podvodná zpětná pojistka kartelů proti možným případným škodám. Ve skutečnosti nemůžeme testy provedené na zvířatech přenášet na lidi.

„Dva gramy Scopolaminu usmrtí člověka, ale psi a kočky snesou stokrát větší dávku. Jedna jediná Ananita phalloides (zelená muchomůrka hlíznatá) může zahubit celou rodinu, ovšem pro králiky, jedny z nejoblíbenějších pokusných zvířat, je to zdravá strava. Dikobraz může bez následků požit takovou dávkou opia, jakou drogově závislý člověk vykouří za dva týdny a ještě toto opium spláchnout množstvím kyseliny kyanovodíkové, která by otrávila celý regiment vojáků. Ovce je schopna požit enormní množství arsenu, bývalý oblíbený jed sebevrahů. Morfium, které lidi uklidňuje a uspává, vyvolává u koček a myši silné podráždění. Funguje to ale i naopak: naše sladká mandle může usmrtit lišku, obyčejná petržel je jed pro papoušky a náš vysoce ceněný penicilin zcela usmrtí jiné oblíbené pokusné zvíře, morče.

Výčet by mohl pokračovat, ale uvedené příklady by měly postačit jako důkaz toho, že testovat nové léky – které navíc nejsou vůbec potřeba – na zvířatech, je mimořádně nespolehlivé. Tak zvané zdravotní úřady a vědci to také ví moc dobře. Přesto dokola předhazují médiím a veřejnosti sugestivní otázku: chcete snad, abychom zkoušeli nové léky na Vašich dětech?

Ve skutečnosti jsou všechny uměle vyrobené látky škodlivé a všechny nové léky jsou proto zkoušeny na nás a našich dětech. Tak to bylo a je, protože pokusy na zvířatech – nelze to opakovat dostatečně často – tvoří jen alibi. Nemohou nám dát žádnou odpověď na to, jak lék působí na člověka, ba co hůř, vedou k falešným závěrům. **TOTO PRAVIDLO PLATÍ BEZ VÝJIMKY!**

Afér s vadnými léky neustále přibývá právě od doby, kdy se jejich testování na zvířatech stalo povinné. Stále více

nešťastných případů „lčení“ je přímým důsledkem široce rozšířených pokusů na zvířatech.“

Dnes je zákonem přikázáno mučit a zabíjet zvířata. Zabíjí se v milionových počtech. Zisk a výdělek umožní výčitky svědomí. Nelze za těmito skutky rozpoznat, kdo stojí za farmacií a medicínou? Není to dílo falešných proroků? Má to ještě něco společného s úctou k životu? Není snad psáno „Nezabiješ!“?

Pokusy na zvířatech jsou zločinem proti životu. Bruno Gröning ale řekl:

„Bůh je život sám.“

Namísto úspěchů katastrofy

Život je posvátný dar, který my lidé máme střežit a neničit. Zabití milionů zvířat v laboratořích farmaceutického průmyslu nemá žádný vztah ke zdánlivým úspěchům medicíny. Naopak se většina později ukáže jako katastrofální nezdary. Hans Ruesch uvádí:

„Časopis Time napsal 23. února 1962, že se na trh dostává lék Thalidomid. Bylo to poté, co byl tři roky testován na zvířatech. Tehdy se ale začínala objevovat první varování.

Prvního srpna 1958 rozeslal západoněmecký výrobce Chemie Grünenthal 40 000 dopisů německým lékařům, v nichž označil Contergan (Thalidomid) za nejlepší uklidňující prostředek pro těhotné a kojící matky. Jeho užití nepředstavuje prý žádné riziko ani pro matku, ani pro dítě.

V říjnu 1961 přivedla tento preparát po vlastních pokusech na zvířatech britská licenční společnost Distillers Company na tamní trh. Dala mu název Distaval a ujistila spotřebitele:

„Distaval je zcela nezávadný a může být předepisován těhotným ženám a kojícím matkám bez škodlivých vedlejších účinků pro matku a dítě.“

Proces proti společnosti Chemie Grünenthal skončil v prosinci 1970. Šlo o nejdelší trestní proces v Německu. Řada mezinárodně uznávaných specialistů z oboru medicíny vypověděla, že pokusy na zvířatech nejsou nikdy pro posouzení vlivu na člověka rozhodující, čímž zbavili Grünenthal jakékoli odpovědnosti za tuto tragédii.

Experimentátoři se zvířaty zase jednou selhali. Že by se začervenali, zanechali svých lehkovážných výzkumných metod a vytratili se pryč do tmy? Zdaleka ne! Jen naříkali a požadovali více peněz, aby zaplatili škodu, kterou způsobili.

Případ Thalidomidu měl jednou provždy vést ke zrušení jakýchkoli pokusů na zvířatech. Ale proti vší logice, s orientací jen na zisk a v úplném zanedbání jistoty spotřebitele, pokusů na zvířatech dál přibývalo. Výsledky nebylo těžké předvídat.

Primodos, Amenoron-forte, Duogynon a Debendox byly dalším pokračováním této tragédie v evropských rozměrech. “

Lékařům to není dáno

Zdraví je největší bohatství člověka, na něž má každý samozřejmé, Bohem dané právo. Ovšem farmacie a medicína si ze zdraví, resp. z nemoci, udělaly obchod. Rozhodující pro ně není zdraví národa, nýbrž zisk. Proto se vědci zabývají nemocí a nikoli zdravím. Také lékaři nevěří v uzdravení, nýbrž hledají nemoc, zlo. Bruno Gröning jednou řekl:

„Nehledejte (zlo)! Kdo hledá, najde. Když hledáte nemoc, tak ji také naleznete.“

Člověk se má snažit o dobro, nikoli o zlo. Má hledat zdraví, nikoli nemoc. Bruno Gröning na jiném místě uvádí:

„Ti, kdo hledají uzdravení, hledají Boha. Pomáhat je láska.“

Lékaři by neměli hledat v lidském těle nemoci, nýbrž společně se svými pacienty věřit v uzdravení. Měli by ho ale hledat tam, kde je také k nalezení: u Boha! Bruno Gröning:

„Žádný člověk neumí uzdravovat, to umí vždy jen jeden, Bůh!“

Jen tak mohou lékaři pomoci svým pacientům. Všechny ostatní cesty medicíny se minou cílem a všechnen výzkum bude marný. Jak jinak by bylo možné, že mohl stoupnout počet zemřelých na rakovinu v USA v podílu na všech úmrtích ze 17% z roku 1968 na 25% v roce 1985? Jen když lékaři uznají, že Bůh je největší lékař a předají tuto víru svým pacientům, tak mohou úspěšně pomoci. 31. srpna 1949 řekl Bruno Gröning:

„Nechci tvrdit, že lékaři, kteří udělali podle svého vše pro to, aby Vám pomohli, byli špatní. Oni nebyli schopni Vám pomoci. Lékař udělal vše, co bylo v jeho moci pro to, aby Vám pomohl. Není lékařům dáno pomoci všem, kteří to očekávají.

Jedno ale musím říci: jediný lékař, lékař všech lidí, je samotný Pán Bůh.“

b) Geny: Člověk chce být stvořitelem

Stejně jako se službou člověku zaštiťují pokusy na zvířatech a celý farmaceutický výzkum, tak se v posledních desetiletích objevila pod stejnou zámkou nová oblast výzkumu: genová technologie.

Genová terapie

Vědci se chlubí tím, že pronikli do oblastí, které jim umožňují zasáhnout do stvoření. Člověk je na nejlepší cestě sám určovat, které druhy zvířat a rostlin budou existovat. Chtěl by to dělat i u lidí!

Díky genové manipulaci se daly doposud nevléčitelné nemoci léčit. Otevírají se nám možnosti, které člověku umožňují být pánem nad životem a smrtí. V těch oblastech světa, které jsou ohroženy hladem, by mohly skrze genovou technologii manipulovaná zvířata a rostliny poskytnout nezbytně nutnou potravu a všichni lidé by se mohli těšit na šťastnou budoucnost. Nebo snad ne?

24. února 1992 zveřejnil časopis „Der Spiegel“ článek pod titulem „Gen ve spreji“:

„V laboratořích molekulárních biologů dozrávají nové léčebné metody: genová terapie. Nemocné cystickou fibrózou má zachránit před udušením, osoby s nemocnými játry před srdečním infarktem. V USA je poprvé dovolen komerčnímu podniku zásah do lidských genů. Budoucí cíl: genová terapie proti Aids. [...]

Cystická fibróza je v Evropě nejpočetnější dědičná nemoc a doposud je neléčitelná.

Ale už v příštích letech si lékaři slibují od nové terapie průlom při léčení této dědičné choroby. ‚Smrtící gen‘, který tuto nemoc vyvolává, má být ‚obklíčen‘, píše Time, a Robert Beall, president americké nadace pro likvidaci cystické fibrózy, považuje za ctižádostivý cíl svého sdružení do konce tohoto století se rozpadnout‘.

Genová terapie je kouzelná formule, na které jsou založeny všechny tyto naděje. V sedmdesátých letech vyvinuli molekulární biologové molekulární nástroj, který má rozstříhat dědičný materiál a znovu ho zase slepit dohromady. Nyní je jejich cílem uzdravit člověka z dědičných onemocnění tím, že opraví chyby v genetickém stavebním plánu buněk.“

Následně se ukazuje, jakých „revolučních“ úspěchů lze díky genové terapii dosáhnout. Před zraky vědců se objevují nové světy. Vysvobození z láhve: je to jen otázka času? Zdá se, že genová technika ukazuje cestu k odstranění bídy, utrpení a nemoci a ke vzniku hygienicky „čistého“ světa. Ale není tato vize klamná? „Der Spiegel“ oznamuje první pochybnosti:

„Právě mnohotvárnost názorů ukazuje, jak je ještě daleko k uskutečnění toho, o čem průmysl sní, tedy použití genů jako masových léků. Jsou známy stovky dědičných nemocí, stále znovu jsou objevovány další. Pro téměř každou tuto nemoc by se musela vytvořit vlastní metoda.

Přitom je i vědcům samotným jasné, s kolika riziky a nejistotami je jejich nová metoda spojena. [...]

Přes všechny pochybnosti již začal závod o trh budoucnosti. Důležitým předpokladem je patentové právo na změněné geny. Již v loňském roce se objevily protesty po celém světě, když vědci požadovali patentování 347 genů.

Nyní, jak oznámil institut v Bethesdě, chtějí jít ještě dál: patentovat 2 375 nových lidských mozkových genů.“

Za genovou technologií stojí průmysl. „Boj o trh budoucnosti“ již začal. Vše je jen obchod. Nejde o dobro lidstva, nýbrž o peníze.

Patentování života

Patentování genů („mozkových genů“) nám dává podnět k vážným starostem. Ukazuje se nová cesta, ale vstup na ni by mohl zdaleka překročit všechny obavy George Orwella („1984“). Možná se v budoucnosti budou propůjčovat patenty pro určité druhy lidí.

Možná si brzy budeme moci koupit průmyslově vyrobené otroky, milence, intelektuály nebo lidské bojové mašiny. Zní to utopicky, ale ta hrůza, že lze vymyslet lidské mozky, nezná mezí.

13. května 1992 udělil Evropský patentový úřad patent na genově manipulované savce: takzvanou „rakovinovou myš“. Myš, která je geneticky „vybavena“ rakovinou prsu, je odsouzena včetně svých potomků k smrti skrze hroznou nemoc. „Vytvořena“, aby byla mučena a krutě usmrcena v zařízeních pro pokusná zvířata. Léčení jako předsevzatý cíl, ale nakazit, usmrtit jako skutečná událost. Kde zde zůstala úcta před životem? Kde zůstala úcta před Bohem?

Bruno Gröning řekl:

„V každém živém tvorů je Bůh, Bůh je skutečně všude. Jen je v jednom méně, v druhém víc, tzn. není ho nikde příliš mnoho. V každém je tolik života, kolik mu určil Bůh. Ale Bůh je přítomen všude – všude!“

Jak obhájí lidé v laboratořích s pokusnými zvířaty své počínání před Bohem? Jistě, nevidí ho, ale život, o který pomalu a strastiplně zvířata ochuzují, to je Bůh.

A nyní „vymyslí“ lidé živé tvory, kteří jsou od samého začátku odsouzeni k smrti, jejichž jediný smysl života tkví v tom, aby byli mučeni a obětováni „dobru člověka“. Je to vražda a vražda zůstane vraždou přes všechna pěkná slova.

K dobru člověka?

Jako motiv genové technologie se uvádí dobro člověka. Zprávy, v nichž jsou vychvalovány „revoluční“ úspěchy nového výzkumu, mají ovlivnit náladu veřejnosti. Za reklamní kampaně se utrácí miliony.

Jak bychom se jinak dostali k těm mnoha nevyčísitelně nemocným? Měla by kvůli několika málo pochybnostem zůstat nevyužita taková velká možnost? Kdo pak převezme zodpovědnost vůči lidem, kterým by se díky genové terapii dalo pomoci? A kdo je

zodpovědný za finanční ztrátu? Genová technologie je technologie budoucnosti!

Tak a podobně se argumentuje. Pro reklamu se získávají známé osobnosti veřejného života. Samotní biskupové hovoří o genové technologii - a dělají pro ni reklamu!

Zůstává jen otázka: Jsou uváděné důvody čestné? Neslouží každý vědec v první řadě svému koncernu, který očekává za dobrou mzdu odpovídající výsledky? Nesnaží se snad každý koncern o to, aby rychleji než konkurence dosáhl konkrétních výsledků? Každý podnik chce ze svého produktu získat co největší možný zisk – tak nebo onak. Spíš než o dobro trpících tedy jde o zisk průmyslníků. Všechno je to jen ziskový obchod.

Kromě toho minulost ukázala, že nové vymoženosti byly vždy zneužity k vojenským účelům. Vše se zkoumá i z té negativní, ničivé strany. Atomové zbraně, biologické zbraně, chemické zbraně – a do budoucna i geneticky manipulované zbraně?

Zdánlivé zprávy o úspěchu v oblasti medicíny se veřejnosti předkládají „ve velkém stylu“. Nezdary nikoli, stejně jako rizika genového výzkumu a jeho zneužití pro vojenské účely.

Manipulovaná pravda

O manipulaci veřejného mínění ze strany farmacie píše Hans Ruesch v pátém díle svého „Farmaceutického příběhu“. Pod názvem „Velké vymývání mozků“ boří s konečnou platností podobu zdánlivé lásky farmaceutického průmyslu k člověku. Ukazuje, jak to, co se dostává na veřejnost, je diktováno farmaceutickým koncernem a média mají jen funkci hlásné trouby. Díky velkým inzerátům, reklamě atd. si farmacie většinu médií „koupila“. Chtějí-li novináři odhalit nesváry a psát něco jiného, než jim předepisuje farmacie, musí počítat s „odvetnými opatřeními“. Sotva také najdou noviny či rozhlasovou stanici, která by byla ochotna článek zveřejnit či pořad odvysílat. O závadách, škodách atd. se může hovořit pouze v míře, kterou farmacie dovolí.

Pod nadpisem „Koupě veřejného mínění“ píše Ruesch na závěr:

„Propaganda v masových médiích skrze systematicky překrucované a cenzurované údaje je v naší takzvané demokracii mnohem smutnější jev než v diktatuře. Tam si média vyjadřování svobodné vůle vůbec nenárokují a národ bere jako samozřejmost, že všechny zprávy z domácích či zahraničních zdrojů musí posuzovat s nedůvěrou. V demokratickém světě žije většina občanů v přesvědčení, že informace masmédií, které pocházejí z oficiálních míst, jsou pravdivé. Bohužel, ve skutečnosti jde o velký podvod.

Model, kdy se New York Times, Readers Digest a podobné vlivné tiskoviny zdráhají uveřejnit kritiku zavádějících tvrzení velmoci medicíny, přebírá i většina ostatních zemí. V Cape Times ze dne 28. června 1977 vyzval dr. Christiaan Barnard protivníky pokusů, aby mu ukázali, jak jinak měla v minulosti medicína dosáhnout pokroku či jak by toho bylo možné dosáhnout v budoucnu. Jihoafrická liga proti vivisekci na otázku odpověděla, ale Cape Times, které Barnard samozřejmě necenzuroval, bezostyšně škrty všechna nejpodstatnější místa odpovědi, kterou si samy vyžádaly.

Všechny evropské etablované noviny se chovají stejně. 29. července 1977 zveřejnil pařížský deník Le Figaro článek s výmluvným názvem: ‚Buď morče nebo člověk‘. Profesor J. P. Cachera zde předkládá chvalozpěv na pokusy na zvířatech a opakuje všechna již dávno vyvrácená klišé. Lidstvo – čteme v dramatickém závěru - se zachránilo jen díky pokusům na zvířatech. Jak jednoduché. Nejhorší neúspěchy moderní medicíny se změnilы na slavné úspěchy.

Redakce byla zaplavena protestními dopisy, zveřejněny byly ale pouze dva z nich, oba značně zkomolené. Jeden od presidenta francouzské Ligy proti vivisekci, zakladatele a předsedy Světové koalice pro zrušení pokusů na zvířatech, Jean Durantona de Magny. Druhý jsem poslal já. Ačkoli jsem se snažil, aby moje odpověď byla obzvláště krátká a výstižná, byla z ní opět rozhodující místa vyškrtuta. Mezi jiným i následující

nabídka. Navrhl jsem redakci, aby každý čtenář Figara mohl zdarma obdržet kopii první francouzsky vydané technické zprávy CIVIS, která obsahuje kromě jiných důležitých informací i doložená vyjádření 150 lékařských kapacit z celého světa, které pokládají pokusy na zvířatech za vědecký omyl a odsuzují je. Marně.

Významné noviny jiných evropských zemí se zpravidla nechovají jinak.“

Umělé zásahy do živého

Člověk se pokouší díky genové technologii zasahovat do aktu tvoření. Vědci věří, že našli cestu, aby mohli tvořit sami. Zdá se, že lidé mají možnost zasáhnout přímo do podstaty života. Ale kam to povede?

Zeptáme-li se, jaké následky měly zásahy člověka do života, do přírody, můžeme konstatovat, že z toho vždy vzešla jen bída, smrt a ničení. Člověk se stále znovu pokoušel vnutit přírodě svůj racionální, logický pořádek, podrobit přírodu zákonům trhu. A výsledek?

Vyhubení mnoha druhů zvířat a rostlin. Odhaduje se, že ekologická ztráta činí v současné době tři druhy denně. Vidíme zničení mnoha důležitých biologických ekosystémů, vznik a zvětšení pouští, odumírání lesů a z toho plynoucí ohrožení hor skrze sesuvy půdy, půdu otrávenou umělými hnojivy a kyselým deštěm, znečištění vzduchu a vody; vznik ozónové díry nad jižní polokoulí a možná i nad severní; ubývání zemského magnetizmu atd. Neměli bychom se nad tím zamyslet?

Jakým nebezpečím se stal člověk dnešních dnů pro Zemi a všechny její živé tvory! A k tomu ještě genová technologie, jako koruna zaslepených vědeckých výzkumů. Nefungoval spolehlivě život v přírodě po miliony let, než došel člověk k názoru, že musí zasáhnout? A nyní chce sám ovlivnit akt tvoření, rostliny, zvířata a

možná také lidí podle libosti manipulovat! Může to příroda ještě zvládnout?

Věda se domnívá, že může osvobodit lidstvo ze všech nouzí. Ve skutečnosti je to ale ona sama, kdo ohrožuje život. Ve vědomí lidí ustoupily přirozené skutečnosti umělým a hrozí, že se brzy přirozenost potlačí i v přírodě. S tím by se ale ekologický systém Země nevyrovnal. Dříve či později by musela příroda kapitulovat.

To nejsou žádné apokalyptické vize, které mají šířit strach, to jsou fakta. Životní prostor Země stojí před kolapsem.

Musí se něco stát, a to rychle. Lidé musí radikálně změnit své myšlení. Kdyby pokračovali v tom, co se děje nyní, vedlo by to dříve či později ke katastrofě.

Věda je v koncích. Dokázala svoji neschopnost. Její chyba je, že se pokouší přetvářet akt tvoření, aniž by dbala na Stvořitele, tzn. aniž by znala zákony, podle nichž tvořil. Snaží se nahradit přirozené umělým: přírodu kulturou, Stvořitele vědou. S pomocí genové technologie se chce člověk sám pozvednout na úroveň Boha a s konečnou platností vložit umělý prvek do rostlin, zvířat a lidí. Ale na této cestě nenajde žádnou záchranu z nouze. Chce-li, aby se mu dostalo pomoci, musí se obrátit a věnovat se zase Bohu. Bruno Gröning řekl:

„Před tisíciletími sešel člověk z cesty přírody, z víry v našeho Pána Boha. Každý věřil, že je schopen se ubránit sám: Každý věřil, že teď panujeme na této Zemi, teď se zařizujeme podle svého a už si poradíme. Ale já Vám říkám, že nikomu se nedostane pomoci bez našeho Pána Boha. On sám je a zůstane náš Otec, On sám je a zůstane ten největší lékař všech lidí!

A kdo věří, že se může vymanit z přírody, kterou pro nás lidé Pán Bůh tak krásně stvořil, ten ať jde kam chce. Člověk uvěřil, že se může od druhého odlišovat tím, že se odvrátí od přírody a nastoupí cestu ke kultuře. To je omyl. Vše, co člověku chybí, je příroda. Zpět do přírody! Zpět k našemu Pánu Bohu! Zpět k víře v našeho Pána Boha! Zpět k víře v dobro člověka!“

Polovičaté pravdy jako podklady vědeckého konání

Ve své knize „Lucifer se sápe po živém“ zdůrazňuje MUDr. Erwin Gamber jak věda škodí přírodě, člověku a celé Zemi:

„Jednání na základě zlomků pravdy dnes určuje život, hospodářství, naši stravu, obraz našeho domova, pohled na Zem. Fyzika, chemie a technika závažně zasahují tímto částečným věděním do původní skladby všeho živého. Motor překoná vše, co se mu postaví do cesty. Většinou ho řídí domýšlivý duch. Ale kam vede tato cesta? Obrysy se rýsují v děsivých rozměrech. Věda pochopila v životě sto jednotlivých procesů. Ale tisíc je jí ještě ukryto. A když pozná ten tisící, tak postřehne, že je tam ještě nových deset tisíc. Jistě probíhají v životě všechny jednotlivé procesy podle chemicko-fyzikálních zákonů. Ty zachycuje věda a je to dobře. Ale zároveň vždy spolupracuje také vše živé. To ale věda nemůže nikdy podchytit. Působení jednotlivých procesů a zároveň celku neprobíhá vedle sebe, nýbrž spolu a v sobě. Nedá se to oddělit, právě protože to je zákon života a zůstane to věčným tajemstvím.

Vědě se přihodí to, co sedlákovi, který sám chce určovat počasí. Bůh Otec mu přenechá správu počasí a posadí ho na svůj trůn. Ten sedlák to dělá velmi dobře. Slunce svítí v pravý čas a v pravý čas také prší. Nezapomněl ani na střídání mrazu a tepla, léta a zimy, dne a noci. Také seslal rosu a bouřku a brzy měla být skvělá sklizeň. Ale když se obilí svezlo a mělo se mlátit, tak všechny klasy byly prázdné! Proč? Sedlák zapomněl na vítr, který způsobuje opylení, takže obilí vzešlo plané.

Věda nevidí následky svého jednostranného a špatně promyšleného řízení. Jedná vždy tak, jako by věděla všechna tajemství a souvislosti. [...]

Z poznatků mnoha částečných pravd v oblasti života léčíme dnes nemocné lidi, nemocná zvířata a rostliny. S tímto částečným věděním tvoříme naši stravu, která je zcela jiná, než ta, která nám byla od začátku určena. Z tohoto částečného

vědění zasahujeme do struktur přírody a půdy. Jistě nemůžeme říci, že pro toho sedláka byl vítr důležitější než slunce a déšť. Ale smysluplné bude jednání teprve tehdy, když vše, co je třeba, působí současně. Člověk ale nebude nikdy schopen zařídit toto dokonalé spolupůsobení. To musíme ve vši skromnosti uznat. Aby skutečně mohly růst plody, úplně stačí, když se sedlák nebude starat o počasí a bude jen obdělávat pole. Profesor Dr. H. Mommsen říká: ‚Uzdravení našich současných nemocí začne s novým duchovním postojem a v úctě před stvořením.‘ [...]

Teprve zde tedy začíná skutečné vědění. Profesor W. Kollath říká: ‚Pokud se člověk vnímá jako ‚pán‘, tak existuje nebezpečí, že převládne zničující princip. Teprve když se bude považovat za nejvyššího služebníka, může být zaručeno, že učiní ze svého konání to nejlepší: být zodpovědný za vše, co je mu svěřeno.‘“

Člověk je tvor, ne stvořitel

S genovou technologií vstupuje člověk do Boží oblasti, či jak to vyjádřil Gamber „oblasti života“, jejíž zákonitosti mu rozumem nikdy nebudou zcela přístupné. Nikdy nebude moci odhadnout, jaké následky bude mít jeho konání. Tak bylo zveřejněno například v časopisu „Der Spiegel“ ze dne 24. února 1992:

„Každá genová terapie skrývá nebezpečí rakoviny. Neboť doposud není možné řídit, na které místo chromozomů virus zabuduje svoji dědičnost. Jestliže aktivuje rakovinotvorný gen nebo vyřadí nádorově supresorový gen, tak to může mít za následek rakovinu. Tak vytvořili v prosinci loňského roku při experimentu genové terapie u tří pokusných opic rychle rostoucí nádory. ‚Dříve či později‘, jak se obává Anderson - pionýr genové terapie, dostane také člověk rakovinu.“

„Spotřebitelé – konkrétně“, informační služba spotřebitelské iniciativy, napsala 6. listopadu 1991:

„Genové zásahy do organismů mohou vytvořit neznámé nové substance. Tak nastaly u prášku na spaní Tryptophan velké vedlejší účinky. V USA je známo 5 000 chronicky nemocných a 27 mrtvých, protože pro výrobu tohoto léku byl použit geneticky ‚vylepšený‘ bakteriální kmen.

Geny, které jsou vloženy do užitkové rostliny, mohou být při jejím uvolnění předány také divoce rostoucím rostlinám. Nové rostliny mohou být za jistých okolností odolné vůči jejich přirozeným škůdcům a mohou se obrovskou rychlostí rozšiřovat. Následkem bude neúroda, nové nasazení ‚ochranných‘ prostředků a nedozírné ekologické škody.“

Bůh je Stvořitel, člověk je jen stvoření. Nikdy nedosáhne toho, aby uspořádal život lépe a chytřeji než sám Stvořitel. Je ale povolán k tomu, aby si podmanil Zemi včetně všech tvorů, a to v lásce a harmonii s Pánem Bohem. Tak řekl Bruno Gröning:

„Bůh stvořil ráj na Zemi, člověk ji má udržovat v pořádku.“

Člověk je dítě Boží a smí v jeho jménu Zemi spravovat, ale nesmí být domýšlivý a myslet si, že ví a může víc než Stvořitel. V tom ale vězí chyba naší doby, v tom tkví příčina celé bídy. Člověk věří, že se může obejít sám bez Boha a musí udělat tu hořkou zkušenost, že to nejde. Bruno Gröning:

„Bůh je pro nás vše, co jsme bez něj? S plným přesvědčením říkám – nic!“

c) Atom: Stavební kámen života

Také co se týká atomového výzkumu pronikl člověk do oblastí, které svým rozumem nikdy zcela nepochopí. S pomocí atomové energie může uvolnit síly, jejichž následky mohou být nedozírné, nepředstavitelné. Přišel na způsob, jak velmi rychle na Zemi vyhubit život. Má k dispozici ohromné množství ničivé síly.

Atomový výzkum účinným způsobem demonstruje, jak věda zkoumá všechny nové vymoženosti v prvé řadě za účelem ničení. Daleko předtím, než byly uvedeny do provozu první atomové elektrárny, spadly atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki. Neznámý ničivý potenciál se stal viditelným. Začal nový věk.

Vlk v rouše beránčím

Dnes stojí v popředí civilní užívání atomové energie. Bez tohoto zdroje energie se zdá udržení blahobytu v západním světě nemožné. Prý jde o „čistý“ způsob získání energie, který Zemi neodebírá suroviny. Ale jak čisté a jisté ve skutečnosti používání atomové energie je, to nám ukazuje událost z Černobylu v roce 1986.

Ještě dnes hrozí z místa neštěstí vážné nebezpečí. Sice se o něm nemluví, ale vznáší se nad lidstvem jako Damoklův meč. V tom „opláštěvaném“ reaktoru je vše ozářeno. Nebezpečí není za námi, nýbrž je jen ohraničeno.

A jak to vypadá s ostatními atomovými elektrárnami? Domýšlivě se říká, že všechna zařízení – alespoň v západní Evropě – jsou tak zajištěna, že se nemůže nic stát. Jakou hodnotu mají ujištění vědců? I Titanic byl v roce 1912 „nepotopitelný“ – a přesto šel ke dnu již při své první plavbě a vzal s sebou životy 1 500 lidí. Věda dnes hovoří o „nepotopitelnosti“ elektráren. Neomylnost vědy? Poznali a rozluštili vědci v současné době všechna tajemství života? Není zde kozel zahradníkem, či vlk ovčákem? Musí člověk nejdřív zažít radioaktivní zamoření Země, než to pochopí? Jak může být dobré něco, co v sobě nese sílu schopnou mnohonásobně zničit všechno živé

na modré planetě? Ničení není ani dobré, ani Boží, je jen a jediné satanské. To by měli lidé rozpoznat. Bruno Gröning se k atomové energii vyjádřil následovně:

„Budu stručný a řeknu jako vždy, že lidské umění je v koncích. Dosáhlo svého vrcholu. Své činy a působení také musím podávat „uměleckým“ způsobem. Samozřejmě ne úplně stoprocentně, tak daleko lidské umění není. Ale satan to tak dobře zařídil, že to dobré a to špatné, to falešné a to pravé si je hodně podobné. Dal člověku do vínku schopnost vytvářet věci uměle. Věda zkoumala po mnoho tisíciletí věci mezi nebem a zemí. Ne přirozenou cestou. Lidé se radovali jako děti, že něčeho dosáhli. Dnes jsou ale tak daleko, že mohou také všechno zničit. Neboť je satanovou podstatou ponoukat lidi k ničení. A člověk se nechá nalákat a také to zkouší. Řeknu jen jedno malé slovíčko: atom. Je to lidské umění a satanská moc, a proti tomu bojují.“

Satanským principem je ničení, Božím principem je růst, budování, život. Člověk by se měl zase rozpomenout na vyšší životní hodnoty, místo aby se zabýval vytvořením ještě větší ničivé síly. Dnes existuje na osobu více trhavin než potravin. Neměli bychom se nad tím pozastavit? Lidem je namlouváno, že atomové zbraně jsou nevyhnutelné k zajištění míru. I po rozpuštění Sovětského svazu a Varšavského paktu se takto argumentuje. Co ale, když se tyto zbraně dostanou do špatných rukou? Bál by se Hitler použít atomové zbraně? Nemělo by to zase za následek atomový útok spojenců? Co by si počali diktátoři našich dnů s takovými zbraněmi? Co by dělaly vlády USA a SSSR, kdyby došlo k vážnému konfliktu? Bály by se použít atomové zbraně? Objevuje se otázka za otázkou a nabádá nás k vážným starostem. Franz Alt ve své knize „Mír je možný“ píše:

Na konci stvoření?

Poprvé v historii mají lidé možnost ukončit dějiny. Atomový holocaust by ovšem nezničil jen dnes žijící 4,5 miliardy lidí, znemožnil by také miliardám budoucí život a zároveň by vymazal vzpomínku na všechen život minulý. Atomový holocaust by neznamenal jen smrt pro současnost, nýbrž také smrt pro budoucnost a pro minulost. Atomový holocaust by znamenal smrt každého narození a smrt každé smrti. Günter Anders a Jonathan Schell nazývají atomový holocaust ‚druhou smrtí‘. Poprvé v historii by nebyla žádná vzpomínka na předešlé generace a žádná další naděje na budoucí. Ještě jednou bychom usmrtili mrtvé a našim vlastním dětem bychom drželi zbraně u hlavy. Poprvé by nebylo žádné, partnerství generací‘ (Edmund Burke).

Zločin zničení dnes živého by byl ještě umocněn zločinem anulování budoucích generací. Mlčící nenarození nejsou uvedeni na účtu atomových strategií, ale na našem kontu viny by byli rozhodujícím faktorem, v miliardách.

Dnes můžeme za hodiny zničit to, co rostlo po čtyři miliardy let. Dnes existuje – člověk si to musí stále znovu ujasnit – na osobu více trhavin než potravin. Doposud je lidem známa jen individuální smrt. Dnes začínáme mít pojem o kolektivní smrti. Nálada blížícího se konce dějin nastala v dějinách již vícekrát, ale apokalypsa byla dávána většinou do souvislosti s Bohem [...]. Dnešní nálada blížícího se konce je bez Boha. Lidé se sami dosadili na místo Boha, jsou sami schopni ukončit tvoření. ‚Současný americký a sovětský arzenál, který miliónkrát přesahuje ničivou sílu bomby svržené na Hirošimu, nespĺňuje svůj účel – dvacetina by pro efektivitu odstrašujících teorií bohatě stačila.‘ (George F. Kennan)

Atomový holocaust se nedá přesně popsat, můžeme jej jen tušit. Kdyby byl přesně popsán, byl by to pravděpodobně konec všeho života. Neexistuje žádná náhradní Země, z níž by se dal experiment atomového holocaustu v klidu pozorovat. Se Zemí máme experimentovat stejně opatrně jako s lidmi. Jona-

than Schell píše: ‚Země ‚je nenahraditelná jako každý člověk, svatá jako on‘.

V dosavadní historii zůstalo riziko vždy těm, kdo přijdou po nás. Možné zničení planety Země ale ohrožuje všechny život.

Mnozí namítají: To je všechno jen možnost, není to jisté. Jen možnost? Kolik pojistek uzavíráme v soukromém životě, abychom byli obrnění proti možným nehodám! Kdo pochopil, že možnost atomového holocaustu se může stát skutečností, ten se musí bránit. Politika, která si zaslouží toto jméno, si nesmí zahrávat se stvořením. Když tuto hru prohrájeme, nedostaneme žádnou novou šanci. I když atomové zničení je intelektuálně jen jedna možnost: politicky a morálně musí být tato možnost chápána jako realita, jinak nemůžeme úspěšně proti tomuto nebezpečí bojovat. Atomový holocaust zůstane jen tehdy pouhou možností, když tuto možnost pochopíme jako skutečné nebezpečí.

Záchranu představuje jen osvobození od tohoto nebezpečí. Znalosti o výrobě atomových zbraní nemůžeme ztratit. S tím musíme žít. Ale nebezpečí je příliš velké, abychom ještě s atomovými zbraněmi sami natrvalo mohli žít. Dlouhodobě můžeme se stále komplikovanější atomovou technikou jen zemřít. Jediná možnost, jak přežít, je vědomě se tímto nebezpečím zabývat.

Atomové ohrožení je ekologické ohrožení, ohrožení celého tvorstva. Atomová bomba je špička našeho civilizačního ledovce. Civilizační pokrok ‚je výsledek aktivity namířené proti přírodě‘ (David Carver). Vše, co už nežije přirozeně [...], nevědomě kompenzujeme pachtěním se po penězích a moci. Vrchol kompenzačního života je atomová bomba, jejíž existence není nová, jejíž nebezpečí jsme ale potlačili. Ale co potlačujeme, to se někdy zase ohlásí.

Být člověkem znamená zúčastnit se tvoření. Tuto spoluúčasť nám dnes odnímají atomové zbraně. Naděje na zabránění nukleárnímu holocaustu pomocí diplomatických ujednání a s rozumem je podvodná a neodpovídá zkušenostem. Za Třetí říše jsme mohli zažít, jak málo rozumu stačí, když vlád-

ne ‚banalita zla‘ (Hannah Arendt). Atomovému holocaustu zabráníme buďto usmířením a láskou k nepříteli nebo mu nezabráníme vůbec. Množství nukleárních zbraní je vyjádřením gigantické, v dějinách lidstva neopakovatelné, dlouho trvající a nahromaděné nenávisti.

Naše moc je zničující. Sice můžeme ukončit tvoření a zabít všechny lidi, ale nemůžeme vytvořit jednoho jediného člověka. To, že neumíme vytvořit ani zelené stéblo trávy a přesto nechceme uznat žádného Stvořitele, ukazuje, co nám dnes chybí nejvíce: poznání sama sebe, pochopení našich hranic.

Samotná ničivá síla, kterou máme, jsme dosud plně nepoznali. Kdo zná zákony přírody, ještě neznamená, že je může utvářet.“

Jednání proti Božímu plánu

Existuje východisko z atomového dilematu? Může znamenat samotné odzbrojení dlouhodobé řešení, když během krátké doby mohou být vyrobeny nové atomové bomby? Vědecký poznatek, jak se vyrábí atomové zbraně, se nedá vrátit zpět. Co věda zapříčinila tím, když začala zkoumat atom, jednotku života? Jaké katastrofální následky má vědecká zvědavost pro život této Země? Ale věda zkoumá dále, chce proniknout stále hlouběji do tajemství života, neochvějně, nepoučitelně. Atomová fyzika, genová technologie a kdo ví, co se ještě zkoumá a zkouší za zavřenými dveřmi pokusných laboratoří.

Může mít tento výzkum z Božího hlediska smysl? Kde jinde hledat falešné proroky, když ne tam, kde lidé vychvalují vědomosti o zničení všeho živého jako velkou vymoženost, požehnání pro lidstvo? Jak může atomová energie, která v sobě nese nepředstavitelnou ničující sílu, v civilním využití být požehnáním a být vojensky nepostradatelnou?

V radioaktivním materiálu jsou ukryty síly, které působí ničivě a zhoubně. Stvořitel je neuvrhl do hmoty jen tak. Člověk nemá právo je uvolňovat. To neodpovídá Božímu plánu!

Tak věda upadá do hříchu v mylné domněnce, že dělá něco vynikajícího proti neúprosnému zákonu stvoření. Falešní proroci balamutí lidi svými triky. Nejsou to velké zázraky, před které nás staví? Není zničující síla atomové bomby ohromná, není genová technologie revoluční? Věda se povznesla na spásné učení dvacátého století. Upírá Pánu Bohu možnost pomoci a zkouší vše, aby se sama dostala z nesnází. Mluví o ušlechtilých myšlenkách, ale činy zvěstuje zkázu. Zničení přírody na planetě Zemi je jeden z nejtřpytivějších plodů na stromě vědeckých poznatků.

d) Východisko: Důsledný obrat

Kde ale najdeme východisko z nebezpečné situace, do které se lidstvo dostalo díky vědeckým výzkumům? Jonathan Schell píše ve své knize „Likvidace. Cesty z atomového ohrožení“:

„Jen když budeme schopni lásky, tak budeme schopni zabránit našemu zničení.“

A Franz Alt píše:

„Mírová politika je více než bezpečnostní politika. Mír je víc než nezabíjet. Mír je konání. Nelze od sebe odloučit mír a vývoj zde a v zemích třetího světa. Mír a vykořisťování přírody je neslučitelné. Může se stát, že se dopracujeme konce hodnotného života na modré planetě také bez atomových zbraní.“

(...) Dobromyslnost, pokora a laskavost znamená víc než pasivní nenásilí. Mír neznamená zajištění pracovních míst díky exportu zbraní. Vývoz zbraní zabíjí. Pro mnohé ze zemí třetího světa třetí světová válka již dávno začala.

Mír požaduje úplné obrácení, mír začne, až pochopíme, že musíme žít jinak, aby ostatní vůbec mohli žít. Nezabíjí jen naše zbraně, zabíjí také náš životní styl.“

Skoncovat se starými zvyklostmi

Východisko je v důsledném obratu, pryč z materialismu, vzhůru k novému duchovnímu postoji, který přitaká životu. Odvrácení se od egoismu, dychtivosti po penězích, moci a chamtivosti; obrat k lásce k bližnímu. Odvrácení se od brutální, životu nepřátelské společnosti, kde si každý jde tvrdě za svým; obrat k úctě, lásce a pomoci. Odvrácení se od hádek, lží a závisti; obrat k pokoji, pravdě a velkorysosti.

Výčet by mohl libovolně pokračovat. Musí nastat velký obrat ve všech životních situacích, jak to požadoval Bruno Gröning. Člověk se musí odvrátit od své materialistické bezbožnosti, zpět k víře v Boha. K víře v Boha lásky. Bruno Gröning to vyjádřil následujícími slovy:

„Doposud byla nenávist a závist nejen mezi Němci, nýbrž mezi všemi národy Země. Také toto musí mít někdy svůj konec. Skončí to teprve tehdy, když každý opět nalezne cestu k víře. Pak už nebude mezi nimi, mezi národy Země, nenávist. Tím bude zajištěn světový mír.“

Lidstvo nenajde koneckonců žádnou jinou cestu z dilematu, které si samo utvořilo, než cestu zpět k Bohu, zpět k takovému Bohu, který je všemocný a který zase může napravit to, co lidé na Zemi způsobili. Základním předpokladem k tomu je, že člověk rozpozná své vlastní hranice, jak to nazval Franz Alt, dojde k sebepoznání, jak řekl Bruno Gröning. Musí rozpoznat, že není stvořitel, nýbrž stvoření. Teprve tehdy porozumí následujícím slovům Bruno Gröninga:

„Satan je mocný, ale Bůh je všemohoucí.“

„Je toho mnoho, co se nedá vysvětlit, ale neexistuje nic, co by se nemohlo stát.“

„Bohu není nic nemožné!“

Síla k obrácení: láska

Když člověk dospěje k poznatku vlastní nicotnosti před Bohem a je připraven provést velký obrat, potřebuje mnoho síly, aby se odloučil od zaběhaného myšlení a od starých zvyklostí. Tuto sílu pro něj připravil, on se musí jen naučit přijmout ji do sebe. Bruno Gröning:

„To nejdůležitější je, když jsme už poznali sami sebe, poznat své vlastní tělo. Pak budeme vědět, co můžeme našemu tělu dát, co mu můžeme nabídnout, když se otevřeme tomu, komu patříme, tedy Bohu. Neboť Bůh nám, každému živému tvoru, k tomu dal skutečně sílu.“

Bruno Gröning pomáhá lidem i dnes, aby nastoupili cestu k Bohu a následovali pozitivní ideály života, aby je neměli jen v srdci či o nich jen hovořili, nýbrž aby je uskutečňovali v každodenním životě. To je cesta ke spáse celého lidstva. Tou cestou musí jít každý sám. Každý musí žít sám se sebou v míru, aby mohl žít v míru s okolním světem. Jestliže mají spolu žít národy v harmonii, tak musí nejdříve mít jednotliví lidé harmonii v srdci. Jen tak se uskuteční vize světového míru.

Bruno Gröning přispěl rozhodující mírou k tomu, aby se to jednoho dne mohlo uskutečnit. Tak řekl:

„Člověk pracuje na tom, aby svět zanikl, aby zde vznikla trhlina, ale já umím tuto trhlinu zase vyspravit.“

„Hrozí, že Země pukne. Proto ji zpevním prstencem, takže už prasknout nemůže!“

„Žiji proto, aby lidstvo mohlo žít dál.“

Může to znít troufale a mnohému čtenáři se to může zdát přehnané, ale je to pravda. Bruno Gröning přinesl lidem Boží lásku. Je to tato láska, která je schopna zlomit moc Satana a zachránit celé lidstvo včetně týrané Země před zánikem.

V době, kdy jsem byl členem Kruhu přátel Bruno Gröninga, tak jsem zažil mezi přáteli takovou lásku, jakou tento svět nezná.

Budoucí vývoj

Falešní proroci skutečně přišli, ale jinak, než se čekalo. Sedí u spínače moci a řídí z pozadí dění naší moderní společnosti. Jako kdysi římský císař Nero poskytují národu chléb a hry a předstírají mu, že se těší z největší svobody. Ve skutečnosti konzumují lidé jen to, co jim je předkládáno, v první řadě zlo. Bruno Gröning hovořil o klanu, který pomalu jako mor pronikl do všech oblastí života a dovedl Zemi na okraj propasti. Najdeme ho nejen ve farmacii a vědě, nýbrž všude: v politice, v médiích, v hospodářství, všude. Proto nemůže jít o to odsoudit vědecký pokrok nebo napadat jednotlivé jevy. Lidstvo se může vyhnout vlivu falešných proroků jen tak, že se obrátí k Bohu a změní egoismus na lásku k bližnímu. Pak ztratí falešní proroci svoji moc a zmizí ze Země.

Pak i věda dojde ke zcela jiným výsledkům než doposud. Když se člověk podřídí zákonům stvoření a dostane se do souladu s Bohem a s přírodou, tak se mu otevrou cesty, které si dnes sotva může představit. Pak už nebude vědecký pokrok přírodu ničit, nýbrž se stane požehnáním všemu živému. Lidstvu se otevře netušená oblast možností, bude schopno použít síly, které dnes vědeckými přístroji ani nejsou měřitelné. Ale dokud věda popírá Boží existenci a ignoruje Jeho zákony, zůstane její konání slátaninou a ve službě falešným prorokům způsobí zničení.

Bůh pro lidi připravil vše, oni to musí jen přijmout. Není nutné štěpit atomové jádro, mučit zvířata či manipulovat geny. Boží síla v sobě nese absolutní moc. Stvořitel celého universa má takové síly, které si vědci ve svých nejtroufalejších snech neumí ani představit. Tyto síly jsou přístupné jen lidem, kteří v pokoře uznali svoji závislost na Bohu a jednájí z dobré vůle. Pýcha, namyšlenost, touha po moci, touha po penězích jsou jako zámky, které zamykají brány k nekonečným zásobníkům Boží síly. Když lidstvo rozpozná, že je závislé na Bohu, tak se Země opět stane rájem.

Závěrečná poznámka: Proč Bruno Gröning?

Mnozí lidé, kteří se s „fenomémem Gröning“ setkají poprvé, neví, co si o tom mají myslet. Neodpovídá to zaběhlému systému myšlení naší doby a nedá se to zařadit do běžných kategorií. Gröning nebyl ani lékař, ani kněz, hovořil ale o Bohu a působil uzdravení. Jak to bylo možné? Proč právě Gröning?

Bruno Gröning vstoupil do povědomí světové veřejnosti v době, kdy lidé trpěli vnějšími a vnitřními následky války. Nemoc, bída a nouze utvářely podobu rozbitého Německa. Gröning přišel pomoci. Nabádal lidi k rozjímání a k obrácení. Věděl, že kromě domů se musí nově postavit a dát dohromady i lidé, tělesně i duševně. K tomu je ale nezbytná spolupráce každého jednotlivce. Nemocný sám se musel zříci víry v nemoc a přijmout víru v uzdravení. Musel se zbavit špatných návyků a sklonit se před Božími zákony.

Bruno Gröning přinesl lidem poznání, že Bůh bez ustání vysílá léčivou sílu, kterou člověk může do sebe přijímat. Obeznamil své posluchače s tím, jak mohou tuto sílu přijímat a že mohou nastat „Regelungen“ v podobě bolestí. Co z toho, že Bůh stále vysílá léčivou sílu, když ji člověk nepřijímá? Co z toho, když ji člověk přijme, ale při opětovných bolestech zase uvěří v nemoc a přeruší tím léčivý proces? Kolika nemocným by mohlo být pomoci např. v Lurdech, kdyby věděli, že tam působí síla, kterou do sebe mohou přijmout a že bolesti, které nastanou, jsou „Regelungen“?

Nejdůležitější v působení Bruno Gröninga je ale to, že skrze něj opravdu došlo k uzdravením, ne ojedinele, nýbrž v nepředstavitelném množství. Bez velké námahy způsobil něco, co bylo často označeno jako nepochopitelné uzdravení: chromí mohli zase chodit, slepí viděli. A přes velký povyk, který se kolem jeho osoby rozvířil, byl plný pokory. Řekl:

„Neděkujte mně, děkujte Bohu! To způsobil On.“

„Já neléčím, nýbrž skrze mne léčí Boží síla.“

Díky učení Bruno Gröninga a úspěchům, které mohl vidět celý svět, našlo mnoho lidí cestu zpět k Pánu Bohu. Přes zkázy války v nich vzkvétala víra v Boha lásky, který netrestá, nýbrž léčí, který nezabývá, nýbrž oživuje. Bruno Gröning přinesl do pochmurné bídy poválečné doby světlo lásky a zprostředkoval lidem víru, že se vše zlé může obrátit v dobro.

Vystavěl most z cesty utrpení na cestu Boží. Ukončil moc utrpení a učil lidi dostat se do Božího vedení. Člověk může skrze Bruno Gröninga opět získat osobní kontakt s Bohem a může se jím nechat vést a ochraňovat ve všech životních situacích.

Ale Bruno Gröning učinil ještě víc: Vynesl utrpení pryč, vzal nemoc na sebe. Ne nadarmo řekl:

„Dejte mi svoji nemoc! Dejte mi svoje starosti! Vy se s tím nevyrovnáváte. Já je ponesu za vás. Moje záda jsou široká.“

V posledních měsících svého pozemského života odhalil několika přátelům, že všechny nemoci, kterých byli lidé hledající pomoc zproštění, byly „vytaženy“ přes jeho tělo. Vzal do svého těla všechny bolesti, všechno utrpení těch, kdo hledali pomoc.

Poháněla jej nekonečná láska, aby pomáhal trpícím. Ani zákazy, osočování a pronásledování jej nemohlo odvrátit z jeho cesty. On to utrpení vynesl.

Ale vynesl ho i v jiném ohledu. Tím, že do své bezprostřední blízkosti pustil bezohledné spekulanty, kteří chtěli vydělat jmění na utrpení svých bližních, odhalil jejich zlé konání. Mnozí z jeho současníků nechápali, proč se stále znovu obklopoval takovými lidmi, ale on řekl:

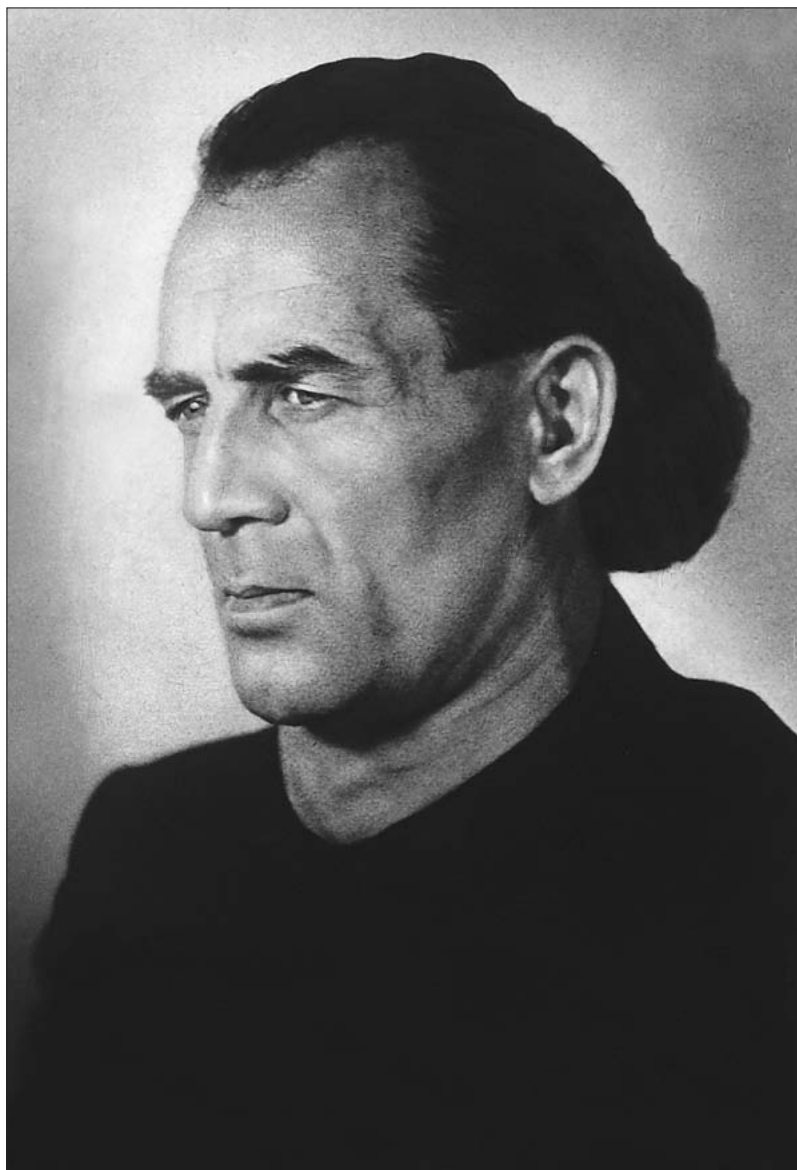
„Jestliže jsem se dopustil chyby tím, že jsem u sebe strpěl gangstery, tak to má také svůj důvod. Víím, že lidé říkají, když Gröning toho tolik ví, proč je tedy trpěl? Musím přece lidem říci, kdo ten člověk je. Musím mu přece dodat důkazy, přičemž musím trpět také já. Ale to nevádí. Takových lidí je hodně, vyplatí se pro ně trpět.“

Tím, že se Bruno Gröning vydal oněm zločincům a bojoval s nimi, uvolnil tím cestu trpícím a umožnil jim, aby se na kratší

nebo delší dobu od takového druhu lidí osvobodili. Strhl jim masku z obličeje a ukázal, že člověk nemůže dělat byznys z nouze jiného. Podle tohoto měřítka lze rozpoznat každého, který hovoří o pomoci, ale má na mysli jen svůj vlastní prospěch.

Další nepochopitelnou věcí je, že uzdravení probíhají i po smrti Bruno Gröninga. Tu sílu si nevzal s sebou do hrobu. Ona působí i dnes. Uzdravení jsou podložena lékařskými vyšetřeními a jsou nezpochybnitelná. Skutečností je, že působení Bruno Gröninga neskončilo. „Fenomén Gröning“ je dnes významnější než kdykoli jindy. K uzdravením dochází dnes stejně jako před čtyřiceti lety. Počet uzdravených neustále roste. Dílo Bruno Gröninga se nezadržitelně šíří po celé Zemi. Uzdravují se i zvířata a rostliny. Bruno Gröning otevřel cestu, která vede všechny živé tvory k Božímu pořádku. Nelze to ani popřít, ani zastavit: blaho a pravda jsou totožné! Ať se každý čtenář na vlastním těle přesvědčí o pravdě. Bruno Gröning sám vyzýval:

„Prosím, jen nebuďte lehkověrní! Říkám dnes jako jindy, že nemusíte věřit tomu, co říkám. Já to nevyžaduji. Máte jen jedinou povinnost: přesvědčit se o tom sami!“

„Je mnohé, co nelze vysvětlit,
ale nic, co by se nemohlo stát.“

Bruno Gröning

Sotva nějaké jiné jméno vzrušilo city lidí v padesátých letech tak jako jméno Bruno Gröning. Sotva nějaké jiné dění vyvolalo tak protikladné reakce jako dění kolem Bruno Gröninga. Jedni ho milovali a ctili, druzí nenáviděli a potírali. Pro ty jedny byl poslední nadějí po neúspěšné cestě po různých instancích lékařské vědy. Pro ty druhé byl největším nebezpečím, které hrozilo svrhnout jejich obraz světa pečlivě po staletí vytvořený vědeckým bádáním.

Jaký člověk vlastně byl tento Bruno Gröning, že na něm v takové míře mohly vzplanout emoce? Ti jedni padali na kolena, ti druzí sahalo po meči. V reakcích jeho okolí se sotva u nějakého druhého člověka jeho doby nacházely „Hosana“ a „Ukřižujte ho!“ tak těsně blízko sebe.

Bruno Gröning:

Fenomén, jímž zabývat se vyplatí.

ISBN 978-3-87678-178-9 tschechisch

Kruh přátel Bruno Gröninga

